MORGAN RICE
CALEA EROILOR
CARTEA 1 DIN INELUL VRăJITORULUI

CALEA EROILOR

(Cartea 1 din INELUL VRĂJITORULUI)

MORGAN RICE

Traducere din limba engleză de Gabriela Tache

„Capul încoronat nu ştie ce e tihna.”

—William Shakespeare
Henric al IV-lea, Partea a II-a

CAPITOLUL UNU

Băiatul stătea pe cea mai înaltă măgură a ţinuturilor joase din Regatul de Apus al Inelelor, privind către nord, observând primul dintre sorii care tocmai răsăreau. Până departe, atât cât putea vedea cu ochii, se întindeau unduitoare coline verzi, coborând şi ridicându-se, ca nişte cocoaşe de cămilă, într-un şir de văi şi culmi. Razele roşiatice ale primului soare străpungeau ceaţa dimineţii, făcând-o să strălucească, dându-i o aură magică, ce se potrivea cu starea de spirit a băiatului. Rareori se trezea atât de devreme sau se aventura atât de departe de casă şi niciodată nu urcase această culme, ştiind că ar fi atras astfel asupra-i mânia tatălui său. Dar în această zi nu-i păsa. În această zi, ignorase miile de reguli şi corvezi cu care-l năpăstuiseră, în cei paisprezece ani, ai săi. Pentru că această zi era diferită. Era ziua în care îşi întâlnea destinul.

Băiatul, Thorgrin din clanul McLeod, din Provincia Sudică a Regatului de Apus, cunoscut simplu, de toţi cei pe care-i plăcea, ca Thor, cel mai tânăr dintre cei patru fraţi, ultimul în preferinţele tatălui său, stătuse treaz toată noaptea, în aşteptarea acestei zile. Tresărise şi se perpelise, cu ochii înceţoşaţi de somn, aşteptând, *pregătit* să întâmpine răsăritul primului soare. Căci o zi ca aceasta sosea o dată la câţiva ani şi, dacă ar fi pierdut-o, ar fi rămas captiv în satul acesta, sortit să aibă grijă de turma tatălui său pentru tot restul vieţii.

Ziua Recrutării. Era singura zi în care armata regelui cutreiera provinciile şi alegea cu grijă voluntari pentru Legiunea Regală. Thor nu visase la nimic altceva de când venise pe lume. Pentru el, viaţa însemna un singur lucru: să se alăture Cavalerilor de Argint, forţa de elită a regelui, echipaţi cu cele mai elegante armuri şi cu cele mai alese arme din câte existau în cele două regate. Şi nu puteai deveni unul dintre aceştia, dacă nu făceai parte mai întâi din Legiune, regimentul de scutieri cu vârste cuprinse între paisprezece şi nouăsprezece

ani. Iar dacă nu erai fiul unui nobil sau al unui războinic vestit, nu aveai cum să te alături altfel Legiunii.

Ziua Recrutării era o excepţie, un prilej rar, o dată la câţiva ani, când Legiunea se împuţina simţitor, iar oamenii regelui cutreierau ţinutul în căutare de noi recruţi. Toată lumea ştia că puţini oameni de rând erau aleşi şi că puţini dintre aceştia rămâneau în Legiune.

Thor scruta orizontul, atent la cea mai mică mişcare. Ştia că pe acest drum, singurul către satul său, vor trece Cavalerii de Argint şi voia să fie cel dintâi care să-i zărească. În jurul său, turma de oi behăia nerăbdătoare, îndemnându-l să o coboare spre păşunea cu iarbă mai grasă de la poalele măgurii. Încercă să ignore zgomotul şi duhoarea. Trebuia să se concentreze.

Ceea ce îl ajutase să îndure totul, toţi aceşti ani în care avusese în grijă turmele, în care fusese lacheul tatălui său şi al fraţilor mai mari, el, cel mai neglijat şi mai împovărat dintre toţi, fusese gândul că într-o zi va pleca de aici. Într-o bună zi, când Cavalerii de Argint vor sosi, îi va surprinde pe toţi cei care îl dispreţuiseră şi va fi ales. Dintr-o mişcare grabnică, se va urca într-una dintre căruţele lor şi îşi va lua rămas bun de la toate acestea.

Tatăl lui Thor, fără îndoială, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru Legiune—de fapt, nu-l crezuse vreodată un candidat serios pentru ceva. În schimb, îşi dedicase dragostea şi atenţia celor trei fraţi mai mari ai lui Thor. Cel mai mare avea nouăsprezece ani, ceilalţi doi erau doar cu un an mai mici unul faţă de celălalt, iar Thor era cu trei ani mai tânăr decât ultimul dintre aceştia. Poate pentru că erau apropiaţi ca vârstă sau poate pentru că semănau între ei şi nu aduceau deloc cu Thor, cei trei erau mereu împreună, abia băgând de seamă că Thor există.

Mai rău, ei erau mai înalţi, mai voinici şi mai puternici decât el, iar Thor, deşi ştia că nu e scund, se simţea mic alături de ei, îşi simţea fragile picioarele musculoase, în comparaţie cu stâlpii de stejar ai acestora. Iar tatăl său nu făcuse nimic pentru a schimba acest lucru—care părea că-i place grozav—lăsându-l pe

Thor să aibă grijă de turme sau să ascută armele, în timp ce fraţii săi erau lăsaţi să le mânuiască.

Lucrul acesta nu fusese spus niciodată pe faţă, dar întotdeauna fusese de la sine înţeles că Thor îşi va petrece viaţa în umbra fraţilor săi, silit să-i vadă pe aceştia înfăptuind lucruri măreţe. Destinul său, dacă ar fi fost după tatăl şi fraţii săi, ar fi fost să rămână acolo, înghiţit de acel sat, şi să-şi ajute familia.

Şi mai rău era că Thor băgase de seamă că fraţii săi se simţeau, inexplicabil, ameninţaţi de el, poate chiar îl urau. Thor vedea asta în fiecare privire, în fiecare gest al lor. Nu înţelegea cum, dar trezise ceva în ei, un soi de teamă sau de invidie. Poate pentru că era diferit, nu arăta şi nu vorbea ca ei; nici măcar nu se îmbrăca la fel, căci tatăl său păstra tot ce era mai bun pentru aceştia – veşmintele de stofă pluşată, vopsite în purpuriu sau stacojiu, armele aurite—în timp ce Thor purta cele mai grosolane zdrenţe.

Cu toate acestea, Thor se descurca cu ce avea, găsind modalitatea de a face hainele să i se potrivească, legându-şi tunica, în jurul taliei, cu o cingătoare, iar acum că venise vara, îşi tăia mânecile pentru a-şi răcori braţele musculoase. Îşi potrivise cămaşa cu o pereche de pantaloni grosolani din in—singura pe care o avea—şi o pereche de cizme din piele de cea mai slabă calitate, legate cu şireturi pe gambe. Nu erau făcute din aceeaşi piele ca încălţămintea fraţilor săi, dar le putea purta. Avea îmbrăcămintea tipică a unui păstor, dar nu şi purtarea acestuia.

Thor era înalt şi slab, cu fălci puternice şi bărbie nobilă, cu ochi cenuşii, arătând ca un războinic pribeag. Părul său drept, castaniu, îi cădea în valuri, pe lângă urechi, iar înapoia pletelor, ochii îi luceau ca plevuşca în lumină.

În vreme ce fraţii lui Thor vor fi lăsaţi să doarmă în această dimineaţă, vor primi o masă copioasă şi vor fi trimişi la selecţie cu cele mai bune arme şi binecuvântarea tatălui, lui nu i se va îngădui să participe. Încercase o dată să discute cu tatăl său despre asta, dar nu reuşise. Tatăl a încheiat repede discuţia, iar el nu a mai încercat să o reia vreodată. Pur şi simplu nu era

drept. Thor era hotărât să refuze destinul pe care i-l plănuise tatăl său.

La primul semn al caravanei regale, va alerga acasă, îşi va înfrunta tatăl şi, că-i va plăcea sau nu, se va prezenta oamenilor regelui. Va participa la selecţie alături de ceilalţi. Tatăl său nu-l va putea împiedica. Gândindu-se la asta, simţi un nod în stomac.

Primul soare se înălţase, iar atunci când cel de-al doilea, verde ca menta, începu să răsară, adăugând un strat de lumină cerului purpuriu, Thor îi zări. I se zbârli tot părul şi sări în picioare ca ars. Departe, la orizont, se zărea conturul unei căruţe trase de cai, ridicând praful drumului cu roţile sale. Când o altă căruţă îşi făcu apariţia, inima începu să-i bată mai repede; apoi apăru alta. Chiar şi de aici, carele aurii străluceau în lumina sorilor ca spinările argintii ale unor peşti sărind din apă.

În clipa în care numără cea de-a douăsprezecea căruţă, nu mai fu în stare să aştepte. Cu inima zvâcnindu-i în piept, uitând de turmă pentru prima dată în viaţă, Thor se întoarse şi coborî dealul poticnindu-se, hotărât să nu se dea în lături de la nimic până când nu se va face cunoscut.

*

În timp ce cobora alergând printre copaci, fără a-i păsa de zgârieturile provocate de ramuri, Thor se opri o clipă pentru a-şi trage răsuflarea. Ajunse într-un luminiş şi îşi văzu satul întinzându-se în vale: o aşezare adormită, cu o poveste a sa, cu case de lut alb, cu acoperişuri de paie. Doar câteva zeci de familii trăiau în aceste case. Fumul se ridica din hornuri, pentru că cei mai mulţi se treziseră devreme şi îşi pregăteau masa de dimineaţă.

Era un loc idilic, destul de departe—la o zi călare de Curtea regelui—pentru a descuraja călătorii să ajungă aici. Era doar unul dintre satele de fermieri de la marginea Inelului, o simplă rotiţă în angrenajul Regatului de Apus.

Ajuns la capătul drumului, Thor dădu năvală în piaţa satului, ridicând praful pe unde trecea. Găinile şi câinii fugeau din calea lui, iar o bătrână, ghemuită în faţa casei sale, înaintea unui

cazan cu apă în clocot, şuieră după el. "Mai încet, băiete!", ţipă aceasta, în timp ce el trecu în fugă pe lângă ea, împrăştiindu-i praf peste foc.

Dar Thor nu ar fi încetinit, nici pentru ea, nici pentru oricine altcineva. O luă pe o uliţă dosnică, apoi pe alta, cotind când la stânga, când la dreapta, pe drumul pe care îl ştia pe de rost, până ajunse acasă.

Era o locuinţă mică, greu de descris, cu nimic diferită de toate celelalte, cu pereţi de lut alb şi acoperiş colţuros de paie. La fel ca în cele mai multe case, singura odaie fusese împărţită, tatăl dormind într-o parte a ei, iar fraţii, în cealaltă; spre deosebire de cele mai multe locuinţe, casa avea un coteţ de găini în spate, iar Thor fusese exilat să doarmă acolo.

La început, Thor dormise cu fraţii săi, dar, în timp, aceştia crescuseră, deveniseră mai răutăcioşi şi mai egoişti şi nu-l mai primiseră lângă ei. Thor suferise la început, dar acum îi plăcea locul său, preferând să se ţină departe de ei. Asta confirma ceea ce Thor deja ştia, anume că era un proscris în propria familie.

Thor alergă spre uşa din faţă şi năvăli înăuntru fără să se oprească.

„Tată!”, strigă el, gâfâind. „Cavalerii de Argint! Vin!”

Tatăl şi cei trei fraţi luau micul dejun, deja îmbrăcaţi cu cele mai bune haine. La cuvintele lui, săriră de pe scaune şi ţâşniră pe lângă el, înghiontindu-l, în timp ce se repezeau afară, în drum.

Thor îi urmă şi se opriră toţi scrutând orizontul.

„Nu văd niciunul”, zise Drake, cel mai mare dintre fraţi, cu vocea lui profundă. Cu cei mai largi umeri, cu părul tuns scurt, ca al fraţilor săi, cu ochii căprui şi buzele subţiri, dezaprobatoare, el se uită încruntat la Thor, ca de obicei.

„Nici eu”, a repetat Dross, doar cu un an mai mic decât Drake, ţinându-i mereu partea.

„Vin!”, ripostă Thor. „Jur!”

Tatăl se întoarse spre el şi îl luă de umeri cu asprime.

„De unde ai putea şti tu?”, întrebă el.

„I-am văzut.”

„Cum? De unde?”

Thor ezită; fusese prins. Tatăl ştia, desigur, că singurul loc din care Thor ar fi putut să-i vadă era cel de pe culmea măgurii. Acum, Thor nu ştia cum să răspundă.

„Eu ... am fost pe culme**...**”

„Cu turma? Ştii că nu trebuie să meargă atât de departe.”

„Dar astăzi a fost altceva. Trebuia să văd.”

Tatăl îşi coborî încruntat privirea.

„Du-te de îndată înăuntru, adu săbiile fraţilor tăi şi lustruieşte-le tecile, astfel încât să arate cât mai bine, înainte să ajungă aici oamenii regelui.”

Terminând cu el, tatăl se întoarse către fraţii săi, care stăteau toţi în drum, uitându-se cu mare băgare de seamă.

„Crezi că ne vor alege?” întrebă Durs, cel mai tânăr dintre cei trei, cu trei ani mai mare decât Thor.

„Ar fi o prostie să nu”, spuse tatăl său. „Nu prea au oameni anul acesta. Selecţia a fost slabă, altfel nu s-ar mai fi obosit să vină. Staţi drepţi, voi trei, cu bărbia sus şi pieptul în afară. Nu-i priviţi drept în ochi, dar nu vă uitaţi nici într-o parte. Fiţi tari şi încrezători. Nu arătaţi nicio slăbiciune. Dacă vrei să fii în Legiunea Regală, trebuie să te porţi de parcă ai face deja parte din ea.”

„Da, tată”, răspunseră cei trei într-un glas, ocupându-şi locurile.

Tatăl se întoarse şi-i aruncă lui Thor o privire aspră.

„De ce eşti încă aici?” întrebă. „Treci înăuntru.”

Thor stătea acolo, cu inima îndoită. N-ar fi vrut să nu-şi asculte tatăl, dar trebuia să-i vorbească. Inima îi bătea puternic în timp ce încerca să ia o hotărâre. Decise că ar fi mai bine să-l asculte, să aducă săbiile şi abia apoi să-l înfrunte. Să-l ignore de-a dreptul n-ar fi bine.

Thor se repezi în casă, ieşi prin spate şi intră în şopronul cu arme. Găsi cele trei săbii ale fraţilor săi, toate frumos ornate, cu mânere din argint de calitate superioară, daruri preţioase pentru care tatăl lui trudise ani în şir. Le înşfăcă pe toate trei, surprins ca întotdeauna de greutatea lor, şi se întoarse în fugă cu ele.

Alergă spre fraţii săi, le înmână săbiile, apoi se întoarse către tatăl său.

„Cum, nu sunt lustruite?” spuse Drake.

Tatăl se întoarse spre el dezaprobator, dar, înainte să poată spune ceva, Thor i se adresă:

„Tată, te rog! Trebuie să-ţi vorbesc !”

„Ţi-am spus să le lustruieşti**...**”

„Te rog, tată!”

Tatăl îl fixă furios, ezitând. Probabil văzuse seriozitatea pe chipul lui Thor, pentru că, în cele din urmă, spuse: „Ei bine?”

„Vreau să ţii seama şi de mine. Alături de ceilalţi. Pentru Legiune.”

Hohotele fraţilor se auziră înapoia sa, făcându-l să se înroşească.

Dar tatăl său nu râdea; dimpotrivă, încruntarea i se accentuă.

„Tu?”

Thor scutură viguros din cap.

„Am paisprezece ani. Pot fi ales.”

„Limita este de paisprezece ani”, spuse Drake, cu dispreţ, peste umăr. „Dacă te-ar lua, ai fi cel mai tânăr. Crezi că te-ar alege pe tine în locul unuia ca mine, cu cinci ani mai mare?”

„Eşti obraznic”, spuse Durs. „Întotdeauna ai fost.”

Thor se întoarse spre ei.

„Nu v-am întrebat pe voi”, spuse el.

Se întoarse către tatăl său, care privea încruntat.

„Tată, te rog”, spuse. „Dă-mi o şansă. Asta-i tot ce-ţi cer. Ştiu că sunt tânăr, dar, în timp, voi arăta ce pot.”

Tatăl clătină din cap.

„Tu nu eşti un luptător, băiete. Nu eşti ca fraţii tăi. Eşti păstor. Viaţa ta e aici. Cu mine. Îţi vei face îndatoririle şi le vei face bine. Unii nu ar trebui să-şi dorească prea mult. Acceptă-ţi viaţa şi învaţă s-o iubeşti.”

Thor simţi cum i se rupe inima când îşi văzu visul spulberat.

Nu, gândi. Nu poate fi aşa.

„Dar, tată…”

„Tăcere!” strigă el, iar strigătul lui ascuţit tăie aerul. „Destul cu tine. Iată-i că vin. Dă-te din drum şi poartă-te bine cât timp sunt aici.”

Tatăl său înaintă şi cu o mână îl împinse deoparte, de parcă ar fi fost un obiect pe care prefera să nu-l vadă. Împunse cu palma lui cărnoasă pieptul lui Thor.

Se auzi un huruit puternic, iar oamenii locului se revărsară din case, căptuşind străzile. Un nor crescând de praf anunţă convoiul şi, câteva clipe mai târziu, sosi o duzină de căruţe trase de cai, ce făceau un zgomot ca de tunet.

Intrară în oraş, precum o armată neaşteptată, oprindu-se în apropierea casei lui Thor. Caii lor tropotiră în loc, fornăind. Trecu ceva vreme până se risipi norul de praf şi Thor încercă, nelinişti, să tragă cu ochiul la armurile şi armele lor. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de Cavalerii de Argint, iar inima îi bătea tot mai tare.

Oşteanul din fruntea convoiului descălecă. Iată-l aici, în carne şi oase, unul dintre adevăraţii cavaleri de argint, acoperit cu o strălucitoare cămaşă de zale, cu o spadă lungă agăţată de centură. Părea a avea între treizeci şi patruzeci de ani, un bărbat adevărat, cu o barbă nerasă de câteva zile, cu cicatrici pe obraz şi cu un nas strâmbat în bătălie. Era cel mai însemnat om pe care-l văzuse Thor vreodată, de două ori mai voinic decât ceilalţi, cu o înfăţişare care arăta că el era comandantul.

Oşteanul sări pe drumul prăfuit, cu pintenii zornăind în timp ce se apropia de grupul de băieţi aliniaţi.

Pretutindeni în sat, zeci de băieţi stăteau în poziţie de drepţi, sperând. Dacă s-ar fi alăturat Cavalerilor de Argint, ar fi avut o viaţă de onoare şi luptă, de renume şi glorie — dar şi pământuri, titluri şi bogăţii. Ar fi avut cea mai bună mireasă, cele mai alese terenuri, o viaţă glorioasă. Ar fi fost o onoare pentru familie, iar intrarea în Legiune era primul pas.

Thor studia căruţele mari, aurii şi se gândea că n-ar putea lua atât de mulţi recruţi. Regatul era întins şi aveau multe oraşe de vizitat. Înghiţi în sec, înţelegând că şansele sale erau chiar mai mici decât crezuse. Ar trebui să înlăture toţi aceşti băieţi — mulţi dintre ei vajnici luptători — dar şi pe cei trei fraţi ai săi. Fu cuprins de un sentiment de slăbiciune.

Abia mai putea respira, în timp ce oşteanul înainta în linişte, cercetând rândurile aspiranţilor. Începu din partea îndepărtată a

străzii, apoi se întoarse încet. Thor îi cunoştea pe toţi ceilalţi băieţi, desigur. Ştia, de asemenea, că unii îşi doreau, în taină, să nu fie aleşi, chiar dacă familiile lor îşi doreau să-i trimită de-acasă. Se temeau; n-ar fi fost oşteni buni.

Thor era indignat. Simţea că merită să fie ales la fel ca oricare dintre ei. Faptul că fraţii săi erau mai mari şi mai puternici nu însemna că el nu avea dreptul să se prezinte şi să fie ales. Simţea o ură arzătoare pentru tatăl său şi aproape îşi ieşi din fire când oşteanul se apropie.

Oşteanul se opri, pentru prima dată, în faţa fraţilor săi. Îi măsură cu privirea de sus până jos şi păru impresionat. Întinse mâna, înşfăcă una dintre teci şi trase cu putere, ca şi cum ar fi vrut să verifice cât este de solidă.

Schiţă un zâmbet.

„Nu ţi-ai folosit încă sabia în luptă, nu-i aşa?” îl întrebă pe Drake.

Thor îl văzu pe Drake neliniştit pentru prima dată în viaţă. Drake înghiţi în sec.

„Nu, Domnia Ta. Dar am folosit-o de multe ori în antrenamente şi sper să…”

„În *antrenamente*!”

Oşteanul râse în hohote şi se întoarse către ceilalţi, care i se alăturară, râzând lui Drake în faţă.

Drake roşi puternic. Era prima oară când Thor îl vedea pe Drake stânjenit—de obicei, Drake era cel care-i făcea pe ceilalţi să se simtă stânjeniţi.

„Ei bine, atunci am să le spun duşmanilor noştri să se teamă de tine—tu, care *te antrenezi* cu sabia!”

Grupul de oşteni râse din nou.

Apoi oşteanul se întoarse către ceilalţi fraţi ai lui Thor.

“Băieţii aceştia sunt din acelaşi neam,” spuse el, frecându-şi bărbia nerasă. „Asta nu e rău. Sunteţi toţi de mărimea potrivită. Neîncercaţi, totuşi. Veţi avea nevoie de mult antrenament pentru a reuşi.”

Făcu o pauză.

„Cred că le-am putea găsi loc.”

Clătină din cap către căruţa din spate.

„Urcaţi, urcaţi repede. Înainte să mă răzgândesc.”

Cei trei fraţi ai lui Thor alergară spre căruţă, radioşi. Thor observă că şi tatăl său radia.

Dar se simţea abătut în timp ce îşi urmărea fraţii îndepărtându-se.

Oşteanul se întoarse şi se îndreptă către următoarea locuinţă. Thor nu mai putea îndura.

„Sire!” strigă Thor.

Tatăl său se uită urât la el, dar lui Thor nu-i mai păsa.

Oşteanul se opri cu spatele la el şi se întoarse încet.

Thor făcu doi paşi în faţă, cu inima bătând şi cu pieptul scos înainte cât de mult putea.

„Pe mine nu m-aţi luat în considerare, sire”, spuse el.

Oşteanul tresări şi-l măsură pe Thor cu privirea, ca şi cum acesta ar fi fost o glumă.

„N-am făcut-o?” întrebă el şi izbucni în râs. Oamenii lui izbucniră, de asemenea, în râs. Dar lui Thor nu-i păsa. Acesta era momentul lui. Era acum ori niciodată.

„Vreau să mă alătur Legiunii!” spuse Thor.

Oşteanul păşi către Thor.

„Acum?”

Părea că se amuză.

„Şi ai împlinit măcar paisprezece ani?”

„Da, Sire. Acum două săptămâni.”

„Acum două săptămâni!”

Bărbatul râdea în hohote, la fel şi bărbaţii din spatele său.

„În acest caz, duşmanii noştri ar tremura cu siguranţă la vederea ta.”

Thor ardea de umilinţă. Trebuia să facă ceva. Nu putea să lase lucrurile să se sfârşească aşa.

Oşteanul dădu să plece—dar Thor nu putea îngădui asta.

Făcu un pas înainte şi strigă: „Sire! Faceţi o greşeală!”

Un suflu de groază se răspândi prin mulţime, în timp ce oşteanul se opri din nou şi se întoarse încet. Acum era încruntat.

„Băiat prost”, zise tatăl său, prinzându-l pe Thor de umăr, „du-te în casă!”

„Nu mă voi duce!” strigă Thor, scuturându-se de strânsoarea tatălui său.

Oşteanul păşi spre Thor şi tatăl său se retrase.

„Cunoşti pedeapsa pentru insultarea unui cavaler de argint?” îl repezi oşteanul.

Inima lui Thor bătea cu tărie, dar ştia că nu mai putea da înapoi.

„Vă rugăm să-l iertaţi, Sire”, spuse tatăl său. „E un copil şi…”

"Eu nu vorbesc cu tine", spuse oşteanul. Cu o privire nimicitoare, îl forţă pe tatăl lui Thor să se îndepărteze.

Oşteanul se întoarse către Thor.

„Răspunde-mi!”, strigă el.

Thor înghiţi în sec, incapabil să vorbească. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi imaginase.

„Să insulţi un cavaler de argint înseamnă să-l insulţi pe însuşi Regele”, spuse Thor cu sfială, recitând ceea ce învăţase pe de rost.

„Da”, zise oşteanul. „Ceea ce înseamnă că-ţi pot da patruzeci de lovituri de bici dacă doresc.”

„N-am vrut să insult pe nimeni, sire”, zise Thor. „Vreau doar să fiu ales. Vă rog. Am visat asta toată viaţa. Vă rog. Lăsaţi-mă să mă alătur Legiunii.”

Oşteanul îl privi şi expresia i se îndulci uşor.

“Eşti tânăr, băiete. Şi ai o inimă mândră. Dar nu eşti pregătit. Întoarce-te la noi când vei fi înţărcat.”

Spunând acestea, se întoarse şi se îndepărtă ca o furtună, abia aruncând o privire celorlalţi băieţi. Urcă repede pe cal.

Thor, deznădăjduit, urmări convoiul care se puse în mişcare; pe cât de repede sosiseră, pe atât de repede plecau.

Ultimul lucru pe care Thor îl zări era imaginea fraţilor săi, stând în spatele celei din urmă căruţe, privindu-l dezaprobator şi batjocoritor. Se îndreptau, sub ochii lui, spre o viaţă mai bună. Thor se simţea murind pe dinăuntru.

Imediat ce entuziasmul din jur s-a stins, sătenii se strecurară înapoi în casele lor.

“Îţi dai seama cât de prost ai fost, băiat nesăbuit?” se răsti tatăl său, prinzându-l de umeri. “Îţi dai seama că ai fi putut nărui şansele fraţilor tăi?”

Thor împinse brutal mâinile tatălui său, dar tatăl se întinse şi-l lovi cu dosul palmei peste faţă. Thor simţi o durere ascuţită şi îşi privi fix tatăl. Pentru prima dată, o parte din el ar fi vrut să-i întoarcă lovitura. Dar se stăpâni.

“Du-te, caută oile şi adu-le înapoi. Acum ! Iar când te întorci, să nu aştepţi mâncare de la mine. Nu vei mânca în seara asta şi te vei gândi la ce ai făcut.”

“Poate că nu mă voi întoarce deloc!” strigă Thor în timp ce se răsuci şi se îndepărtă repede, departe de casă, spre dealuri.

“Thor!” îl strigă tatăl. Câţiva săteni, care se aflau încă în drum, se opriseră şi priveau.

Thor iuţi pasul, apoi începu să alerge, dorind să plece cât mai departe de locul acela.

Abia observă că plângea, că lacrimile îi inundau chipul, căci toate visele îi fuseseră spulberate.

CAPITOLUL DOI

Thor rătăci ore întregi pe dealuri, într-o continuă agitaţie, până când se opri în sfârşit pe un deal şi se aşeză cu braţele încrucişate peste picioare, privind orizontul. Urmări carele dispărând şi privi norul de praf care dăinui ore în şir după aceea.

Nu vor mai reveni. Acum era sortit să rămână aici, în acest sat, ani la rând, aşteptând o altă şansă—dacă se vor mai întoarce vreodată. Dacă tatăl său îi va permite.

De-acum, vor fi numai el şi tatăl său, singuri în casă, şi sigur tatăl îşi va dezlănţui toată mânia asupra sa. Va continua să fie servitorul acestuia, vor trece anii şi va sfârşi prin a fi ca tatăl său, captiv aici, ducând o viaţă meschină de slugă—în timp ce fraţii săi îşi vor câştiga gloria şi renumele. Sângele îi fierbea de nedreptatea întregii situaţii. Nu aceasta era viaţa care îi fusese menită. Ştia asta.

Thor îşi stoarse creierul pentru a-şi da seama ce ar putea face ca să schimbe lucrurile. Dar nu găsi nimic. Asta îi oferise viaţa.

După ce stătu ore întregi, se ridică deprimat şi începu să urce dealurile care îi erau familiare, tot mai sus şi mai sus. Inevitabil, rătăci înapoi spre turmă, spre măgura cea înaltă. Pe măsură ce urca, primul soare cobora pe cer, iar al doilea îşi atingea apogeul, răspândind o tentă verzuie. Thor hoinări îndelung, scoţându-şi absent praştia de la brâu, cu pielea ei foarte uzată după atâţia ani de folosire. Băgă mâna în sacul legat la şold, îşi pipăi colecţia de pietre, una mai netedă decât cealaltă, culese din pâraie cu grijă. Câteodată, trăgea în păsări; alteori, în rozătoare. Era un obicei pe care-l dobândise de-a lungul timpului. La început, nu nimerea nimic; apoi, o dată, lovi o ţintă în mişcare. De atunci, îşi nimerea întotdeauna ţinta. Acum, trasul cu praştia devenise un obicei—şi îl ajuta să-şi elibereze o parte din furie. Erau fraţii săi în stare să taie cu sabia un buştean, dar n-ar fi putut niciodată să lovească cu piatra o pasăre în zbor.

Thor puse absent o piatră în praştie, se lăsă pe spate şi trase cu toată forţa, imaginându-şi că o aruncă în tatăl său. Lovi o creangă a unui copac îndepărtat, doborând-o cu uşurinţă. Odată ce descoperise că putea, de fapt, să ucidă animale în mişcare, încetase să mai tragă în ele, temându-se de propria-i forţă şi nedorind să facă rău nimănui; acum, crengile erau ţintele sale. Mai puţin în cazul în care o vulpe îi urmărea turma. În timp, învăţaseră să se ţină deoparte, iar ca urmare, oile lui Thor erau cele mai bine păzite din sat.

Thor se gândea la fraţii săi, supărat, întrebându-se pe unde erau ei acum. După o zi de drum, vor ajunge la curtea regelui. El doar îşi putea imagina. Îi văzu sosind cu mare alai, văzu oamenii îmbrăcaţi de sărbătoare întâmpinându-i. Războinicii întâmpinându-i. Cavalerii de Argint întâmpinându-i. Vor fi primiţi înăuntru, vor fi găzduiţi în cazarma Legiunii, se vor antrena cu cele mai bune arme pe domeniile regelui. Fiecare dintre ei va fi numit scutier al unui cavaler faimos. Într-o zi, vor deveni ei înşişi cavaleri, vor avea caii lor, stema proprie şi propriul lor scutier. Vor lua parte la toate sărbătorile şi vor cina la masa regelui. Era o viaţă minunată. Şi îi scăpase printre degete.

Thor se simţea fizic rău şi încerca să-şi alunge totul din minte. Dar nu putea. O parte ascunsă a fiinţei sale îi striga să nu renunţe, îi spunea că are un destin măreţ. Nu ştia care era acesta, dar ştia că nu era aici. Se simţea diferit, poate chiar special. Dar nimeni nu-l înţelegea. Şi toţi îl subestimau.

Thor ajunse pe cea mai înaltă măgură şi îşi zări oile. Erau încă adunate laolaltă, aşa cum fuseseră învăţate, păscând mulţumite orice fir de iarbă puteau găsi. Le numără, uitându-se după petele roşii cu care le însemnase pe spate. Îngheţă când sfârşi numărătoarea. O oaie lipsea.

Numără iar şi iar, nevenindu-i să creadă: o oaie era pierdută.

Thor nu pierduse niciodată până atunci o oaie, iar tatăl său nu-l va lăsa niciodată să uite acest lucru. Mai grav, îi era de nesuportat gândul că una dintre oile sale se pierduse, că era singură, vulnerabilă în sălbăticie. Detesta să vadă suferinţa oricărei creaturi nevinovate.

Thor se precipită spre vârful măgurii şi scrută orizontul până când o zări, în depărtare, câteva dealuri mai încolo; oaia singuratică, cu semnul roşu pe spate. Îi pieri curajul când observă că oaia nu numai că fugise, dar, dintre toate locurile, alesese să se îndrepte spre apus, spre Pădurea Întunecată.

Thor înghiţi în sec. Pădurea Întunecată era un loc interzis nu numai oilor, ci şi oamenilor. Era dincolo de hotarele satului şi, încă de când învăţase să meargă, ştia că nu trebuie să se aventureze într-acolo. Nu o făcuse niciodată. Să te duci în acel loc, spunea legenda, cu desişurile sale neumblate, pline de animale periculoase, însemna moarte sigură.

Thor se uită la cerul care se întuneca, frământându-se. Nu putea renunţa la oaia sa. Socoti că, dacă s-ar mişca repede, s-ar putea întoarce la timp.

După o ultimă privire înapoi, se întoarse şi o rupse la fugă spre vest, către Pădurea Întunecată, în timp ce nori groşi se adunau pe cer. Se simţea slăbit, dar picioarele păreau a-i alerga singure. I se părea că nu mai există cale de întoarcere, nici dacă şi-ar dori.

Părea că nimerise într-un coşmar.

*

Thor coborî grăbit şirul de dealuri fără să se oprească, până în umbra deasă a Pădurii Întunecate. Urmele se sfârşeau acolo unde începea pădurea, iar el pătrunse pe un teritoriu necunoscut, călcând frunzele de vară care îi foşneau sub picioare.

În clipa în care intră în pădure, fu înghiţit de întuneric, lumina neputând să treacă printre pinii falnici de deasupra. Era mai răcoare aici şi, de îndată ce depăşi marginea pădurii, fu străbătut de un fior. Nu era doar întunericul de vină sau frigul—era şi altceva. Nu putea spune ce. Avea senzaţia că… e urmărit.

Thor privi crengile bătrâne şi noduroase de deasupra, mai groase decât el, legănându-se şi trosnind sub adierea vântului. Abia făcuse cincizeci de paşi în pădure când începu să audă zgomote ciudate de animale. Se întoarse şi abia mai putu vedea locul prin care intrase; i se părea deja că nu mai există cale de întoarcere. Ezita.

Pădurea Întunecată se aflase întotdeauna la periferia satului şi la periferia conştiinţei lui Thor, ca ceva adânc şi misterios. Niciun păstor care-şi pierduse vreodată o oaie în pădure nu îndrăznise să se aventureze după ea. Nici măcar tatăl lui. Poveştile despre acest loc erau prea sumbre şi dăinuiau de multă vreme.

Dar această zi avea ceva aparte ce-l făcu pe Thor să nu-i mai pese, îl făcu să-şi lepede prudenţa. O parte din el dorea să-şi depăşească limitele, să ajungă cât mai departe de casă posibil şi să îngăduie vieţii să-l poarte oriunde voia.

Se aventură mai departe, apoi se opri, neştiind încotro să se îndrepte. Observă urme, crengi îndoite pe unde trecuse probabil oaia sa şi se îndreptă în acea direcţie. După un timp, se întoarse din nou.

Înainte de a fi trecut o oră, era iremediabil pierdut. Încercă să-şi amintească pe unde venise —dar nu mai era sigur. Un sentiment de nelinişte îl cuprinse, dar îşi spuse că singura cale de ieşire era înainte, aşa că îşi urmă drumul.

În depărtare, Thor zări o rază de lumină şi se îndreptă într-acolo. Ajuns în faţa unui mic luminiş, se opri la marginea acestuia de parcă ar fi prins rădăcini, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Stând acolo, cu spatele la Thor, îmbrăcat cu o mantie lungă de satin albastru, se afla un bărbat. Nu era un bărbat oarecare —Thor putea simţi asta de acolo. Părea deosebit. Poate un druid. Stătea înalt şi drept, cu capul acoperit de o glugă, complet nemişcat, de parcă nu-i păsa de nimic pe lume.

Thor nu ştia ce să facă. Auzise despre druizi, dar nu întâlnise niciodată unul. Judecând după semnele de pe mantia sa, ornamente de aur lucrate cu grijă, nu era un simplu druid: acelea erau însemne regale. Ale Curţii Regale. Thor nu putea să înţeleagă. Ce făcea un druid regal acolo?

După un timp care-i păru o veşnicie, druidul se întoarse încet şi-l privi, iar Thor îi recunoscu chipul. I se tăie respiraţia. Era una dintre cele mai cunoscute figuri din regat: druidul personal al regelui. Argon, consilierul regilor Regatului de Apus de secole. Ce făcea aici, departe de curtea regală, în inima Pădurii

Întunecate, era un mister. Thor se întrebă dacă nu cumva era rodul imaginaţiei sale.

„Ochii nu te înşală”, spuse Argon, aţintindu-l cu privirea.

Vocea îi era profundă, ca din alte vremuri, de parcă ar fi fost a pădurii înseşi. Cu ochii săi mari, străvezii, părea a-l sfredeli pe Thor, măsurându-l. Thor simţea o energie intensă venind dinspre druid—de parcă ar fi stat în soare.

Thor îngenunche imediat şi îşi înclină capul.

„Domnia Voastră”, spuse el. „Îmi pare rău că v-am deranjat.”

Lipsa de respect faţă de un consilier al regelui putea însemna închisoarea sau pedeapsa cu moartea. Acest lucru era întipărit în mintea lui Thor de când se născuse.

„Ridică-te, copile”, zise Argon. „Dacă aş fi dorit să îngenunchezi, ţi-aş fi spus.”

Thor se ridică încetişor şi-l privi. Argon făcu câţiva paşi spre el. Se opri şi-l privi fix, până ce Thor începu să se simtă stânjenit.

„Ai ochii mamei tale”, zise Argon.

Thor fu surprins. Nu-şi cunoscuse niciodată mama şi nu întâlnise niciodată pe cineva, cu excepţia tatălui său, care să o fi cunoscut. I se spusese că a murit aducându-l pe lume, iar pentru aceasta Thor se simţise întotdeauna oarecum vinovat. Întotdeauna bănuise că acesta era motivul pentru care era urât de ai săi.

„Cred că mă luaţi drept altcineva”, răspunse Thor. Eu nu am mamă.

„Nu ai? întrebă Argon zâmbind. „Ai fost zămislit de un bărbat singur?”

„Am vrut să spun, sire, că mama a murit la naşterea mea. Cred că mă confundaţi.”

„Eşti Thorgrin din clanul McLeod. Cel mai tânăr dintre cei patru fraţi. Cel care nu a fost ales.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg. Nu prea ştia ce să facă. Faptul că cineva atât de important ca Argon ştia cine e—era mai mult decât putea înţelege. Nu-şi imaginase niciodată că era cunoscut cuiva din afara satului său.

„De unde... ştiţi aceste lucruri?”

Argon îi zâmbi, dar nu-i răspunse.

Thor fu cuprins de curiozitate.

„Cum..” adăugă Thor, abia găsindu-şi cuvintele, „...cum de o cunoaşteţi pe mama? Aţi întâlnit-o? Cine era?”

Argon se întoarse şi plecă.

„Întrebări pentru altă dată,” zise el.

Thor, confuz, îl urmări plecând. Fusese o întâlnire năucitoare şi misterioasă şi totul se întâmplase atât de repede. Hotărî că nu-l putea lăsa pe Argon să plece; se grăbi să-l urmeze.

„Ce faceţi pe-aici?” întrebă Thor, hotărât să-l prindă din urmă. Folosindu-şi toiagul, un obiect vechi de fildeş, Argon mergea neaşteptat de repede. „Mă aşteptaţi pe *mine*, nu-i aşa?”

„Pe cine altcineva?” întrebă Argon.

Thor se grăbi să-l urmeze prin pădure, lăsând luminişul în urmă.

„Dar de ce pe mine? Cum de-aţi ştiut că voi fi aici? Ce doriţi de la mine?”

„Cam multe întrebări,” zise Argon. “Ai umplut văzduhul. Mai degrabă ar trebui să asculţi.”

Thor mergea după el prin pădurea deasă, făcând tot posibilul să păstreze tăcerea.

“Ai venit să-ţi cauţi oaia pierdută,” afirmă Argon. “Un efort nobil. Dar îţi pierzi vremea. Nu va supraviețui.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg.

“De unde ştiţi?”

“Cunosc lumi pe care nu le vei cunoaşte niciodată, băiete. Cel puţin, nu încă.”

Thor era tot mai uimit, în timp ce iuţea pasul pentru a-l prinde din urmă.

„Nu vei asculta, totuşi. Este firea ta. Încăpăţânat. Ca maică-ta. Vei continua să-ţi cauţi oaia, hotărât s-o salvezi.”

Thor se înroşi, căci Argon îi citise gândurile.

„Eşti un băiat curajos”, adăugă el. „Cu o voinţă puternică. Prea mândru. Acestea sunt calităţi. Dar, într-o zi, acestea ţi-ar putea aduce prăbuşirea.”

Argon începu să se caţere pe o creastă acoperită cu muşchi, iar Thor se ţinu după el.

„Vrei să te alături Legiunii Regale”, zise Argon.

„Da!” răspunse Thor, agitat. „Am vreo şansă? Puteţi face asta să se întâmple?”

Argon râse cu o voce adâncă, seacă, ce-i stârni lui Thor fiori pe şira spinării.

„Pot face totul sau nimic. Destinul tău a fost deja scris. Dar depinde de tine să-l alegi.”

Thor nu înţelegea.

Ajunseră pe vârful crestei, unde Argon se opri şi-l privi drept în ochi. Thor stătea la numai câţiva paşi distanţă şi energia lui Argon dogora până la el.

„Ai un destin important”, spuse el. „Nu-l abandona.”

Ochii lui Thor se lărgiră. Destinul său era important? Simţi că se umflă de mândrie.

„Nu înţeleg. Vorbeşti în şarade. Te rog, spune-mi mai mult.”

Argon dispăruse.

Thor rămase cu gura căscată. Se uită în toate direcţiile, ascultând, minunându-se. Fusese doar imaginaţia sa? Fusese o iluzie?

Se întoarse şi cercetă pădurea. Din punctul de observaţie în care se afla, sus pe creastă, putea vedea mai departe decât înainte. Uitându-se, observă ceva mişcându-se în depărtare. Auzi un zgomot şi fu sigur că era oaia sa.

Se poticni de-a lungul crestei acoperite de muşchi şi se grăbi în direcţia zgomotului, înapoi prin pădure. În timp ce mergea, nu-şi putea lua gândul de la întâlnirea cu Argon. Cu greu îi venea să creadă că se întâmplase. Ce căuta druidul regelui tocmai aici, dintre toate locurile? Îl aşteptase pe el. Dar de ce? Şi ce voise să spună despre destinul său?

Cu cât Thor încerca să dezlege misterul, cu atât mai puţin înţelegea. Argon îl avertizase să nu continue şi, în acelaşi timp, îl ispitise să o facă. Acum că plecase, presimţirile lui Thor creşteau, ca şi cum ceva important era pe cale să se întâmple.

Coti şi rămase stană de piatră văzând ce se afla în faţa sa. Toate coşmarurile sale se adevereau într-o clipită. Părul i se zbârli şi înţelese că făcuse o gravă greşeală pătrunzând atât de adânc în Pădurea Întunecată.

În faţa sa, la numai treizeci de paşi, se afla un sybold. Diform, musculos, stând pe cele patru labe, aproape cât un cal de mare, era cel mai temut animal din Pădurea Întunecată, poate chiar din regat. Thor nu văzuse niciunul până atunci, dar auzise legendele. Semăna cu un leu, dar era mai mare, mai puternic, cu pielea de un stacojiu intens şi ochii de un galben strălucitor. Legenda spunea că-şi căpătase culoarea de la sângele copiilor nevinovaţi.

În viaţa sa, Thor auzise de câteva apariţii ale fiarei şi chiar şi acestea fuseseră considerate îndoielnice. Probabil pentru că nimeni nu supravieţuise, de fapt, unei asemenea întâlniri.

Unii credeau că syboldul este zeul pădurilor şi o prevestire. Care era prevestirea, Thor nu avea nici o idee.

Făcu un pas prudent înapoi.

Syboldul, cu fălcile uriaşe întredeschise, cu colţii picurând salivă, îl fixa cu ochii săi galbeni. Ţinea între fălci oaia pierdută a lui Thor: behăind, atârnând cu capul în jos, cu trupul pe jumătate străpuns de colţi. Era aproape moartă. Syboldul părea a se distra, ucigând-o lent; părea a se delecta, torturând-o.

Thor abia îi putea îndura strigătele. Oaia se zbătea, neajutorată, iar el se simţea răspunzător.

Primul său impuls fu să se întoarcă şi să fugă, dar ştia deja că ar fi inutil. Bestia aceasta putea întrece pe oricine. Fuga sa ar îmboldi fiara. Şi nu-şi putea lăsa oaia să moară aşa.

Îngheţase de frică, dar ştia că trebuie să facă ceva. Acţionă instinctiv. Îşi strecură încet mâna în săculeţ, scoase o piatră şi o puse în praştie. Cu mâna tremurândă, încordă praştia, făcu un pas înainte şi trase.

Piatra zbură prin aer şi-şi atinse ţinta. O lovitură perfectă. Lovi oaia în ochi, croindu-şi drum prin creierul ei. Oaia rămase fără vlagă. Moartă. Thor cruţase animalul de suferinţă.

Syboldul îl fixă cu privirea, înfuriat că Thor îi ucisese jucăria. Îşi deschise încet fălcile imense şi scăpă oaia, care căzu cu o bufnitură pe pământ. Apoi puse ochii pe Thor.

Mârâi, un sunet adânc, malefic care se ridică din pântecele său.

În timp ce se furişa către el, Thor, cu inima bătând puternic, puse o altă piatră în praştie, se trase înapoi, pregătindu-se să ţintească încă o dată.

Syboldul începu să alerge spre el, mişcându-se mai repede decât orice văzuse Thor în viaţa sa. Thor făcu un pas înainte şi lansă piatra, rugându-se să-l lovească, ştiind că n-ar fi avut timp să tragă o alta înainte ca fiara să-l ajungă.

Piatra lovi fiara în ochiul drept, scoţându-i-l. Era o aruncare extraordinară, una care ar fi îngenuncheat un animal mai mic.

Dar acesta nu era un animal mic. Fiara era de neoprit. Scoase un sunet strident, dar nici măcar nu încetini. Chiar şi cu un singur ochi, chiar şi cu piatra înfiptă în creier, continua să-l atace orbeşte pe Thor. Thor nu putea face nimic.

O clipă mai târziu, fiara era deasupra lui. Îşi ridică gheara uriaşă şi-l lovi peste umăr.

Thor ţipă. Se simţea de parcă trei cuţite i-ar fi tăiat carnea, iar sângele cald țâșni imediat.

Fiara îl ţintui la pământ cu toate cele patru labe. Greutatea era imensă, ca a unui elefant stând pe pieptul său. Thor simţi cum îi zdrobea toracele.

Fiara îşi retrase capul, deschise larg fălcile, descoperindu-şi colţii şi începu să-i coboare spre gâtul lui Thor.

În timp ce făcea asta, Thor întinse mâna şi-l înşfăcă de gât; parcă ar fi prins un muşchi solid. Thor abia mai rezista. Braţele începuseră să-i tremure, în timp ce colţii se apropiau tot mai mult. Îi simţea respiraţia fierbinte pe faţă, îi simţea saliva picurându-i pe gât. Un mârâit puternic venea din adâncul pieptului animalului, asurzindu-l pe Thor. Ştia că va muri. Thor îşi închise ochii.

Te rog, Doamne. Dă-mi putere. Îngăduie-mi să lupt cu această fiară. Te rog. Te implor. Voi face tot ce-mi ceri. Îţi voi fi profund îndatorat.

Şi atunci se întâmplă ceva. Thor simţi o căldură teribilă crescând în corpul său, curgându-i prin vene, ca un câmp de energie care-l străbătea rapid. Deschise ochii şi văzu ceva uimitor: din palmele sale emana o lumină galbenă şi, în timp ce

împingea înapoi gâtul fiarei, surprinzător, fu în stare să-i egaleze forţa şi să o ţină la distanţă.

Thor continuă să împingă, până când împinse efectiv fiara înapoi. Forţa îi creştea şi simţi o ghiulea de energie—o clipă mai târziu, fiara zbură înapoi, Thor trimiţând-o la mai bine de trei metri. Căzu pe spate.

Thor se ridică, neînţelegând ce se întâmplase.

Fiara se ridică din nou. Apoi, într-un acces de furie, îl atacă din nou—dar, de data asta, Thor se simţea altfel. Energia curgea prin trupul său; se simţea mai puternic ca niciodată.

În timp ce fiara făcu un salt în aer, Thor se ghemui, o apucă de pântece şi-o azvârli, folosindu-se chiar de avântul acesteia.

Fiara zbură prin pădure, se lovi de un copac şi căzu la pământ.

Thor se holbă, uimit. Aruncase oare un sybold?

Fiara clipi de două ori, apoi îl privi pe Thor. Se ridică şi-l atacă din nou. De data aceasta, în timp ce fiara sărea, Thor o apucă de gât. Căzură amândoi, fiara fiind deasupra lui Thor. Dar Thor se rostogoli peste ea. O ţinu bine, sufocând-o cu ambele mâini, în timp ce fiara tot încerca să-şi ridice capul şi să-şi înfigă colţii în el. Pur şi simplu nu reuşi. Thor, simţindu-se din nou puternic, îşi înfipse şi mai adânc mâinile şi nu-i dădu drumul. Lăsă energia să curgă prin el. Şi, uimitor, curând se simţi mai puternic decât fiara.

Sugrumă syboldul până la moarte. În cele din urmă, fiara rămase fără vlagă.

Thor nu-i dădu drumul preţ de un minut întreg. Se ridică încet, fără suflu, holbându-se în jos cu ochii larg deschişi, în timp ce îşi ţinea braţul rănit. Oare ce se întâmplase? Oare el, Thor, tocmai ucisese un sybold?

Simţi că era un semn, că această zi nu era ca toate celelalte. Simţea că se întâmplase ceva important. Tocmai ucisese cea mai renumită şi temută fiară din regatul său. Singur şi neînarmat. Nu părea real. Nimeni nu l-ar crede.

Simţi că se învârte lumea cu el, în timp ce se întreba ce putere îl copleşise, ce însemna aceasta, cine era el într-adevăr. Singurii oameni despre care se ştia că au asemenea puteri erau

druizii. Dar tatăl său şi mama sa nu erau druizi, deci nici el nu putea fi unul. Sau putea fi?

Simţind pe cineva în spatele său, Thor se răsuci şi-l văzu pe Argon stând acolo, privind în jos la animalul ucis.

„Cum aţi ajuns aici?” întrebă Thor, uimit.

Argon îl ignoră.

„Aţi fost martor la ce s-a întâmplat?” întrebă Thor, încă neîncrezător. „Nu ştiu cum am făcut-o.”

„Ba ştii”, răspunse Argon. „În adâncul sufletului, ştii. Eşti diferit de ceilalţi.”

„Era ca... un val de forţă”, zise Thor. „Ca o forţă pe care nu ştiam că o am.”

„Câmpul de energie”, spuse Argon. „Într-o bună zi, vei ajunge să-l cunoşti foarte bine. Ai putea chiar învăţa să-l controlezi.”

Thor se ţinea strâns de umăr; durerea era chinuitoare. Privi în jos şi îşi văzu braţul plin de sânge. Se simţea ameţit, îngrijorat de ceea ce se putea întâmpla dacă nu primea ajutor.

Argon făcu trei paşi spre el, se întinse, apucă mâna liberă a lui Thor şi i-o aşeză strâns pe rană. O ţinu acolo, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Thor simţi o căldură răspândindu-i-se prin braţ. În câteva secunde, sângele lipicios de pe mână se uscă şi simţi că durerea începea să pălească.

Privi în jos şi nu putu să înţeleagă: era vindecat. Rămăseseră doar cicatricile, pe locul tăieturilor făcute de gheare, dar erau închise şi arătau a fi vechi de câţiva ani. Nu mai curgea nici sânge.

Thor se uită la Argon cu uimire.

„Cum aţi făcut asta?” întrebă.

Argon zâmbi.

„Nu eu am făcut-o, ci *tu*. Eu doar ţi-am ghidat forţa.”

„Dar eu nu am puterea de a vindeca”, răspunse Thor, nedumerit.

„N-o ai?” răspunse Argon.

„Nu înţeleg. Nimic din toate acestea nu are sens”, zise Thor, tot mai nerăbdător. „Te rog, spune-mi.”

Argon privi într-o parte.

„Unele lucruri trebuie învăţate în timp.”

Thor se gândea la ceva.

„Asta înseamnă că mă pot alătura Legiunii Regale?” întrebă el, agitat. „Cu siguranţă, dacă pot ucide un sybold, atunci pot ţine pasul cu ceilalţi băieţi.”

„Bineînţeles că poţi”, răspunse el.

„Dar i-au ales pe fraţii mei, nu m-au ales pe mine.”

„Fraţii tăi nu ar fi putut ucide fiara.”

Thor se uită înapoi, cugetând.

„Dar m-au respins deja. Cum aş putea să mă alătur lor?”

„De când un războinic are nevoie de o invitaţie?” întrebă Argon.

Cuvintele sale pătrunseră adânc în mintea lui Thor. Îşi simţi trupul încingându-se.

„Vrei să spui că ar trebui să apar pur şi simplu acolo? Neinvitat?”

Argon zâmbi.

„Tu îţi făureşti destinul. Nu ceilalţi.”

Thor clipi şi, o clipă mai târziu, Argon dispăruse. Din nou.

Thor se răsuci privind în toate direcţiile, dar nu era nici urmă de el.

„Aici!” se auzi o voce.

Thor se întoarse şi văzu un bolovan uriaş în faţa sa. Simţise că vocea venea de sus, aşa că se căţără imediat pe stânca înaltă.

Ajunse în vârf şi fu nedumerit că Argon nu se găsea acolo.

Totuşi, din acest punct de observaţie, putea privi pe deasupra vârfurilor copacilor din Pădurea Întunecată. Văzu unde se termina pădurea, văzu al doilea soare apunând într-un verde închis şi, dincolo de acestea, văzu drumul care ducea la curtea regelui.

„Acesta este drumul tău. Dacă îndrăzneşti să-l urmezi.”

Thor se răsuci, dar nu văzu nimic. Era doar ecoul unei voci. Dar ştia că Argon era acolo, undeva, îndemnându-l înainte. Şi simţea, în adâncul sufletului, că are dreptate.

Fără o clipă de ezitare, Thor coborî de pe stâncă şi porni, prin pădure, către drumul îndepărtat. Grăbindu-se să-şi întâlnească destinul.

CAPITOLUL TREI

Regele MacGil—voinic, cu pieptul ca un butoi, cu o barbă prea încărunţită, cu părul lung, pentru a i se potrivi şi cu o frunte largă, brăzdată de prea multe bătălii−stătea pe meterezele înalte ale castelului său, cu regina alături şi supraveghea festivităţile zilei care erau în toi. Domeniile sale regale se întindeau sub el, în toată splendoarea lor, extinzându-se cât cuprindea cu ochii, un oraş înfloritor, înconjurat de vechi ziduri fortificate de piatră. Curtea Regală. Legate printr-un labirint întortocheat de străzi, se găseau clădiri de piatră de toate formele şi dimensiunile—pentru războinici, îngrijitori, cai, pentru Cavalerii de Argint, pentru Legiune, gărzi, cazărmi, depozitul de armament, armurăria—iar, printre acestea, sute de locuinţe pentru mulţi dintre oamenii săi care aleseseră să trăiască între zidurile oraşului. Printre străzi se întindeau acri de gazon, grădinile regale, pieţe pavate, fântâni arteziene. Curtea regală fusese îmbunătăţită timp de secole, de tatăl său şi, înaintea acestuia, de bunicul său—şi se afla acum în culmea gloriei sale. Fără îndoială, era acum cea mai sigură cetate din Regatul de Apus al Inelului.

MacGil fusese binecuvântat cu cei mai buni şi mai loiali războinici pe care un rege i-ar fi putut avea vreodată şi, în timpul vieţii sale, nimeni nu îndrăznise să-l atace. Cel de-al şaptelea MacGil pe tron, pe care îl ţinuse bine în cei treizeci şi doi de ani de domnie, fusese un rege bun şi înţelept. Ţara prosperase sub domnia sa. Dublase mărimea armatei, extinsese oraşele, le adusese oamenilor săi prosperitate şi nu puteai găsi printre oamenii săi niciun nemulţumit. Era cunoscut ca un rege generos şi, de când se urcase pe tron, nu mai existase o asemenea perioadă de bunăstare şi pace.

Ceea ce, paradoxal, era exact motivul pentru care MacGil veghea în timpul nopţii. Căci MacGil cunoştea povestea: nu existase, în toate timpurile, o atât de îndelungată perioadă fără

război. Iar el nu se mai întreba *dacă* va fi atacat—ci când. Şi de către cine.

Cea mai mare ameninţare, desigur, venea din afara Inelului, dinspre imperiul barbarilor care stăpâneau Sălbăticia din jur, care subjugaseră toate popoarele din afara Inelului, dincolo de Canion. Pentru MacGil şi cele şapte generaţii dinaintea lui, barbarii nu reprezentaseră o ameninţare directă. Datorită geografiei unice a regatului său, care avea forma unui cerc perfect—un inel—separat de restul lumii printr-un canion adânc, lat de o milă şi protejat de scutul de energie activ încă din timpul domniei primului MacGil, nu aveau motiv să se teamă de barbari.

Aceştia încercaseră de multe ori să atace, să penetreze scutul, să traverseze canionul; însă nu avuseseră niciodată succes. Cât timp el şi oamenii săi stăteau în interiorul Inelului, nu exista nicio ameninţare din exterior.

Aceasta nu însemna, totuşi, că nu exista nicio ameninţare din interior. Şi aceasta îl ţinea pe MacGil treaz noaptea în ultima vreme. De fapt, acesta era scopul festivităţilor de azi: căsătoria fiicei sale mai mari. O căsătorie aranjată tocmai pentru a-şi potoli duşmanii, pentru a menţine pacea fragilă dintre regatele de Răsărit şi de Apus ale Inelului.

Deşi Inelul se întindea pe cinci mii de mile în fiecare direcţie, era divizat în două de un lanţ muntos. Ţinuturile Înalte. De partea cealaltă a acestora se afla Regatul de Răsărit, ocupând cealaltă jumătate a Inelului. Iar acest regat, condus secole la rând de rivalii săi, cei din clanul McCloud, încercase întotdeauna să zdruncine armistiţiul fragil cu cei clanul MacGil. Cei din clanul McCloud erau nemulţumiţi, neîmpăcaţi cu partea lor, convinşi că partea lor din Inel se întindea pe un teren mai puţin fertil. Revendicaseră şi Ţinuturile Înalte, insistând că munţii erau ai lor, când cel puţin pe jumătate aparţineau clanului MacGil. Existau permanente încăierări la graniţă şi ameninţări constate de invazie.

MacGil cugeta, iritat, la toate acestea. Cei din clanul McCloud ar trebui să fie mulţumiţi; erau în siguranţă în interiorul Inelului, protejaţi de Canion, ocupau pământuri de cea mai bună calitate

şi nu aveau a se teme de nimic. De ce nu se puteau mulţumi cu jumătatea lor din Inel? Faptul că MacGil îşi întărise atât de mult armata era singurul motiv pentru care, pentru prima dată în istorie, cei din clanul McCloud nu îndrăzneau să atace. Dar MacGil, ca un rege înţelept ce era, simţise ceva la orizont; simţea că această pace nu putea dura. Astfel, aranjase căsătoria fiice sale mai mari cu primul născut dintre prinţii clanului McCloud. Şi acum ziua nunţii sosise.

Cum privea în jos, văzu mii de slujitori îmbrăcaţi în tunici viu colorate, scurgându-se înăuntru din toate colţurile regatului, de pe ambele părţi ale Ţinuturilor Înalte. Aproape tot Inelul se revărsa în cetatea sa. Oamenii săi aveau ordinul de a face cetatea să arate prosperă şi puternică, iar pregătirile duraseră luni în şir. Nu doar pentru ziua nunţii, ci şi pentru a transmite un mesaj celor din clanul McCloud.

MacGil îşi supraveghea sutele de oşteni aliniaţi strategic pe metereze, pe străzi, de-a lungul zidurilor, mai mulţi decât i-ar fi trebuit vreodată, şi se simţi satisfăcut. Era demonstraţia de forţă pe care şi-o dorise. Dar era, de asemenea, neliniştit; atmosfera era tensionată, tocmai bună pentru o încăierare. Spera să nu stârnească scandal niciun ins iute la mânie, aţâţat de băutură, din niciuna dintre tabere.

Scrută terenurile de turnir, terenurile de joc şi se gândi la ziua ce va urma, plină de jocuri, de întreceri şi de tot felul de festivităţi. Vor fi pline de viaţă. Cei din clanul McCloud vor apărea, desigur, cu o mică oştire şi fiecare turnir, fiecare luptă, fiecare concurs va fi important. Dacă ceva ar merge prost, lucrurile ar putea degenera într-o bătălie.

„Regele meu?”

Simţi o mână blândă peste a sa şi, întorcându-se, îşi văzu regina, Krea, care era încă cea mai frumoasă femeie din câte întâlnise. Aveau o căsnicie fericită de la începutul domniei, îi născuse cinci copii, dintre care trei erau băieţi, şi nu se plânsese o dată. Mai mult, devenise consilierul său cel mai de încredere. Odată cu trecerea anilor, ajunsese să descopere că era mai înţeleaptă decât toţi oamenii săi. Chiar mai înţeleaptă decât el însuşi.

„E o zi importantă politic”, zise ea. „Dar este şi nunta fiicei tale. Încearcă să te bucuri. N-o să se întâmple de două ori.”

„Eram mai puţin îngrijorat când nu aveam nimic”, răspunse el. „Acum că am totul, totul mă îngrijorează. Suntem în siguranţă. Dar eu nu mă simt în siguranţă.”

Ea îi aruncă o privire plină de înţelegere, cu ochii săi mari, căprui; arătau de parcă ar fi ascuns în ei toată înţelepciunea lumii. Pleoapele îi erau uşor lăsate, aşa cum fuseseră întotdeauna, dându-i un aer uşor adormit, şi erau încadrate de părul ei frumos, drept, de un castaniu uşor încărunţit, care-i cădea de o parte şi de alta a feţei. Avea cu câteva riduri mai mult, dar nu se schimbase deloc.

„Asta pentru că nu eşti în siguranţă”, spuse ea. „Niciun rege nu este în siguranţă. Sunt mai mulţi spioni la curtea noastră decât vei dori vreodată să ştii. Aşa stau lucrurile.”

Se aplecă şi-l sărută, apoi zâmbi.

„Încearcă să te bucuri”, zise ea. „La urma urmelor, e o nuntă.”

Spunând acestea, se întoarse şi părăsi meterezele.

O privi plecând, apoi se întoarse şi îşi privi curtea. Avea dreptate; întotdeauna avea dreptate. Voia să se bucure. Îşi iubea fiica cea mare şi aceasta era o nuntă, în definitiv. Era cea mai frumoasă zi din cea mai frumoasă perioadă din an, de primăvară deplină spre începutul verii, cu doi sori pe cer şi o adiere uşoară de vânt. Totul era în floare, iar copacii erau pretutindeni scăldaţi într-o paletă largă de nuanţe de roz, purpuriu, portocaliu şi alb. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să coboare şi să stea cu oamenii săi, să asiste la nunta fiicei sale şi să bea halbe de bere până nu mai putea.

Dar nu putea. Avea un lung şir de îndatoriri înainte de a putea măcar ieşi din castel. La urma urmelor, ziua nunţii fiicei sale însemna o mulţime de obligaţii pentru rege; trebuia să se întâlnească cu consiliul său; şi cu un lung şir de petiţionari care aveau dreptul să-l vadă pe rege în această zi. Ar fi fost norocos dacă ar fi putut părăsi castelul la timp pentru ceremonia de seară.

*

Îmbrăcat în cele mai elegante haine regale, cu pantaloni negri de catifea şi centură aurie, cu o tunică regală făcută din cea mai bună purpură şi mătase de aur, cu o mantie albă, cu cizme strălucitoare din piele care-i acopereau gambele şi purtându-şi coroana—o bandă de aur ornată, cu un rubin mare în centru—MacGil mergea ţanţoş pe holurile castelului, flancat de însoţitorii săi. Traversă încăpere după încăpere, coborî treptele parapetului, trecu prin camerele regale, prin marele hol cu arcade, cu plafonul înalt şi rânduri de vitralii. În sfârşit, ajunse în faţa unei uşi vechi de stejar, groasă ca un trunchi de copac, pe care însoţitorii săi i-o deschiseră înainte de a se da la o parte. Sala Tronului.

Consilierii săi stăteau în poziţie de drepţi când MacGil intră, trântind uşa în urma sa.

„Luaţi loc!” zise el, mai apăsat ca de obicei. În această zi specială, formalităţile guvernării regatului îl oboseau şi îşi dorea să termine mai repede.

Traversă Sala Tronului, care nu încetase niciodată să-l impresioneze. Plafonul său se ridica la cincisprezece metri deasupra, un perete întreg era acoperit cu un panou de vitralii, podelele şi zidurile, făcute din piatră, aveau o grosime de treizeci de centimetri. Sala ar fi putut găzdui, cu uşurinţă, o sută de demnitari. Dar în anumite zile, cum ar fi aceasta, când îşi convoca consiliul, în sală se aflau numai el şi o mână de demnitari în tot acest decor vast. Sala era dominată de o masă întinsă, în formă de semicerc, înapoia căreia stăteau consilierii săi.

Trecu ţanţoş drept prin mijloc, către tron. Urcă treptele de piatră, trecu pe lângă leii sculptaţi în aur şi se scufundă în perna de catifea roşie care îi căptuşea tronul făcut în întregime din aur. *Tatăl său* ocupase acest tron, la fel şi tatăl *acestuia* şi toţi cei din clanul MacGil dinaintea sa. Când se aşează, MacGil simţi apăsarea strămoşilor—din toate generaţiile—asupra sa.

Îşi studie consilierii prezenţi. Se afla acolo Brom, cel mai mare general al său şi consilierul pe probleme militare; Kolk, generalul Legiunii; Aberthol, cel mai vechi din grup, un învăţat şi istoric, mentor al regilor de trei generaţii; Firth, consilierul pe

probleme interne ale curţii, un bărbat slab cu un păr scurt, cărunt şi ochi bulbucaţi, care nu stăteau niciodată locului.

Firth nu era unul dintre cei în care MacGil avusese întotdeauna încredere şi nici măcar nu-i înţelesese vreodată rolul. Dar tatăl său, ca şi tatăl tatălui său înainte, ţinuse un consilier pe problemele curţii şi îl păstră şi el, din respect pentru înaintaşii săi. Era acolo şi Owen, trezorierul; Bradaigh, consilierul pe probleme externe; Earnan, perceptorul; Duwayne, consilierul pe probleme legate de popor şi Kelvin, reprezentantul nobililor.

Desigur, regele avea autoritate absolută. Dar regatul său era unul liberal şi tatăl său fusese întotdeauna mândru de faptul că îngăduia nobililor să-şi facă cunoscute opiniile în toate privinţele, prin reprezentantul lor. Din punct de vedere istoric, era păstrat astfel un echilibru delicat al puterii între regalitate şi nobilime.

Acum era armonie, dar în trecut existaseră revolte şi lupte pentru putere între nobili şi regalitate. Era un echilibru fragil.

În timp ce inspecta încăperea, MacGil observă că lipsea o persoană; era chiar omul cu care-şi dorea cel mai mult să vorbească—Argon. Ca de obicei, nu se putea şti când şi unde îşi va face apariţia. Acest lucru îl înfuria zadarnic pe MacGil şi nu avea altceva de făcut decât să-l accepte. Felul de a fi al druizilor era o enigmă pentru el. În absenţa lui, MacGil se simţi şi mai nerăbdător. Voia să termine cu asta şi să treacă la miile de alte lucruri care îl aşteptau înainte de nuntă.

Grupul de consilieri stătea cu faţa la el, în jurul mesei semicirculare, răspândiţi la fiecare trei metri, fiecare aşezat în câte un jilţ din lemn vechi de stejar, cu rezemători minuţios sculptate.

„Majestate, dacă aş putea începe”, zise tare Owen.

„Poţi. Şi fii concis. Timpul meu e limitat astăzi.”

„Fiica domniei tale va primi o mulţime de daruri azi, care, sperăm cu toţii, îi vor umple cuferele. Miile de oameni care te vor omagia şi îţi vor oferi daruri personale şi cei care umplu bordelurile şi tavernele ne vor umple şi nouă cuferele. Cu toate acestea, pregătirile pentru festivităţile de azi vor epuiza o bună parte din tezaurul regal. Recomand o creştere a taxelor pentru

populaţie şi pentru nobili. O taxă plătită o singură dată, pentru a atenua presiunea acestui important eveniment.”

MacGil văzu îngrijorarea de pe chipul trezorierului său şi simţi o strângere de inimă la gândul epuizării tezaurului. Cu toate acestea, nu ar fi vrut să mărească din nou taxele.

„Mai bine cu trezoreria goală, dar cu supuşi loiali”, răspunse MacGil. „Bogăţiile noastre provin din fericirea supuşilor noştri. Nu vom impune mai mult.”

„Dar, Majestate, dacă nu o facem…”

„Am hotărât. Altceva?”

Owen se aşeză, dezamăgit.

„Regele meu”, zise Brom, cu vocea lui profundă. „La ordinul domniei tale, am staţionat grosul trupelor la Curte, pentru evenimentul de azi. Va fi o paradă de forţă impresionantă. Dar suntem depăşiţi de situaţie. Dacă ar avea loc vreun atac în altă parte din împărăţiei, am fi vulnerabili.

MacGil dădu aprobator din cap, gândindu-se bine.

„Duşmanii noştri nu ne vor ataca în timp ce-i hrănim.”

Bărbaţii râseră.

„Ce veşti mai vin din Ţinuturile Înalte?”

„Nu s-a mai raportat nicio activitate de câteva săptămâni. Se pare că trupele lor s-au retras în timpul pregătirilor pentru nuntă. Poate că sunt gata să facă pace.”

MacGil nu era atât de sigur.

„Asta fie înseamnă că pregătirile pentru nuntă au avut efect, fie că aşteaptă să ne atace altă dată. Care crezi că este, bătrâne?” întrebă MacGil, întorcându-se către Aberthol.

Aberthol îşi drese glasul şi, cu vocea răguşită, spuse: „Majestate, tatăl tău şi tatăl acestuia înaintea sa n-au avut niciodată încredere în clanul McCloud. Doar pentru că sunt adormiţi, nu înseamnă că nu se vor trezi.”

MacGil aprobă din cap, apreciindu-i punctul de vedere.

„Cât despre Legiune?” întrebă, întorcându-se către Kolk.

„Astăzi ne-am salutat noii recruţi”, răspunse Kolk, cu o plecăciune grăbită.

„Fiul meu e printre ei?” întrebă MacGil.

„Şi-a ocupat locul cu mândrie printre ceilalţi şi e băiat bun!”

MacGil aprobă din cap, apoi se întoarse spre Bradaigh.

„Şi ce se mai aude de dincolo de Canion?”

„Majestate, patrulele noastre au raportat mai multe încercări de traversare a Canionul în ultimele săptămâni. Ar putea fi semne că barbarii se mobilizează pentru un atac.”

Un murmur discret se răspândi printre bărbaţi. MacGil simţi că i se strângea inima la gândul acesta. Scutul energetic era invincibil; totuşi, vestea nu era de bun augur.

„Şi dacă ar avea loc un atac de proporţii?” întrebă el.

„Cât timp scutul este activ, nu avem de ce ne teme. Barbarii n-au reuşit să treacă de Canion secole la rând. Nu avem motive să credem altceva.”

MacGil nu era convins. Un atac dinafară era aşteptat de mult şi nu se putea împiedica să se întrebe când ar putea avea loc.

„Majestate”, zise Firth cu vocea sa nazală, „Mă văd obligat să adaug că astăzi Curtea e plină de demnitari din clanul McCloud. Ar fi o insultă dacă nu le-aţi acorda atenţie, adversari sau nu. V-aş sfătui să vă rezervaţi timp după-amiază pentru a-i saluta pe fiecare. Au venit cu alai mare, cu multe daruri şi, umblă vorba, cu mulţi spioni.”

„Cine poate să spună că spionii nu sunt deja aici?” îi întoarse întrebarea MacGil, privindu-l atent pe Firth, în timp ce se întreba, ca întotdeauna, dacă nu cumva era chiar el unul.

Firth deschise gura pentru a răspunde, dar MacGil oftă şi ridică palma, fiindu-i de ajuns.

„Dacă aste e tot, voi pleca acum să particip la nunta fiicei mele.”

„Maiestate”, zise Kelvin, dregându-şi vocea, „desigur, mai e ceva. Tradiţia, în ziua nunţii primului născut. Fiecare rege din clanul MacGil şi-a numit un succesor. Oamenii se vor aştepta să faci acelaşi lucru. Circulă zvonuri. N-ar fi bine să-i dezamăgeşti. Mai ales că Sabia Destinului e încă neclintită.”

„Ai vrea să-mi desemnez un moştenitor cât sunt încă în floarea vârstei?” întrebă MacGil.

„Majestate, să nu vă fie cu supărare”, ezită Kelvin, îngrijorat.

MacGil ridică o mână. „Cunosc tradiţia. Şi, într-adevăr, voi numi un moştenitor astăzi.”

„Aţi putea să ne spuneţi pe cine?” întrebă Firth.

MacGil îl privi de sus, enervat. Firth era clevetitor şi nu avea încredere în acest om.

„Veţi afla la timpul potrivit.”

MacGil se ridică şi ceilalţi se ridicară şi ei. Se înclinară, se întoarseră şi ieşiră în grabă din încăpere. MacGil rămase acolo, cugetând, pentru nu se ştie cât timp. În zile ca aceasta îşi dorea să nu fi fost rege.

*

MacGil coborî de pe tron, iar zgomotul cizmelor sale răsună în timp ce traversa încăperea. Deschise chiar el uşa veche de stejar, smucind mânerul de fier şi intră într-o cameră laterală.

Se simţise întotdeauna bine în liniştea şi solitudinea acestei camere confortabile, cu pereţii săi la doar douăzeci de paşi în orice direcţie, dar cu un tavan înalt, arcuit. Încăperea era construită în întregime din piatră, având o fereastră mică, rotundă, cu vitralii pe unul dintre pereţi. Lumina se revărsa înăuntru în nuanţe de galben şi roşu, făcând să strălucească singurul obiect din încăperea altminteri goală.

Sabia Destinului.

Era aşezată acolo, în centrul camerei, întinsă orizontal pe furci de fier, ca o ispită. Aşa cum făcea din copilărie, MacGil se apropie de ea, îi dădu ocol, o examină. Sabia Destinului. Sabia legendară, tăria şi puterea întregului său regat, de la o generaţie la alta. Cel care va avea puterea să o ridice va fi Alesul, cel destinat să conducă regatul pe viaţă, să elibereze regatul de toate ameninţările din afara şi dinăuntrul Inelului. Crescuse cu această legendă frumoasă şi, când fu uns rege, MacGil încercase să ridice sabia, căci numai celor din clanul MacGil le era îngăduit să încerce. Toţi regii dinaintea lui eşuaseră. Era sigur că e diferit. Era sigur că el este Alesul. Dar se înşelase. La fel ca toţi regii din clanul MacGil înaintea sa. Iar de atunci eşecul îi întunecase domnia.

În timp ce se uita lung la ea, îi examină lama lungă, făcută dintr-un metal misterios, despre care nu se ştia nimic. Originea sabiei era şi mai obscură, se zvonea că apăruse din pământ, în timpul unui cutremur.

Examinând-o, simţi încă o dată amărăciunea eşecului. Putea fi un rege bun, dar nu era Alesul.

Oamenii săi o ştiau. Duşmanii săi o ştiau. Putea fi un rege bun, dar indiferent ce ar fi făcut, nu ar fi putut fi vreodată Alesul.

Dacă ar fi fost, bănuia că ar fi fost mai puţină nelinişte, mai puţine intrigi la curtea sa. Oamenii săi ar fi avut mai multă încredere în el, iar duşmanii nu s-ar fi încumetat niciodată să atace. O parte din el îşi dorea ca sabia să dispară, cu legenda ei cu tot. Dar ştia că nu va dispărea. Acesta era blestemul—dar şi puterea—unei legende. Mai puternică chiar decât o armată.

În timp ce se uita fix la ea pentru a mia oară, MacGil nu se putu stăpâni să nu se întrebe din nou cine ar fi putut fi. Care dintre descendenţii săi va fi destinat s-o mânuiască? Gândindu-se la ce avea de făcut, la datoria de a numi un succesor, se întrebă cine, dacă exista cineva, va reuşi s-o ridice?

„Greutatea lamei este considerabilă”, se auzi o voce.

MacGil se întoarse, surprins că nu era singur în mica încăpere.

Argon era acolo, stând în pragul uşii. MacGil îi recunoscuse vocea înainte să-l vadă şi era deopotrivă iritat că nu apăruse mai devreme şi încântat să-l aibă alături în acel moment.

„Ai întârziat”, zise MacGil.

„Percepem timpul în mod diferit”, răspunse Argon.

MacGil se întoarse din nou către sabie.

„Ai crezut vreodată că voi fi capabil să o ridic?” întrebă gânditor. „În ziua în care am devenit rege?”

„Nu”, răspunse sec Argon.

MacGil se întoarse şi-l fixă cu privirea

„Ştiai că nu voi fi în stare. L-ai văzut, nu-i aşa?”

„Da.”

MacGil cugetă la aceasta.

„Mă sperie când răspunzi direct. Nu faci asta de obicei.”

Argon rămase tăcut, iar MacGil înţelese, în cele din urmă, că nu va mai spune nimic.

„Îmi desemnez succesorul astăzi”, zise MacGil. „Simt că e inutil să numesc un moştenitor astăzi. Îi întunecă regelui bucuria nunţii copilei sale.”

„Poate că trebuia ca această bucurie să fie temperată.”

„Dar mi-au rămas încă atâţia ani de domnie”, insistă MacGil.

„Poate nu chiar atât de mulţi pe cât crezi”, răspunse Argon.

MacGil îşi îngustă ochii, întrebându-se. Era acesta un avertisment?

Dar Argon nu mai adăugă nimic.

„Şase copii. Pe cine să aleg?” întrebă MacGil.

„De ce mă întrebi? Ai ales deja.”

MacGil îl privi. „Vezi multe. Da, am ales. Dar tot vreau să ştiu ce crezi tu.”

„Cred că ai făcut o alegere înţeleaptă”, zise Argon. „Dar ţine minte: un rege nu poate domni de dincolo de mormânt. Indiferent pe cine crezi c-ai ales, soarta are o cale a sa de a alege.”

„Voi trăi, Argon?” întrebă serios MacGil, punând întrebarea al cărei răspuns dorea să-l ştie de când se trezise, cu o noapte înainte, din cauza unui oribil coşmar.

„Am visat azi-noapte un corb”, adăugă el. „Venise şi-mi furase coroana. Apoi un alt corb m-a luat cu el. În timp ce zburam, am văzut regatul întinzându-se dedesubt. Se înnegrea pe măsură ce mă îndepărtam. Pământ sterp. O pustietate.”

Ridică privirea spre Argon, iar ochii îi erau umezi.

„A fost doar un vis? Sau ceva mai mult?”

„Visele sunt întotdeauna ceva mai mult, nu-i aşa?” întrebă Argon.

MacGil fu lovit de deznădejde.

„Unde e pericolul? Spune-mi măcar atât.”

Argon se apropie şi îl privi intens drept în ochi, iar MacGil simţi că privea către un alt tărâm.

Argon se aplecă spre el, şoptind:

„Întotdeauna mai aproape decât crezi.”

CAPITOLUL PATRU

Thor se ascunsese în paie, în spatele unei căruţe cu coviltir care-l ducea hurducăind de-a lungul drumului de ţară. Descoperise drumul cu o noapte înainte şi aşteptase răbdător până se ivise o căruţă destul de mare pentru a se urca în ea fără a fi văzut. Era întuneric deja şi căruţa mergea destul de încet pentru ca el să-şi găsească ritmul potrivit de alergare şi să sară în spatele ei. Aterizã în fân şi se îngropă în el. Din fericire, căruţaşul nu-l văzu. Thor nu ştia sigur dacă destinaţia căruţei era Curtea Regală, dar se îndrepta în acea direcţie şi o căruţă de o asemenea mărime, purtând asemenea însemne, nu s-ar fi putut îndrepta decât spre puţine alte locuri.

Thor călători toată noaptea şi stătu treaz ore în şir, gândindu-se la întâlnirea cu syboldul. Cu Argon. La destinul său. La fostul său cămin. La mama sa. Simţea că universul îi dăduse un răspuns, îi spusese că are un alt destin. Stătea întins pe spate, cu mâinile sub cap şi se uita la cerul nopţii, vizibil prin pânza zdrenţuită. Privea cu atenţie cerul, atât de strălucitor, cu stelele sale roşii atât de îndepărtate. Era exaltat. Călătorea pentru prima dată în viaţă. Nu ştia încotro, dar îşi urma drumul. Într-un fel sau altul, va reuşi să ajungă la Curtea Regală.

Când Thor deschise ochii, era dimineaţă, lumina inunda locul, iar el înţelese că adormise. Se ridică repede, privind în jur, reproşându-şi că dormise. Ar fi trebuit să fie mai vigilent−avusese noroc că nu fusese descoperit.

Carul se deplasa încă, dar nu-l mai zdruncina atât de tare. Asta putea însemna un singur lucru: un drum mai bun. Probabil se aflau în apropierea unui oraş. Thor privi în jos şi observă cât de neted era drumul, fără pietre, fără hârtoape şi pavat cu cochilii albe, fine. Inima îi bătu mai repede; se apropiau de Curtea Regală.

Thor privi din spatele căruţei şi fu copleşit. Străzile imaculate forfoteau de mişcare. Zeci de căruţe, de toate formele şi mărimile şi cărând tot felul de lucruri, umpleau drumurile. Una

era încărcată cu blănuri; alta cu covoare şi încă o alta cu găini. Printre ele, mergeau sute de negustori, unii mânând vite, alţii cărând coşuri cu produse pe cap. Patru bărbaţi cărau un mănunchi de suluri de mătase, care se legănau pe nişte prăjini. Era o armată de oameni care se îndreptau cu toţii în aceeaşi direcţie.

Thor se însufleţi. Nu mai văzuse niciodată atâţia oameni la un loc, atâtea bunuri, atât de multe lucruri întâmplându-se. Îşi petrecuse viaţa într-un mic sat, iar acum se afla în inima regatului, înghiţit de marea de oameni.

Auzi un zgomot puternic, un zornăit de lanţuri, iar o bucată mare de lemn fu trântită atât de puternic, încât pământul se cutremură. Câteva clipe mai târziu, se auzi un zgomot diferit, de copite de cai tropotind pe lemn. Privi în jos şi descoperi că traversau un pod; dedesubt, se afla un şanţ. Un pod mobil.

Thor scoase capul afară şi văzu stâlpii imenşi de piatră, cu poarta cu ţepi de metal deasupra.

Treceau pe sub Poarta Regală. Era cea mai largă din câte văzuse. Privi în sus, la ţepuşele metalice, gândindu-se că, dacă ar cădea, l-ar putea tăia în două. Zări patru dintre Cavalerii de Argint păzind intrarea şi inima îi bătu din nou mai repede.

Trecură printr-un tunel lung de piatră, apoi cerul i se dezvălui din nou. Erau în Curtea Regală. Lui Thor nu-i venea să creadă că se afla acolo. Era şi mai multă mişcare aici, de parcă asta ar fi fost posibil − mii de oameni agitându-se în diferite direcţii. Erau vaste întinderi de gazon, perfect tuns şi flori deschise peste tot. Drumul se lărgise şi de-a lungul său se aflau valeţi, vânzători ambulanţi şi acareturi. Şi în mijlocul tuturor acestora, oamenii regelui. Oşteni gătiţi în armuri. Thor reuşise.

Entuziasmat, se ridică fără să vrea; imediat ce făcu aceasta, căruţa se opri brusc şi el se rostogoli înapoi, aterizând pe spate în paie. Înainte să se poate ridica, auzi lemnăria coborând şi, privind în sus, descoperi un bătrân furios, chel, îmbrăcat în zdrenţe, încruntându-se.

Căruţaşul întinse braţele, îl apucă pe Thor de glezne cu mâinile sale osoase şi-l trase afară.

Thor zbură din căruţă şi ateriză pe spate în drumul prăfuit, ridicând un nor de praf. În jurul său izbucniră râsete.

„Data viitoare când vei călători în căruţa mea, băiete, te vor aştepta cătuşele! Ai noroc că nu chem Cavalerii de Argint acum!”

Bătrânul se întoarse şi se îndepărtă, apoi se urcă grăbit în căruţă şi dădu bice cailor.

Stânjenit, Thor îşi veni în fire şi se ridică grăbit. Privi în jur. Unul sau doi trecători chicoteau, iar Thor le zâmbi dispreţuitor, până când îşi mutară privirea de la el. Se scuturã de praf şi îşi frecă braţele; doar orgoliul îi fusese rănit, nu şi trupul.

Entuziasmul îi reveni în timp ce privea uimit în jur şi îşi dădu seama că ar trebui să fie mulţumit că cel puţin ajunsese atât de departe. Acum, că ieşise din căruţă şi putea să se uite nestingherit în jur, ce privelişte extraordinară i se dezvălui: curtea se întindea cât vedea cu ochii. În centrul acesteia se afla un palat magnific de piatră, înconjurat de ziduri falnice de piatră încoronate cu parapete, deasupra cărora patrulau peste tot oamenii regelui. Pretutindeni în jurul său erau spaţii verzi, perfect întreţinute, pieţe pavate, fântâni, pâlcuri de copaci. Acesta era un oraş. Şi era inundat de oameni.

Pretutindeni se scurgeau tot felul de oameni—negustori, oşteni, demnitari—cu toţii grăbiţi. Trecură câteva minute înainte ca Thor să priceapă că se întâmpla ceva important. În timp ce mergea agale, văzu că se făceau pregătiri—se aşezau scaune, se ridica un altar. Părea a fi pregătiri de nuntă.

Inima i se opri o clipă când văzu, în depărtare, un teren de turnir, cu traseul său prăfuit, delimitat de frânghii. Pe un câmp, văzu oşteni aruncându-şi suliţele în ţinte îndepărtate; pe un altul, arcaşi ţintind în paie. Părea că peste tot sunt jocuri, competiţii. Se auzea şi muzică: lăute şi flaute şi chimvale, grupuri de muzicanţi ce rătăceau de colo, colo; era şi vin, butoaie uriaşe erau rostogolite afară; şi mâncăruri, se aşezau mesele, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Se părea că sosise în toiul unei mari sărbători.

Oricât de ameţitor ar fi fost totul, Thor simţi nevoia urgentă de a găsi Legiunea. Deja întârziase şi trebuia să se facă remarcat.

Se îndreptă către prima persoană pe care o zări, un bătrân care părea a fi, după şorţul său pătat de sânge, un măcelar grăbit. Toată lumea era atât de grăbită.

„Scuzaţi-mă, domnule”, zise Thor, prinzându-l de braţ.

Bărbatul se uită la mâna lui Thor cu dispreţ.

„Ce este, băiete?”

„Caut Legiunea Regală. Ştiţi cumva unde îşi face instrucţia?”

„Arăt ca o hartă?” şuieră bărbatul şi se îndepărtă ca o furtună.

Thor fu surprins de lipsa de politeţe a acestuia.

Se repezi către următoarea persoană pe care-o zări, o femeie care frământa aluatul pe o masă lungă. Erau câteva femei la această masă, muncind din greu şi Thor îşi spuse că una dintre ele ar trebui să ştie.

„Mă scuzaţi, domniţă”, zise el. „Ştiţi cumva unde se află Legiunea Regală?”

Se uitară una la alta şi chicotiră, unele erau cu doar câţiva ani mai mari decât Thor. Cea mai în vârstă se întoarse şi-l privi.

„Nu cauţi în locul potrivit”, zise ea. „Aici ne pregătim pentru festivităţi.”

„Dar mi s-a spus că fac instrucţie la Curtea Regală”, zise Thor nedumerit.

Femeile chicotiră din nou. Cea mai vârstnică îşi puse mâinile în şold şi dădu din cap.

„Te porţi de parcă ai fi pentru prima oară la Curtea Regală. Nu ştii cât de mare e?”

Thor roşi când celelalte femei izbucniră în râs şi, în cele din urmă, se îndepărtă în grabă. Nu-i plăcea să fie luat peste picior.

Văzu înaintea sa zeci de drumuri, răsucindu-se şi cotind în fel şi chip prin Curtea Regală.

Din loc în loc, în zidurile de piatră se aflau cel puţin douăsprezece de intrări. Mărimea şi posibilităţile acestui loc erau copleşitoare. Avu sentimentul apăsător că ar fi putut căuta zile întregi fără să o găsească.

Îi veni o idee: un oştean ar şti cu siguranţă unde se pregătesc ceilalţi. Era emoţionat la gândul că trebuia să se adreseze unui oştean adevărat al regelui, dar ştia că trebuie să o facă.

Se întoarse şi se grăbi spre zid, către oşteanul care făcea de gardă la cea mai apropiată intrare, cu speranţa că nu va fi alungat. Oşteanul stătea drept, privind drept înainte.

„Caut Legiunea Regală!” zise Thor, luându-şi cel mai curajos tonul cu putinţă.

Oşteanul continua să privească înainte, ignorându-l.

„Am spus, caut Legiunea Regală!” insistă Thor, ridicând tonul, hotărât să se facă remarcat.

După câteva clipe, oşteanul îşi aruncă privirea spre el, batjocoritor.

„Puteţi să-mi spuneţi unde este?” insistă Thor.

„Ce treabă ai cu ei?”

„O treabă foarte importantă”, stărui Thor, sperând că oşteanul nu va insista asupra acestui lucru.

Oşteanul se întoarse şi continuă să privească drept înainte, ignorându-l din nou. Thor se temu că nu va primi niciodată un răspuns.

Dar după un timp care păru o eternitate, oşteanul zise: „Treci prin poarta estică, apoi îndreaptă-te spre nord cât de mult poţi. Apoi, ia-o pe cea de-a treia poartă la stângă, la răscruce, ia-o la dreapta, apoi fă-o la dreapta din nou. Treci pe sub a doua arcadă de piatră şi tabăra lor se află dincolo de poartă. Dar ascultă-mă pe mine, îţi pierzi timpul. Ei nu primesc vizitatori.”

Era tot dorea Thor să audă. Fără să piardă o clipă, se răsuci şi o rupse la fugă peste câmp, urmând indicaţiile oşteanului, repetându-le în gând, încercând să le memoreze. Observă că soarele se ridicase pe cer şi se rugă doar să nu ajungă prea târziu.

*

Thor alerga pe cărările curate, pavate cu cochilii, cotind când la stânga, când la dreapta prin curtea regală. Încercă din răsputeri să urmeze instrucţiunile, sperând să nu se rătăcească. În cel mai îndepărtat capăt al curţii, zări toate porţile şi o alese pe cea de-a treia din stânga. Trecu în fugă pe sub ea şi apoi, la

fiecare răspântie, urmă instrucţiunile. Alerga în sens opus miilor de oameni care se revărsau în oraş, iar mulţimea devenea tot mai numeroasă de la un minut la altul. Se izbea de cântăreţi din flaut, de jongleri, bufoni şi de tot felul de comedianţi, toţi gătiţi de sărbătoare.

Thor nu putea suporta gândul că selecţia ar putea începe fără el şi încercă din răsputeri să se concentreze, în timp ce îşi urma calea, căutând un semn al taberei de instrucţie. Trecu pe sub o arcadă, o apucă pe un alt drum şi apoi, departe, zări ceea ce nu putea fi decât destinaţia sa: un amfiteatru mic, construit din piatră, perfect rotund. Oştenii păzeau marea poartă a acestuia. Thor auzi ovaţii din spatele zidurilor sale şi fu copleşit de emoţie. Acesta era locul.

Alergă, cu plămânii stând să-i explodeze. Când ajunse în faţa porţii, două gărzi făcură un pas înainte şi îşi coborâră suliţele, barându-i drumul. O a treia gardă ieşi în faţă şi ridică palma.

„Opreşte-te acolo”, ordonă el.

Thor se opri brusc, trăgându-şi răsuflarea, abia putând să-şi reţină entuziasmul.

„Nu... înţelegeţi”, gâfâi el, vorbind sacadat, „trebuie să intru. Am ajuns târziu.”

„Târziu pentru ce?”

„Pentru selecţie.”

Garda, un bărbat scund, solid, cu faţa ciupită de vărsat se întoarse şi-i privi pe ceilalţi, care îl priviră la rândul lor, cinic.

Se întoarse şi-l scrută pe Thor cu o privire dispreţuitoare.

„Recruţii au fost luaţi acum câteva ore în transportul regal. Dacă nu ai fost invitat, nu ai cum să intri.”

„Dar nu înţelegeţi. Trebuie…”

Garda se întinse şi-l apucă pe Thor de cămaşă.

„*Tu* nu înţelegi, băieţel obraznic. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să încerci să intri cu forţa? Acum pleacă, înainte să te pun în cătuşe.”

Îl îmbrânci pe Thor, care se poticni, făcând câţiva paşi înapoi.

Thor simţi o durere ascuţită în piept, acolo unde mâna gărzii îl atinsese—dar, mai mult decât atât, simţi durerea de a fi respins. Era indignat. Doar nu făcuse tot acest drum pentru a fi

alungat de gărzi fără ca măcar să fie primit. Era hotărât să ajungă înăuntru.

Garda se întoarse încet spre oamenii săi, iar Thor se îndepărtă încet, mergând în sensul acelor de ceas în jurul clădirii circulare. Avea un plan. Merse până nu mai putea fi zărit, apoi începu să se furişeze de-a lungul zidurilor. Se asigură că gărzile nu-l mai puteau vedea, apoi luă viteză până alergă de-a binelea.

Aflat la jumătatea drumului în jurul clădirii, observă o altă intrare în arenă—sus se găseau deschideri arcuite în piatră, blocate cu gratii. Uneia dintre aceste deschideri îi lipseau gratiile. Auzi un urlet, se ridică până la pervaz şi privi înăuntru.

Inima prinse să-i bată cu putere. Zeci de recruţi, inclusiv fraţii săi, erau răspândiţi pe un imens teren circular de instrucţie. Aliniaţi, stăteau cu toţii cu faţa spre o duzină de cavaleri de argint. Oamenii regelui se plimbau printre ei, măsurându-i.

Într-o parte, un alt grup de recruţi arunca suliţe spre o ţintă îndepărtată, sub privirea atentă a unui oştean. Unul dintre ei rată.

Thor ardea de indignare. Ar fi putut lovi acele ţinte; era la fel de bun ca oricare dintre aceştia. Doar pentru că era mai tânăr şi puţin mai scund nu era drept să fie lăsat pe dinafară.

Deodată, Thor simţi o mână pe spate, apoi fu smucit înapoi şi aruncat prin aer. Ateriză greu pe terenul de dedesubt, cu respiraţia tăiată.

Privi în sus şi văzu garda de la poartă încruntându-se la el.

„Ce ţi-am spus eu ţie, băiete?”

Înainte să poată reacţiona, garda se trase înapoi şi-l lovi puternic pe Thor cu piciorul. Thor simţi o lovitură puternică în coaste, în timp ce garda se pregătea să-l lovească din nou.

De data asta, Thor prinse piciorul gărzii în aer; îl smuci, făcându-l pe bărbat să-şi piardă echilibrul şi să cadă.

Thor îşi recăpătă repede stăpânirea de sine. În acelaşi timp, garda şi-o recăpătă pe-a sa. Thor se holba la el, şocat de ceea ce tocmai făcuse. În faţa lui, garda îl privea ameninţător.

„Nu numai că te voi încătuşa”, şuieră garda, „dar te voi face să plăteşti pentru asta. Nimeni nu se atinge de gărzile regelui!

Uită de Legiune—acum te vei lăfăi într-o temniţă! Vei fi norocos dacă vei mai fi văzut vreodată!”

Garda scoase un lanţ cu cătuşă la capăt. Se apropie de Thor cu un chip răzbunător.

Mintea lui Thor lucra febril. Nu putea să-şi permită să fie pus în cătuşe—şi cu toate acestea nu voia să rănească un membru al Gărzilor Regale. Trebuia să găsească ceva—repede.

Îşi aminti de praştia sa. Reflexele preluară controlul în timp ce o apucă, puse o piatră în ea, ţinti şi trase.

Piatra zbură prin aer şi lovi cătuşele din mâna bărbatului uimit; lovi totodată şi degetele acestuia. Garda se trase înapoi şi îşi scutură mâna, urlând de durere, în timp ce cătuşele căzură la pământ.

Garda, aruncându-i lui Thor o privire de moarte, îşi trase sabia. Aceasta ieşi din teacă cu un clinchet metalic, distinct.

„Asta a fost ultima ta greşeală”, ameninţă el sumbru şi se repezi la el.

Thor nu avea de ales; omul acesta pur şi simplu nu voia să-l lase în pace. Puse o altă piatră în praştie şi trase. Ţinti dinadins—nu voia să ucidă un membru al gărzii, dar trebuia să-l oprească. Aşa că, în loc să-i ţintească inima, nasul, ochiul sau capul, Thor ţinti în singurul loc în care ştia că-l va opri, dar nu-l va omorî. Între picioarele gărzii.

Lansă piatra—nu cu toată puterea, dar cu destulă tărie ca să-l pună jos. Era lovitura perfectă.

Garda aproape leşină, scăpându-şi sabia, apucându-se de vintre în timp ce se prăbuşi la pământ şi se ghemui ca o minge.

„Vei fi spânzurat pentru asta!” gemu el, printre mormăituri de durere. „Gărzi! Gărzi!”

Thor îşi ridică privirea şi văzu câteva dintre gărzile regelui alergând către el.

Era acum ori niciodată.

Fără a mai pierde o clipă, se repezi către pervazul ferestrei. Trebuia să sară prin ea în arenă şi să se facă cunoscut. Şi se va lupta cu oricine îi va sta în cale.

CAPITOLUL CINCI

MacGil stătea în sala de sus a castelului, în sala de audienţe private, cea pe care o folosea pentru problemele sale personale. Era aşezat pe tronul sculptat în lemn şi se uita la patru dintre copiii săi, care stăteau în picioare, în faţa lui. Se afla acolo fiul său cel mare, Kendrick, care, la douăzeci şi cinci de ani, era un bun luptător şi un adevărat gentleman. Dintre toţi copiii săi, acesta semăna cel mai mult cu MacGil—ceea ce era o ironie, întrucât Kendrick era un bastard, singurul făcut cu o altă femeie, pe care o uitase de mult. MacGil îl crescuse pe Kendrick împreună cu copiii săi legitimi, în ciuda protestelor iniţiale ale reginei, cu condiţia de a nu accede vreodată la tron. Lucrul acesta îl îndurera pe MacGil acum, căci Kendrick era cel mai straşnic bărbat pe care-l cunoscuse, un fiu pe care era mândru că-l zămislise. Nu ar fi existat un mai bun moştenitor al regatului.

Lângă acesta, în deplin contrast, stătea cel de-al doilea fiu al său—dar primul fiu legitim—Gareth, de douăzeci şi trei de ani, subţire, cu obraji scobiţi şi ochi mari, căprui, care nu încetau să arunce săgeţi. Caracterul acestuia era complet diferit de cel al fratelui său mai mare.

Gareth era, prin natura sa, tot ceea ce Kendrick nu era: pe când fratele său era sincer, Gareth îşi ascundea adevăratele gânduri; fratele său era mândru şi nobil, Gareth era necinstit şi viclean. Faptul că nu-şi plăcea propriul fiu îl durea pe MacGil şi se străduise mult să-i corecteze firea; dar la un moment dat, în adolescenţa băiatului, se hotărâse că firea îi fusese predestinată: intrigant, avid de putere şi ambiţios în sensul rău al cuvântului. De asemenea, lui Gareth nu-i plăceau femeile şi avea mulţi iubiţi. Alţi regi ar fi alungat un asemenea fiu, dar MacGil era mai deschis la minte şi, pentru el, acesta nu era un motiv să nu-şi iubească fiul. Nu-l judeca pentru asta. Îl judeca însă pentru firea sa rece şi intrigantă, pe care nu i-o putea trece cu vederea.

Alături de Gareth stătea Gwendolyn, cea de-a doua născută a lui MacGil. Abia împlinise şaisprezece ani, era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, iar firea îi era chiar mai plăcută decât înfăţişarea. Era bună la suflet, generoasă, onestă—cea mai minunată tânără pe care o cunoscuse. În această privinţă, semăna cu Kendrick. Îl privea pe MacGil cu dragoste, iar el îi simţea loialitatea în fiecare privire. Era chiar mai mândru de ea decât de fiii săi.

În picioare, lângă Gwendolyn, stătea mezinul lui MacGil, Reece, un băieţandru mândru şi dezgheţat care, la paisprezece ani, era pe cale să devină bărbat. MacGil privea cu mare plăcere iniţierea sa în Legiune şi putea deja să-şi dea seama ce fel de om urma să devină. Într-o zi, MacGil nu avea nicio îndoială, Reece avea să devină cel mai bun fiu al său şi un mare conducător. Dar ziua aceea nu sosise. Era prea tânăr şi avea încă multe de învăţat.

MacGil avea sentimente amestecate, în timp ce măsura cu privirea aceşti patru copii, cei trei fii şi fiica, care stăteau înaintea sa. Simţea mândrie amestecată cu dezamăgire. Era totodată furios şi supărat, căci doi dintre copiii lipseau. Cea mai mare, fiica sa Luanda, se pregătea, desigur, pentru propria nuntă şi, dat fiind că urma să se mărite într-un alt regat, nu avea motiv să ia parte la această discuţie despre succesiune. Dar celălalt fiu, Godfrey, mijlociul de optsprezece ani, lipsea nejustificat. MacGil era nemulţumit de această lipsă de consideraţie.

Încă din copilărie, Godfrey arătase dispreţ pentru domnie; fusese limpede întotdeauna că nu-i păsa şi că nu va domni vreodată. Iar cea mai mare dezamăgire a lui MacGil era că Godfrey alesese, în schimb, să-şi piardă timpul prin taverne cu prieteni ticăloşi, aruncând asupra familiei regale o tot mai mare ruşine şi dezonoare. Era un trântor, care dormea o mare parte din zi şi îşi umplea timpul rămas cu băutura. Pe de o parte, MacGil se simţea uşurat că nu era acolo; pe de altă parte, era o insultă pe care nu o putea suporta. De fapt, se aşteptase la asta şi îşi trimisese oamenii să scotocească tavernele şi să-l aducă înapoi. MacGil stătea tăcut, aşteptând ca asta să se întâmple.

În cele din urmă, uşa grea de stejar se deschise cu zgomot şi gărzile regale mărşăluiră înăuntru, târându-l pe Godfrey între ele. Îi dădură un ghiont, iar Godfrey se împletici prin încăpere, în timp ce ei trântiră uşa în urma lor.

Fraţii şi sora lui se întoarseră şi îl priviră insistent. Godfrey era neîngrijit, duhnind a bere, nebărbierit şi pe jumătate îmbrăcat. Le zâmbi tuturor. Obraznic. Ca întotdeauna.

„Bună ziua, tată”, zise Godfrey. „Am pierdut toată distracţia?”

„Vei sta alături de fraţii tăi şi vei aştepta să vorbesc. Dacă nu, Dumnezeu să m-ajute, te închid în temniţă cu prizonierii de rând şi nu vei primi hrană—iar bere, cu atât mai puţin—timp de trei zile.”

Sfidător, Godfrey îşi privi la rândul său tatăl. În acea privire, MacGil detectă un rezervor adânc de putere, ceva din sine însuşi, o scânteie din ceva ce ar putea într-o zi să-i fie de mare ajutor lui Godfrey. Asta dacă va reuşi vreodată să-şi înfrângă propria fire.

Rebel până la capăt, Godfrey aşteptă mai bine de zece secunde înainte de a se conforma şi de se îndrepta agale către ceilalţi.

MacGil studia aceşti cinci copii care stăteau în faţa sa: bastardul, perversul, beţivul, fiica şi mezinul său. Era un amestec ciudat şi abia îi venea să creadă că erau toţi zămisliţi de el. Şi acum, în ziua nunţii fiicei sale mai mari, căzuse pe umerii lui sarcina de a alege un moştenitor din această adunătură. Cum era posibil?

Era inutil; la urma urmelor, era în floarea vârstei şi ar fi putut domni încă treizeci de ani. Moştenitorul ales astăzi, oricare ar fi el, n-ar fi putut ocupa tronul decenii la rând. Tradiţia aceasta îl irita. Poate că fusese justificată pe vremea predecesorilor săi, dar acum nu mai avea niciun rost.

Îşi drese glasul.

„Ne-am adunat astăzi aici pentru că aşa ne cere tradiţia. După cum ştiţi, în ziua nunţii primului meu născut, e de datoria mea să numesc un succesor. Un moştenitor care să conducă regatul acesta. Dac-ar fi să mor, nimeni nu ar fi mai potrivit să

domnească decât mama voastră. Dar după legea regatului nostru, numai un descendent al regelui poate domni. De aceea, trebuie să aleg."

MacGil îşi trase răsuflarea, cugetând. O tăcerea grea se lăsă şi putu simţi greutatea aşteptării.

Se uită în ochii lor şi văzu la fiecare expresii diferite. Bastardul părea resemnat, ştiind că nu va fi ales. Ochii perversului străluceau de ambiţie, căci se aştepta firesc să fie el alesul. Beţivul privea pe fereastră, nepăsător. Fiica sa îl privea cu dragoste, ştiind că nu intra în discuţie, dar iubindu-şi tatăl cu toate acestea. Acelaşi lucru şi cu mezinul său.

„Kendrick, întotdeauna te-am considerat fiul meu adevărat. Dar legile regatului mă obligă să las tronul unui descendent legitim."

Kendrick se înclină. „Tată, nu mă aşteptam să o faci. Sunt mulţumit cu soarta mea. Te rog, nu lăsa asta să te încurce."

Răspunsul lui îl îndureră pe MacGil, care simţea cât este de sincer şi dorea tot mai mult să-l numească pe el moştenitor.

„Mai rămân patru dintre voi. Reece, eşti un tânăr straşnic, cel mai bun dintre câţi am întâlnit. Dar eşti prea tânăr pentru a intra în discuţie."

„Mă aşteptam la asta, tată", răspunse Reece, cu o uşoară plecăciune.

„Godfrey, eşti unul dintre cei trei fii legitimi ai mei—dar ai ales să-ţi iroseşti viaţa prin taverne, cu pleava. Ţi s-a oferit o viaţă plină de privilegii, dat tu le-ai dispreţuit pe toate. Dacă am vreo mare dezamăgire în viaţă, aceea eşti tu."

Godfrey se strâmbă, fâţâindu-se neliniştit.

„Ei bine, atunci cred că am terminat aici şi mă pot întoarce la tavernă, nu-i aşa, tată?"

Şi cu o plecăciune rapidă, în bătaie de joc, Godfrey se răsuci şi traversă ţanţoş sala.

„Vino imediat înapoi!" îl repezi MacGil. „ACUM!"

Godfrey îşi continuă drumul, ignorându-l. Traversă sala şi deschise uşa. Două gărzi stăteau acolo.

MacGil fierbea de furie, în timp ce gărzile îl priveau întrebător. Dar Godfrey nu aşteptă; trecu printre ei îmbrâncindu-i şi ieşi pe coridor.

„Reţineţi-l! Şi ţineţi-l departe de ochii reginei! Nu vreau să o împovăreze cu prezenţa lui în ziua nunţii fiicei ei!”

“Da, Majestate”, ziseră ei, închizând uşa şi repezindu-se după el.

MacGil stătea acolo, răsuflând greu, roşu la faţă, încercând să se liniştească. Pentru a mia oară se întrebă cu ce greşise să merite un asemenea fiu.

Privi înapoi către copiii rămaşi. Cei patru îl priveau şi ei, aşteptând în tăcere deplină. MacGil inspiră adânc, încercând să se concentreze.

„Au rămas doar doi dintre voi”, continuă el. „Şi dintre aceştia doi am ales un succesor.”

MacGil se întoarse către fiica sa.

„Aceea eşti tu, Gwendolyn.”

În sală nu se mai auzi nicio suflare; copiii păreau cu toţii şocaţi, mai ales Gwendolyn.

„Ai vorbit serios, tată?” întrebă Gareth. „Ai spus Gwendolyn?”

„Tată, sunt onorată”, spuse Gwendolyn. „Dar nu pot accepta. Sunt femeie.”

„Adevărat, pe tronul regatului n-a stat niciodată o femeie. Dar am hotărât că a sosit momentul ca tradiţia să se schimbe. Gwendolyn, eşti mai inteligentă şi ai un spirit mai rafinat decât al oricărei tinere pe care-am întâlnit-o vreodată. Eşti tânără, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu voi muri curând şi, când va sosi vremea, vei fi destul de înţeleaptă pentru a domni. Regatul va fi al tău.”

„Dar, tată!” ţipă Gareth, cenuşiu la faţă. „Sunt primul tău fiu legitim! Dintotdeauna, în toată istoria clanului MacGil, coroana a trecut la cel mai vârstnic fiu!”

„Eu sunt Regele”, răspunse MacGil întunecat, „şi eu dictez tradiţia.”

„Dar nu e *drept*!” insistă Gareth, cu voce rugătoare. „Eu ar trebui să fiu rege. Nu sora mea. Nu o femeie!”

„Ţine-ţi gura, băiete!” strigă MacGil, tremurând de furie. „Îndrăzneşti să-mi pui la îndoială hotărârea?”

„Sunt lăsat deoparte pentru o femeie? Asta-i ceea ce crezi despre mine?”

„Am luat o decizie”, zise MacGil. „Îmi vei da ascultare şi o vei respecta, ca oricare dintre supuşii mei. Acum, lăsaţi-mă singur.”

Copiii înclinară capetele cu repeziciune şi ieşiră în grabă din încăpere.

Dar Gareth se opri la uşă, neîndurându-se să plece.

Se întoarse şi, singur, îşi înfruntă tatăl.

MacGil îi putea citi dezamăgirea pe chip. Era limpede, aşteptase să fie numit succesor astăzi. Mai mult: şi-o dorise. Cu disperare. Ceea ce nu-l surprinse pe MacGil deloc—şi era chiar motivul pentru care nu-l numise pe el.

„De ce mă urăşti, tată?” întrebă el.

„Nu te urăsc. Numai că nu te consider potrivit să-mi conduci regatul.”

„Şi de ce crezi asta?” insistă Gareth.

„Pentru că este exact ceea ce-ţi doreşti.”

Faţa lui Gareth deveni aproape vânătă. În mod vădit, îi oferea lui MacGil o privelişte a adevăratei lui firi. MacGil îl privi în ochi şi văzu arzând în ei mai multă ură decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, Gareth ieşi ca o furtună din cameră, trântind uşa în urma sa.

În sala care răsună, MacGil se cutremură. Îşi aminti privirea fiului său şi simţi o ură atât de profundă, mai profundă chiar decât cea a duşmanilor săi. În acea clipă, îşi aminti de Argon şi de avertismentul său că pericolul e aproape.

Oare era chiar atât de aproape?

CAPITOLUL ŞASE

Thor o rupse la fugă peste câmpul întins al arenei, alergând din toate puterile. În spate, aproape, putea auzi paşii gărzilor regelui. Îl urmăriră prin decorul fierbinte şi prăfuit, înjurând în timp ce alergau. În faţa sa, erau răspândiţi membrii—şi noii recruţi—ai Legiunii, zeci de băieţi ca el, dar mai în vârstă şi mai puternici. Se antrenau şi erau testaţi în diferite formaţii, unii aruncând suliţele, alţii atacând cu suliţe scurte, iar câţiva exersându-şi mânuirea lăncii. Ocheau ţinte îndepărtate, pe care rareori le ratau. Aceştia erau rivalii săi şi păreau redutabili.

Printre ei, se aflau zeci de cavaleri adevăraţi, dintre Cavalerii de Argint, stând în picioare într-un larg semicerc, şi supraveghind acţiunea. Judecând. Hotărând cine va rămâne şi cine va fi trimis acasă.

Thor ştia că va trebui să-şi dovedească valoarea, să-i impresioneze pe aceşti bărbaţi. În câteva momente, gărzile vor fi pe el şi, dacă avea vreo şansă să facă impresie, acum era momentul. Dar cum? Mintea sa căuta febril în timp ce gonea prin curte, hotărât să nu se lase alungat.

În timp ce Thor alerga, ceilalţi începură să observe ce se întâmplă. Câţiva dintre recruţi se opriră din ceea ce făceau şi se întoarseră spre el, la fel şi câţiva dintre cavaleri. În câteva momente, Thor simţi că atenţia tuturor se opri asupra sa. Păreau consternaţi şi îşi dădu seama că, probabil, se întrebau cine era el, cel care alerga pe terenul lor, urmărit de trei dintre gărzile regelui. Nu aşa îşi dorise să facă impresie. Niciodată în viaţă, pe când visa să se alăture Legiunii, nu-şi imaginase că lucrurile se vor întâmpla astfel.

În timp ce Thor alerga, cântărind ce să facă, situaţia se schimbă în favoarea sa. Un băiat voinic, un recrut, hotărâse să-i impresioneze pe ceilalţi, oprindu-l pe Thor. Înalt, bine legat şi aproape de două ori mai mare decât Thor, îşi ridică sabia de lemn pentru a-i bloca drumul.

Thor observă că era hotărât să-l doboare, să-l umilească în faţa tuturor şi să-şi câştige astfel un avantaj faţă de ceilalţi recruţi.

Acest lucru îl înfurie. Thor nu avea nimic de împărţit cu băiatul acesta, iar aceasta nu era lupta lui. Dar voia să o facă a lui, numai pentru a avea un avantaj faţă de ceilalţi.

În timp ce se apropia, lui Thor abia îi venea să creadă cât era de mare: se înălţa asupra lui, privind încruntat în jos, cu şuviţele groase de păr negru acoperindu-i fruntea şi cea mai largă, cea mai pătrată falcă din câte văzuse vreodată. Nu vedea cum ar fi putut să obţină o cât de mică victorie împotriva acestui băiat.

Băiatul îl atacă cu sabia sa de lemn şi Thor ştia că, dacă nu va reacţiona imediat, va fi doborât.

Reflexele lui Thor funcţionau. Îşi luă instinctiv praştia, se trase înapoi şi lansă o piatră spre mâna băiatului. Piatra îşi nimeri ţinta şi lovi sabia din mână acestuia, tocmai în clipa în care băiatul o cobora. Sabia zbură şi băiatul, strigând, se apucă de mână.

Thor nu pierdu timpul. Atacă, profitând de răgaz, sări în aer şi îşi propti ambele picioare drept în pieptul băiatului. Dar acesta era atât de masiv, încât era ca şi cum ar fi lovit un stejar.

Băiatul abia dacă se clătină înapoi câţiva centimetri, în timp ce Thor se opri brusc şi căzu le picioarele băiatului.

Asta nu-i a bună, gândi Thor, în timp ce se lovi de pământ cu o bufnitură, cu urechile ţiuind.

Thor încercă să se ridice, dar băiatul era cu un pas înaintea sa. Se aplecă, îl apucă pe Thor de spate şi-l aruncă, făcându-l să zboare, cu capul înainte, în praf.

O mulţime de băieţi se adunară repede, formând un cerc în jurul lor şi ovaţionând. Thor roşi, umilit.

Thor se răsuci pentru a se ridica, dar băiatul era prea rapid. Era deja deasupra lui, ţintuindu-l la pământ. Înainte ca Thor să-şi dea seama, se luară la trântă, iar greutatea băiatului era enormă.

Thor putea auzi strigătele înăbuşite ale recruţilor care-i încercuiseră, nerăbdători să vadă sânge. Băiatul se încruntă; îşi ridică degetele mari şi le îndreptă în jos, spre ochii lui Thor. Lui

Thor nu-i venea să creadă—părea că băiatul acesta chiar voia să-l rănească. Îşi dorea chiar atât de mult să se evidenţieze?

În ultima secundă, Thor îşi rostogoli capul în lături şi mâinile băiatului trecură în zbor, cufundându-se în praf. Thor profită de şansă şi se rostogoli de sub el.

Thor se ridică şi-l înfruntă pe băiatul care se ridicase şi el. Băiatul îl atacă, ţintindu-i faţa, dar Thor se aplecă în ultimul moment; simţi suflul loviturii în faţă şi înţelese că dacă pumnul băiatului l-ar fi lovit, i-ar fi rupt falca. Thor se întinse şi-l lovi pe băiet în pântece, dar abia dacă avu vreun efect; era ca şi cum ar fi lovit un copac.

Înainte ca Thor să poată riposta, băiatul îl lovi cu cotul în faţă. Thor se dădu înapoi, clătinându-se din cauza loviturii. Era ca şi cum ar fi fost lovit de un ciocan şi urechile îi ţiuiau.

În timp ce Thor se poticnea, încercând să-şi recapete răsuflarea, băiatul atacă şi-l lovi puternic cu piciorul în piept. Thor zbură înapoi şi se prăbuşi la pământ, aterizând pe spate. Ceilalţi băieţi ovaţionau.

Ameţit, Thor dădu să se ridice, dar băiatul atacă din nou, se balansă şi-l lovi din nou cu pumnul în faţă, lăsându-l lat la pământ—de data aceasta definitiv.

Thor zăcea acolo, auzind ovaţiile înăbuşite ale celorlalţi, simţind gustul sărat al sângelui curgându-i din nas, de la lovitura primită în faţă. Gemu de durere. Privi în sus şi-l văzu pe băiatul cel voinic întorcându-se şi îndreptându-se spre prietenii săi, deja pregătit să-şi serbeze victoria.

Thor voia să renunţe. Băiatul era uriaş, luptase zadarnic cu el şi nu putea să îndure mai multă durere. Dar ceva din el îl împingea înainte. Nu putea să piardă. Nu în faţa tuturor acestor oameni.

Nu renunţa! Ridică-te. Ridică-te!

Thor reuşi cumva să-şi adune puterile. Gemând, se rostogoli şi se sprijini în mâini şi în genunchi, apoi se ridică încet în picioare. Îl înfruntă pe băiat, sângerând, cu ochiul umflat, nevăzând bine, respirând greu şi îşi ridică pumnii.

Uriaşul băiat se întorsese şi se holbă la Thor. Îşi scuturăcapul, nevenindu-i să creadă.

„Ar fi trebuit să rămâi la pământ, băiete”, ameninţă el şi începu să se îndrepte către Thor.

„DESTUL!” strigă o voce. „Elden, retrage-te!”

Un cavaler înaintase brusc, ajungând între cei doi, ţinând palma sus şi oprindu-l pe Elden să se apropie de Thor. Mulţimea se potoli, iar toţi priveau spre cavaler; în mod cert, acesta era un bărbat care impunea respect.

Thor ridică privirea, cu admiraţie, la apariţia cavalerului. Avea douăzeci şi ceva de ani, era înalt, larg în umeri, avea o bărbie pătrată şi un păr castaniu, bine îngrijit. Thor îl plăcu imediat.

Armura lui de cea mai bună calitate, cu zalele făcute din argint lustruit, era acoperită cu însemnele regale: şoimul-emblemă al familiei MacGil. Lui Thor i se uscase gâtul; se afla în prezenţa unui membru al familiei regale. Nu-i venea să creadă.

„Explică-te, băiete”, îi spuse el lui Thor. „De ce-ai dat buzna neinvitat în arena noastră?”

Înainte ca Thor să poată răspunde, pe neaşteptate, trei membri ai Gărzii Regale pătrunseră în cerc. Cel care-i conducea se oprise acolo, respirând cu dificultate, arătându-l pe Thor cu degetul.

„L-a sfidat pe comandantul nostru!” strigă una dintre gărzi. „Îl voi încătuşa şi-l voi duce în temniţa regelui!”

„N-am făcut nimic rău!” protestă Thor.

„Ai făcut acum!” strigă garda. „Să dai buzna pe proprietatea regelui neinvitat?”

„Tot ce am vrut a fost o şansă!” strigă Thor, întorcându-se, pledând în faţa cavalerului din faţa sa, membru al familiei regale. „Tot ce am vrut a fost o şansă de a mă alătura Legiunii!”

„Acest teren de instrucţie este doar pentru cei invitaţi, băiete”, se auzi un glas aspru.

Un războinic de cincizeci de ani, lat şi îndesat, cu chelie, barbă scurtă şi o cicatrice pe nas păşi în interiorul cercului. Arăta de parcă ar fi fost soldat profesionist toată viaţa—şi, judecând după însemnele de pe armură, după ţinta de aur de pe pieptul său, părea a fi comandantul lor.

Văzându-l, inima lui Thor începu să bată mai repede: un general.

„N-am fost invitat, sire”, zise Thor. „Acesta-i adevărul. Dar să mă aflu aici a fost visul meu de-o viaţă. Tot ce am vrut a fost şansa de a arăta ce pot să fac. Sunt tot atât de bun ca oricare dintre aceşti recruţi. Daţi-mi numai şansa s-o dovedesc. Vă rog. Să mă alătur Legiunii este tot ce am visat.”

„Acest câmp de luptă nu e pentru visători, băiete”, veni răspunsul lui aspru. E pentru luptători. Nu există excepţii de la regulile noastre: recruţii sunt aleşi.”

Generalul încuviinţă din cap şi garda regală se apropie de Thor cu cătuşele la vedere.

Dar brusc cavalerul din familia regală făcu un pas înainte şi ridică palma, oprind garda.

„Poate că, uneori, se poate face o excepţie”, zise el.

Garda îl privi consternată, dorindu-şi în mod evident să vorbească, dar ţinându-şi gura din respect pentru un membru al familiei regale.

„Îţi admir curajul, băiete”, continuă cavalerul. „Înainte de a te alunga, aş dori să văd ce poţi să faci.”

„Dar, Kendrick, avem regulile noastre…” zise generalul, vădit nemulţumit.

„Familia regală face regulile”, răspunse Kendrick cu asprime, „iar Legiunea se supune familiei regale.”

„Răspundem în faţa tatălui tău, Regele—nu în faţa ta”, replică generalul, la fel de sfidător.

Era în impas, iar tensiunea se simţea în aer. Lui Thor nu-i venea să creadă ce provocase.

„Îmi cunosc tatăl şi ştiu ce ar dori. Ar dori să-l pună pe acest băiat la încercare. Şi exact asta vom face.”

După câteva momente tensionate, în cele din urmă generalul bătu în retragere.

Kendrick întoarse spre Thor, cu ochii în ochii săi, căprui şi arzători, chipul unui prinţ, dar şi al unui războinic.

„Îţi voi da o şansă”, îi spuse lui Thor. „Hai să vedem dacă poţi lovi ţinta aceea.”

Făcu un gest spre o căpiţă de fân, departe peste câmp, cu o pată mică, roşie în mijlocul ei.

Câteva suliţe erau înfipte în căpiţă, dar niciuna în interiorul petei roşii.

„Dacă poţi face ceea ce n-au putut face ceilalţi băieţi—dacă poţi lovi semnul acela de aici—atunci ni te poţi alătura.”

Cavalerul se dădu la o parte şi Thor putu simţi toate privirile aţintite asupra sa.

Observă un rastel de suliţe şi le examină cu mare atenţie. Erau de o calitate mai bună decât văzuse vreodată, făcute din lemn de stejar, înfăşurate în cea mai bună piele. Inima îi bătea tare când ieşi în faţă, ştergându-şi sângele de la nas cu dosul palmei, mai agitat ca niciodată în viaţa lui. Clar, îi fusese încredinţată o sarcină aproape imposibilă. Dar trebuia să încerce.

Thor întinse mâna şi alese o suliţă nici prea lungă, nici prea scurtă. O cântări în mână—era grea, masivă. Nu ca cele pe care le folosea acasă. Dar totodată o simţi potrivită. Simţi că n-ar fi cu totul imposibil să lovească ţinta. La urma urmei, aruncarea suliţei era cel mai mare talent al său, alături de aruncarea pietrelor, iar numeroasele, îndelungatele zile de hoinăreală prin sălbăticie îi oferiseră destule ţinte. Fusese întotdeauna capabil să lovească ţinte pe care nici măcar fraţii săi nu le nimereau.

Thor închise ochii şi inspiră adânc. Dacă rata, ar fi fost înşfăcat de gărzi şi târât în temniţă—iar şansele sale de a se alătura Legiunii ar fi fost ruinate pentru totdeauna. Acest unic moment reprezenta tot ce îşi dorise vreodată.

Se rugă lui Dumnezeu din tot sufletul.

Fără să ezite, Thor deschise ochii, făcu doi paşi înainte, se lăsă pe spate şi aruncă suliţa.

Îşi ţinu respiraţia în timp ce o privea zburând.

Te rog, Doamne. Te rog.

Suliţa îşi croi drum în liniştea apăsătoare, mormântală, şi Thor putu simţi sutele de priviri aţintite asupra acesteia. Apoi, după o veşnicie, se auzi sunetul de neconfundat al unei suliţe înfigându-se în fân. Thor nici nu trebui să se uite. Ştia, pur şi simplu, ştia că fusese o lovitură perfectă. Îşi dăduse seama că va nimeri din felul în care simţise suliţa plecându-i din mână, din unghiul încheieturii sale.

Thor îndrăzni să se uite—şi văzu, cu imensă uşurare, că nu se înşelase. Suliţa îşi găsise locul în centru semnului roşu—singura suliţă din acel loc. Făcuse ceea ce nu reuşiseră ceilalţi recruţi.

O linişte copleşitoare îl învălui, în timp ce-i simţi pe ceilalţi recruţi—şi cavaleri—toţi cu gura căscată la el.

În cele din urmă, Kendrick făcu un pas înainte şi-l bătu pe Thor puternic cu palma pe spate, cu un aer satisfăcut. Zâmbea larg.

„Am avut dreptate”, zise el. „Vei rămâne!”

„Cum, stăpâne!” strigă garda regelui. „Nu e drept! Acest băiat a venit neinvitat!”

„A lovit ţinta! Mie-mi ajunge această invitaţie!”

„E mult mai tânăr şi mai scund decât ceilalţi! Acesta nu-i un pluton de pitici”, zise generalul.

„Prefer un luptător mai scund, care-şi poate atinge ţinta, unui tont care nu poate”, răspunse cavalerul.

„A fost doar o aruncare norocoasă!” strigă băiatul bine făcut cu care Thor de-abia se luptase. „Dacă am fi avut mai multe şanse, am fi lovit-o şi noi.”

Cavalerul se întoarse şi se uită la băiatul care strigase.

„Aţi fi lovit-o?” întrebă cavalerul. „Te voi vedea făcând asta acum? Pariem şederea ta aici pe asta?”

Băiatul, tulburat, lăsă ruşinat capul în jos, nedorind, evident, să accepte provocarea.

„Dar acest băiat e un străin”, protestă generalul. „Nici măcar nu ştim de unde vine.”

„Vine din ţinuturile joase”, se auzi o voce.

Ceilalţi se întoarseră pentru a vedea cine a vorbit, dar Thor nu avu nevoie să o facă—recunoscuse vocea. Era vocea care-l necăjise întreaga copilărie. Vocea fratelui său mai mare: Drake.

Drake ieşi în faţă cu ceilalţi doi fraţi ai săi şi îl străpunse pe Thor cu o privire dezaprobatoare.

„Numele său este Thorgrin, din clanul McLeod, din Provincia Sudică a Regatului de Apus. Este cel mai tânăr dintre patru fraţi. Provenim cu toţii din aceeaşi familie. El are grijă de oile tatălui nostru!”

Întregul grup de băieţi şi cavaleri izbucni într-un cor de hohote.

Thor îşi simţi faţa arzând; în acel moment, îşi dorea să moară. Nu fusese niciodată atât de umilit. Acesta era fratele său, care-i spulberă momentul de glorie şi care ar fi făcut orice pentru a-l înjosi.

„Păzeşte oile, nu-i aşa?” repetă generalul.

„Atunci vrăjmaşii noştri cu siguranţă trebuie să fie atenţi la el!” strigă un alt băiat.

Se auzi un alt cor de râsete şi umilirea lui Thor se adânci.

„Destul!” strigă Kendrick cu asprime.

Treptat, râsetele se stinseră.

„Voi prefera întotdeauna un păstor care poate să lovească ţinta, unora ca voi—care se pricep să râdă şi cam atât”, adăugă Kendrick.

Cu aceasta, tăcerea se lăsă asupra băieţilor, care nu mai râdeau.

Thor îi era infinit recunoscător lui Kendrick. Jură să-l răsplătească în orice fel putea. Indiferent ce i se întâmplase lui Thor, acest om, cel puţin, îi redase onoarea.

„Nu ştii, băiete, că nu e în firea unui războinic să spună vrute şi nevrute pe seama prietenilor săi—şi cu atât mai puţin pe seama celor din propria familie, de acelaşi sânge cu el?” îl întrebă cavalerul pe Drake.

Drake îşi coborî privirea, tulburat, unul dintre rarele momente în care Thor observă că nu era în apele sale.

Dar unul dintre ceilalţi fraţi ai săi, Dross, făcu un pas în faţă şi protestă: „Dar Thor nu a fost nici măcar ales. *Noi* am fost. Pur şi simplu ne-a urmărit până aici.”

„Nu vă urmăresc”, insistă Thor, vorbind desluşit, în cele din urmă. „Sunt aici pentru Legiune. Nu pentru voi.”

„Nu contează de ce e aici”, zise generalul iritat, păşind în faţă. „Ne face pe toţi să pierdem vremea. Da, a fost o lovitură straşnică de suliţă, dar tot nu ni se poate alătura. Nu are un cavaler să se pună chezaş pentru el şi nici un scutier dispus să-i fie tovarăş.”

„Eu voi fi tovarăşul său”, strigă o voce.

Thor se răsuci, împreună cu toţi ceilalţi. Fu surprins să vadă, stând la numai câţiva paşi distanţă, un băiat de vârsta sa, care chiar îi semăna, cu excepţia părului blond şi a ochilor verzi, strălucitori, purtând cea mai frumoasă armură regală, cu zalele acoperite cu semne stacojii şi negre—un alt membru al familiei regale.

„Imposibil”, zise generalul. „Cei din familia regală nu pot se pot asocia cu oamenii de rând.”

„Pot face ce vreau”, răspunse băiatul răstit. „Şi vreau ca Thorgrin să-mi fie tovarăş.”

„Chiar dacă suntem de acord cu asta”, zise generalul, „nu contează. Nu are cavaler să-i fie chezaş.”

„Îl voi patrona eu”, se auzi o voce.

Toţi se întoarseră în cealaltă direcţie şi un suspin înăbuşit se răspândi printre ei.

Thor se întoarse şi văzu un cavaler călare, împodobit cu o frumoasă, strălucitoare armură şi purtând tot felul de arme la brâu. Într-adevăr, strălucea —era de parcă ar fi privit la soare. Thor îşi dădu seama după purtare, după ţinută şi după însemnele de pe coif că era diferit de ceilalţi. Era un campion.

Thor îl recunoscu pe acest cavaler. Văzuse portrete ale sale şi-i ascultase legenda. Erec. Nu-i venea să creadă. Era cel mai măreţ cavaler din Inel.

„Dar domnul meu, aveţi deja un scutier”, protestă generalul.

„Atunci voi avea doi”, răspunse Erec, cu glas profund, încrezător.

O tăcere uimită se lăsă asupra grupului.

„Nu mai e nimic de spus”, zise Kendrick. „Thorgrin are şi garant şi partener. Problema e rezolvată. Acum este membru al Legiunii.”

„Dar aţi uitat de mine!”, strigă garda regală, înaintând. „Nimic din toate acestea nu scuză faptul că băiatul a lovit un membru al gărzii regale şi trebuie pedepsit. Să se facă dreptate!”

„Se va face dreptate.” Vocea lui Kendrick ar fi putut tăia oţelul. „Dar eu voi hotărî cum. Nu tu.”

„Dar, Alteţă, trebuie pus în butuci. Trebuie să dăm un exemplu cu el!”

„Dacă continui să vorbeşti, *tu* vei fi cel pus în butuci”, îi răspunse Kendrick gărzii, privindu-l de sus.

În sfârşit, garda bătu în retragere; fără tragere de inimă, se întoarse şi plecă, roşu la faţă, fixându-l pe Thor.

“Atunci este oficial”, anunţă Kendrick cu glas tare. „Bine ai venit, Thorgrin, în Legiunea Regală!”

Mulţimea de băieţi şi cavaleri aclamă şi apoi se îndepărtă, întorcându-se la instrucţie.

Thor se simţea ameţit de şoc. Îi venea greu să creadă. Era acum membru al Legiunii Regale. Era ca-ntr-un vis.

Thor se întoarse spre Kendrick, mai recunoscător decât ar fi putut spune. Până atunci, nu avusese pe nimeni căruia să-i pese de el, care să-i poarte de grijă, care să-l protejeze. Era un sentiment ciudat. Se simţea deja mai apropiat de acest om decât de propriul său tată.

„Nu ştiu cum să vă mulţumesc”, zise Thor. Vă sunt profund îndatorat.”

Kendrick îi zâmbi. „Numele meu este Kendrick. Vei ajunge să-l ştii bine. Sunt fiul cel mare al regelui. Îţi admir curajul. Vei completa minunat această serie.”

Kendrick se întoarse şi se îndepărtă în grabă, iar în acest timp, Elden, băiatul uriaş cu care luptase Thor, trecu pe lângă el.

„Păzeşte-ţi spatele”, zise băiatul. „Dormim în aceeaşi baracă, ştii. Şi să nu crezi, nici măcar pentru o clipă, că eşti în siguranţă.”

Băiatul se întoarse şi se îndepărtă repede, înainte ca Thor să-i poată răspunde; îşi făcuse deja un duşman.

Începu să se-ntrebe ce-l aştepta aici, când mezinul regelui se grăbi spre el.

„Nu-l băga în seamă”, îi spuse acesta lui Thor. „Întotdeauna provoacă lupte. Eu sunt Reece.”

„Mulţumesc”, zise Thor, întinzându-i mâna, „că m-ai ales partener. Nu ştiu ce m-aş fi făcut altfel.”

„Sunt fericit să aleg pe oricine capabil să înfrunte acea brută”, zise Reece bucuros. „A fost o luptă frumoasă.”

„Glumeşti?” întrebă Thor, ştergându-şi sângele uscat de pe faţă şi simţind urmele loviturilor umflate. „M-a snopit în bătaie.”

„Dar n-ai renunţat”, zise Reece. „Impresionant. Oricare dintre ceilalţi ar fi rămas la pământ. Iar aceea a fost o straşnică aruncare cu suliţa. Cum ai învăţat să arunci aşa? Ar trebui să fim tovarăşi pe viaţă!” Îl privi pe Thor semnificativ, în timp ce-i strângea mâna. „Şi prieteni, pe deasupra. Simt asta.”

În timp ce Thor îi strângea mâna, nu putu să nu-şi spună că-şi făcea un prieten pe viaţă.

Brusc, fu înghiontit dintr-o parte.

Se răsuci şi văzu un băiat mai mare stând acolo, cu pielea ciupită de vărsat şi cu o faţă prelungă şi îngustă.

„Sunt Feithgold. Scutierul lui Erec. Eşti acum cel de-al *doilea* scutier al său. Ceea ce înseamnă că eşti sub comanda mea. Şi avem un turnir în câteva minute. Ai de gând să stai acolo, când tocmai ai devenit scutierul celui mai faimos cavaler din regat? Urmează-mă! Repede!”

Reece deja plecase. Thor se întoarse şi se grăbi după scutier, în timp ce acesta traversa terenul în fugă. Nu ştia unde se duceau—dar nici nu-i păsa. Era încântat. Reuşise.

CAPITOLUL ŞAPTE

Gareth traversa în grabă Curtea Regală, în ţinuta sa princiară, spumegând şi croindu-şi drum prin mulţimea care se revărsa înăuntru din toate direcţiile pentru nunta surorii sale. Tremura încă după întâlnirea cu tatăl său. Cum era posibil să treacă peste el? Ca tatăl său să nu-l aleagă succesor? Nu avea sens. Era primul născut dintre fiii legitimi. Lucrurile fuseseră întotdeauna aşa. Întotdeauna, de când se născuse, crezuse că va domni—nu avea niciun motiv să creadă altceva.

Era de neconceput. Să-l dea la o parte pentru unul dintre fraţii săi mai tineri—mai mult, pentru o fată. Când se va răspândi vorba, va fi de râsul regatului. În timp ce mergea, simţi că nu mai putea să respire şi nu ştia cum să-şi recapete suflul.

Îşi urma şovăind drumul prin mulţime, spre locul în care se ţinea ceremonia căsătoriei surorii mai mari. Privi de jur-împrejur şi văzu mulţimea de mantii colorate, şuvoaiele nesfârşite de oameni, lume din toate provinciile. Ura să fie atât de aproape de oamenii de rând. Acesta era singurul prilej în care cei săraci se puteau amesteca cu cei bogaţi, singura dată când şi barbarilor din Regatul de Răsărit, de dincolo de Ţinuturile Înalte, le fusese îngăduit să intre. Gareth abia putea să accepte că sora sa se mărita cu unul dintre aceştia. Era doar o mişcare politică a tatălui său, o încercare jalnică de a menţine pacea între cele două regate.

Şi mai ciudat, cumva, surorii lui părea să-i placă această fiinţă. Gareth abia reuşea să înţeleagă de ce. Cunoscând-o, ştia că nu-i plăcea *omul*, ci titlul, şansa de a fi regină în propriului regat. Va primi astfel ceea ce merita; erau cu toţii barbari, cei de dincolo de Ţinuturile Înalte. În opinia lui Gareth, le lipsea politeţea şi rafinamentul său. Însă aceasta nu era problema lui.

Dacă sora sa era fericită, las-o să se căsătorească departe de casă. Avea cu o rudă mai puţin în preajmă, care altfel ar fi putut sta în drumul său către tron. De fapt, cu cât era mai departe, cu atât mai bine.

Nimic din toate acestea nu-l mai preocupa acum. După ziua de azi, nu va mai fi niciodată rege. Acum era condamnat să fie doar un prinţ anonim în regatul tatălui său. Acum nu mai avea nicio cale spre putere; acum, fusese condamnat la o viaţă mediocră.

Tatăl său îl subestimase—întotdeauna. Tatăl său se considera iscusit în politică—dar Gareth era şi mai iscusit, întotdeauna fusese. De pildă: pentru aranjarea căsătoriei Luandei cu unul din familia McCloud, tatăl său se credea un maestru în politică. Dar Gareth avea o perspectivă mai largă decât a tatălui său, era capabil să ia în considerare mai multe implicaţii şi vedea deja pasul următor. Ştia unde va duce aceasta. În cele din urmă, această căsătorie nu-i va domoli pe cei din clanul McCloud, ci îi va încuraja. Erau nişte brute, prin urmare nu vor vedea în această ofertă de pace un semn de putere, ci unul de slăbiciune. Nu le va păsa de legătura dintre familii şi, imediat ce sora lui va fi luată, Gareth era încredinţat că vor plănui un atac. Totul era un şiretlic. Încercase să-i spună tatălui său, dar acesta nu-l ascultase.

Nimic din toate acestea nu-l mai preocupa acum. La urma urmelor, acum era doar un prinţ, doar o rotiţă în mecanismul regatului. Categoric, Gareth se aprindea la gândul acesta şi îşi ura tatăl, în acel moment, cu o ură de care nu se crezuse vreodată capabil. În timp ce se înghesuia, umăr la umăr cu cei din mulţime, îşi imagina moduri în care s-ar fi putut răzbuna şi în care ar fi putut pune mâna, până la urmă, pe regat. Nu putea sta cu mâinile în sân, asta era sigur. Nu putea permite ca domnia să revină surorii sale mai mici.

„Aici erai”, se auzi un glas.

Era Firth, mergând alături de el, afişând un zâmbet vesel şi arătându-şi dinţii perfecţi. Având optsprezece ani, înalt, suplu, cu o voce înaltă, cu pielea netedă şi obrajii rumeni, Firth era iubitul lui de moment. Gareth era de obicei bucuros să-l vadă, dar nu avea niciun chef de el acum.

„Cred că m-ai evitat toată ziua”, adăugă Firth, luându-l de braţ în timp ce umblau.

Gareth îi îndepărtă imediat de braţul, uitându-se în jur pentru a se asigura că nu observase nimeni.

„Eşti idiot?” îl certă Gareth. „Să nu mă mai iei de braţ în public. *Niciodată.*”

Firth privi în jos, roşu la faţă. „Îmi pare rău”, zise el. „Nu m-am gândit.”

„E-adevărat, nu te-ai gândit. Fă-o din nou şi nu ne vom mai vedea niciodată”, îl admonestă Gareth.

Firth se înroşi şi mai tare şi părea că regretă sincer. „Îmi pare rău”, repetă el.

Gareth privi din nou în jur, căpătă siguranţa că nu-i văzuse nimeni şi se simţi puţin mai bine.

„Ce bârfe se mai aud prin popor?” întrebă Gareth, dorind să schimbe subiectul şi să-şi alunge gândurile întunecate.

Firth se însufleţi imediat şi-şi recăpătă zâmbetul.

„Toată lumea e în aşteptare. Toţi aşteaptă anunţul că ai fost numit un succesor.”

Gareth se întunecă. Firth îl privi cu atenţie.

„Ai fost, nu-i aşa?” întrebă Firth sceptic.

Gareth se înroşi în timp ce continua să meargă, evitând privirea lui Firth.

„Nu.”

Firth rămase fără grai.

„M-a dat la o parte. Poţi să-ţi imaginezi? Pentru sora mea. Sora mea mai mică.”

Fu rândul lui Firth să se întunece. Era uluit.

„Asta nu e cu putinţă”, zise el. Eşti primul născut. Ea e femeie. Nu e cu putinţă”, repetă el.

Gareth îl privi împietrit.

„Eu nu mint.”

Cei doi merseră o vreme în tăcere şi, cum îmbulzeala creştea, Gareth se uită în jur, începu să priceapă unde era şi chiar să înţeleagă totul. Curtea Regală era absolut ticsită—probabil că erau mii de oameni înghesuindu-se înăuntru prin toate intrările posibile. Cu toţii se îmbulzeau către altarul de nuntă împodobit, în jurul căruia erau aşezate cel puţin o mie de scaune dintre cele mai frumoase, cu perne groase îmbrăcate în

catifea roşie şi rame aurii. O armată de servitori trecea în sus şi-n jos pe culoarele dintre bănci, aşezând oamenii, aducând băuturi.

De o parte şi de cealaltă a aleii nesfârşit de lungi, presărate cu flori, stăteau cele două familii—MacGil şi McCloud—separate clar una de cealaltă. Erau mii de fiecare parte, fiecare gătit cu cele mai bune haine, cei din familia MacGil, în purpuriul intens al clanului lor, iar cei din familia McCloud, în ocru. În ochii lui Gareth, cele două clanuri nu putea fi mai diferite: deşi erau cu toţii bogat împodobiţi, i se părea că cei din clanul McCloud erau pur şi simplu costumaţi, prefăcându-se. Sub hainele lor elegante, erau nişte brute— le putea citi acest lucru în expresia feţelor, în felul în care se mişcau, înghiontindu-se reciproc, în felul lor exagerat de a râde.

Dincolo de aparenţe, se afla ceva ce nu putea fi ascuns sub hainele regale. Detesta să-i vadă între zidurile lor. Detesta întreaga nuntă. Era încă o decizie nesăbuită a tatălui său.

Dacă Gareth ar fi fost rege, ar fi pus în aplicare un alt plan. Şi el i-ar fi chemat la nuntă. Dar apoi ar fi aşteptat până noaptea târziu, când cei din clanul McCloud s-ar fi înecat în băutură, ar fi blocat intrările sălii şi ar fi incendiat totul, ucigându-i pe toţi dintr-o singură lovitură.

“Brute”, zise Firth, în timp ce examina cealaltă parte a culoarului. “Cu greu îmi pot imagina de ce i-a lăsat tatăl tău să intre.”

„Asta ar trebui să facă jocurile interesante după aceea”, zise Gareth. „ Ne invită duşmanii aici, apoi organizează întreceri în ziua nunţii. Nu-i asta reţeta pentru încăierare?”

„Crezi?” întrebă Firth. „O luptă? Aici? Cu toţi aceşti oşteni? În ziua nunţii ei?”

Gareth ridică din umeri. Îi credea în stare de orice pe cei din clanul McCloud.

„A respecta o nuntă nu înseamnă nimic pentru ei.”

„Dar avem mii de oşteni aici.”

„La fel şi ei.”

Gareth se întoarse şi văzu un şir lung de oşteni—clanurile MacGil şi McCloud—aliniaţi de o parte şi de alta a crenelurilor.

Nu ar fi adus atât de mulţi oşteni, se gândea, dacă nu s-ar fi aşteptat la o încăierare. În ciuda ocaziei, în ciuda hainelor frumoase, în ciuda opulenţei acestui decor, a nesfârşitelor ospeţe, a verii în toi, a florilor—în ciuda tuturor acestor lucruri, atmosfera era tensionată. Toată lumea era încordată—Gareth putea să observe asta după felul în care strângeau din umeri, ţinându-şi coatele în afară. Nu aveau încredere unii în ceilalţi.

Poate va avea noroc, se gândi Gareth, poate unul dintre ei îi va înjunghia tatăl în inimă. Apoi, poate că ar putea deveni rege, în cele din urmă.

„Presupun că nu putem sta împreună”, spuse Firth, cu dezamăgire în glas, în timp ce se apropiau de locul în care se aflau scaunele.

Gareth îl privi cu dispreţ. „Cât de prost poţi să fii?” pufni el, cu venin în glas.

Începuse serios să se întrebe dacă fusese o idee bună să-l aleagă pe acest băiat de la grajduri ca iubit. Dacă nu-l dezvăţa repede de modul lui sentimental de-a fi, chiar ar putea fi alungaţi amândoi.

Firth privi în jos, ruşinat.

„Ne vedem după aceea, la grajduri. Acum pleacă”, zise el, lovindu-l uşor cu umărul. Firth dispăru în mulţime.

Deodată, Gareth simţi o încleştare rece pe braţ. Pentru o clipă, inima i se opri, întrebându-se dacă fusese descoperit; dar apoi simţi degetele fine, cu unghiile lungi, pătrunzându-i în piele şi îşi dădu seama imediat că este strângerea soţiei sale. Helena.

Nu mă face de râs în această zi”, șopti ea, cu ură.

Se întoarse şi o studie. Era frumoasă din cap până-n picioare, purtând o rochie lungă, albă, de satin, cu părul ridicat, prins cu agrafe, cu cel mai frumos colier de diamante la gât şi cu faţa netezită cu machiaj. Gareth putea constata obiectiv că era frumoasă, tot atât de frumoasă ca în ziua în care se căsătorise cu el. Dar totuşi nu se simţea deloc atras de ea. Fusese o altă idee a tatălui său—să încerce să-l căsătorească împotriva firii sale. Dar tot ce a reuşit a fost să-i dea o parteneră mereu nemulţumită—şi să stârnească şi mai multe speculaţii la curte cu privire la adevăratele sale înclinaţii.

„Este ziua nunţii surorii tale”, îl dojeni ea. „Ai putea să te porţi, măcar o dată, ca şi cum am fi un cuplu.”

Îl luă de braţ şi se îndreptară amândoi spre o zonă rezervată, delimitată cu un cordon de catifea. Două gărzi regale îi lăsară să treacă şi se amestecară cu ceilalţi membri ai familiei regale, la capătul din faţă al aleii.

O trompetă sună şi, încet, mulţimea se linişti. Se auzi muzica blândă a unui clavecin, mai multe flori fură împrăştiate pe alee şi procesiunea regală începu să înainteze, cuplurile ţinându-se braţ la braţ. Gareth fu tras de Helena şi începu să păşească solemn pe alee cu ea.

Gareth se simţea în centrul atenţiei, mai stânjenit ca niciodată, neştiind cum să facă să pară că dragostea lui este adevărată. Simţea sute de priviri aţintite asupra sa şi i se părea că-l judecau cu toţii, deşi ştia că nu este aşa. Aleea nu era destul de scurtă pentru el; abia aştepta să ajungă la capăt, să stea lângă sora lui la altar şi să termine odată cu asta.

Încă se mai gândea la întâlnirea cu tatăl său şi se întreba dacă toţi aceşti privitori aflaseră deja noutăţile.

„Am primit veşti proaste astăzi”, îi şopti Helenei, când în sfârşit ajunseră la capăt şi privirile nu mai erau aţintite asupra sa.

„Crezi că nu ştiam deja?” se răsti ea.

Se întoarse spre ea şi o privi surprins.

Ea îi întoarse privirea, cu dispreţ. „Am spionii mei”, zise ea.

Îşi strânse pleoapele, dorindu-şi să o rănească. Cum putea fi atât de nepăsătoare?

„Dacă eu nu voi fi rege, nici tu nu vei fi niciodată regină”, zise el.

„Nu m-am aşteptat niciodată să fiu regină”, răspunse ea.

Acest răspuns îl surprinse şi mai mult.

„Nu m-am aşteptat niciodată să te desemneze pe tine”, adăugă ea. „De ce ar fi făcut-o? Nu eşti un conducător. Eşti un amant. Dar nu amantul *meu*.”

Gareth simţi cum roşeşte.

„Nici tu nu eşti a mea”, îi spuse el.

Fu rândul ei să roşească. Nu era singurul care avea un amant. Gareth avea şi el spionii săi, care-i povestiseră isprăvile ei. O lăsase să iasă basma curată până acum—atâta timp cât îşi ţinea gura şi-l lăsa în pace.

„Nu mi-ai dat de ales”, răspunse ea. „Te aştepţi să rămân castă pentru tot restul vieţii?”

„Ştiai cine sunt”, zise el. „Cu toate acestea, ai ales să te măriţi cu mine. Ai ales puterea, nu dragostea. Nu te preface surprinsă.”

„Căsătoria noastră a fost aranjată”, spuse ea. „Nu am ales nimic.”

„Dar nici nu ai protestat”, răspunse el.

Lui Gareth îi lipsea energia de a se certa cu ea astăzi. Era un sprijin util, o soţie marionetă. Putea s-o tolereze, căci în anumite ocazii îi era de folos—atâta timp cât nu-l deranja prea tare.

Gareth privi cu un cinism absolut cum toţi se întorseseră pentru a-i privi sora mai mare, condusă către altar de creatura aceea, de tatăl său. Ce neruşinare pe el—chiar avu tupeul să simuleze tristeţea, ştergându-şi o lacrimă în timp ce o conducea. Un actor până în ultima clipă. Dar, în ochii lui Gareth, era doar un nătărău care-şi dădea importanţă. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că tatăl său putea fi cu adevărat trist că-şi mărită fiica, pe care, la urma urmelor, o arunca lupilor din clanul McCloud. Gareth simţea acelaşi dispreţ şi pentru Luanda, care părea a se bucura de toate acestea. Părea a nu-i păsa de loc că era măritată în familia unor oameni inferiori. Şi ea, de asemenea, umbla după putere. Cu sânge rece. Calculată. În privinţa asta, dintre toţi fraţii, ea îi semăna cel mai mult.

În unele privinţe se putea asocia cu ea, deşi nu-şi purtaseră niciodată prea multă afecţiune unul celuilalt.

Gareth trecu de pe un picior pe altul, nerăbdător, aşteptând ca totul să se termine. Suferi pe toată durata ceremoniei, cu Argon dând binecuvântările, recitând vrăjile, îndeplinind ritualurile. Totul era o mascaradă care-l îngreţoşa. Era doar unirea a două familii din motive politice. De ce nu puteau să spună lucrurilor pe nume?

Destul de repede, slavă Domnului, se termină. Mulţimea ovaţionă îndelung când cei doi se sărutară. Un corn mare sună şi ordinea perfectă a nunţii se transformă într-un haos controlat. Întreaga familie regală făcu drumul înapoi pe alee, îndreptându-se către sala în care se dădea petrecerea.

Chiar şi Gareth, cât era de cinic, fu impresionat de privelişte; tatăl său nu se zgârcise de data aceasta. În faţa lor se întindeau tot felul de mese, bănci, butoaie de vin, un şir nesfârşit de porci, oi şi miei puşi la frigare.

Înapoia acestora, se făceau deja pregătirile pentru evenimentul principal: jocurile. Se pregăteau ţintele pentru azvârlirea pietrelor, pentru aruncarea suliţelor, pentru tirul cu arcul—şi, în centrul tuturor, culoarul pentru turnir. Mulţimile se înghesuiau deja în jurul acestuia.

Mulţimea se distribuise deja, în funcţie de cavaleri, de ambele părţi. Pentru familia MacGil, primul care intră, desigur, era Kendrick, călare pe calul său şi împodobit în armură, urmat de zeci de cavaleri de argint. Dar abia când sosi Erec, cu un pas în urma celorlalţi, pe calul său alb, mulţimea amuţi de admiraţie. Atrăgea atenţia ca un magnet; chiar şi Helena se aplecă să-l privească, iar Gareth observă că, la fel ca toate celelalte femei, şi ea îl dorea.

„Are aproape vârsta alegerii, dar nu e căsătorit. Orice femeie din regat s-ar căsători cu el. De ce nu alege pe niciuna dintre noi?”

„Dar ţie ce-ţi pasă?” întrebă Gareth, simţindu-se gelos fără să vrea. Ar fi vrut şi el să fie acolo, armură, călare, luptând în turnir pentru renumele tatălui său. Dar nu era un războinic. Şi toţi ştiau asta.

Helena îl ignoră cu o fluturare dispreţuitoare din mână. „Tu nu eşti bărbat”, zise ea, în bătaie de joc. „Nu înţelegi aceste lucruri.”

Gareth roşi. Ar fi vrut s-o înveţe minte, dar nu era momentul acum. În schimb, o însoţi când se aşeză în tribună cu ceilalţi pentru a urmări festivităţile zilei. Ziua asta mergea din rău în şi mai rău, iar Gareth deja simţea un gol în stomac. Va fi o zi foarte lungă, o zi de nesfârşite înfruntări cavalereşti, cu fast şi

preţiozitate. Cu bărbaţi rănindu-se sau omorându-se unul pe altul. O zi din care era complet exclus. O zi reprezentând tot ce detesta el.

Şi stând acolo, medita. Îşi dorea în secret ca festivităţile să degenereze într-o bătălie adevărată, să curgă râuri de sânge sub ochii săi, ca tot ce era bun în acest loc să fie distrus, făcut ţăndări.

Într-o bună zi va face tot ce va dori. Într-o zi va fi rege.

Într-o zi.

CAPITOLUL OPT

Thor făcea tot ce putea pentru a ţine pasul cu scutierul lui Erec, grăbindu-se să-l ajungă, în timp ce acesta îşi croia drum prin mulţime. Se simţea ca într-un carusel de când păşise în arenă, încât cu greu putea să-şi dea seama ce se întâmpla în jurul său. Încă tremura pe dinăuntru, abia putea să creadă că fusese acceptat în Legiune şi că fusese numit al doilea scutier al lui Erec.

„Ţi-am spus, băiete, ţine pasul!” se răsti Feithgold.

Lui Thor nu-i plăcea să i se spună „băiete”, mai ales că scutierul era doar cu câţiva ani mai în vârstă. Feithgold ţâşni afară din mulţime, de parcă ar fi încercat să-l piardă pe Thor.

„Întotdeauna e atât de aglomerat pe-aici?” strigă Thor, încercând să-l ajungă din urmă.

„Bineînţeles că nu!” strigă înapoi Feithgold. „Astăzi nu este numai solstiţiul de vară, ziua cea mai lungă din an, este şi ziua pe care regele a ales-o pentru nunta fiicei sale—şi singura zi din istorie când ne-am deschis porţile pentru cei din clanul McCloud. Locul acesta n-a fost niciodată atât ticsit ca acum. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Nu mă aşteptam la asta! Mă tem că vom întârzia!” spuse el, repezit, grăbindu-se prin mulţime.

„Unde mergem?” întrebă Thor.

„Mergem să facem ceea ce face orice bun scutier: să ne ajutăm cavalerul să se pregătească!”

„Pentru ce să se pregătească?” insistă Thor, abia mai putând să respire. Cu fiecare clipă, se făcea tot mai cald şi îşi şterse sudoarea de pe frunte.

„Turnirul regal!”

Ajunseră, în sfârşit, la marginea mulţimii şi se opriră în faţa uneia dintre gărzile regale, care-l recunoscu pe Feithgold şi făcu semn celorlalţi să-i lase să treacă.

Se strecurară pe sub o frânghie şi ajunseră într-un loc în care mulţimea nu avea acces. Lui Thor îi venea greu să creadă; acolo, aproape, se aflau culoarele pentru turnir. Înapoia corzilor

se aflau mulţimi de spectatori şi în sus şi-n jos, pe culoarele prăfuite, stăteau cai de luptă uriaşi—cei mai mari din câţi văzuse vreodată Thor—încălecaţi de cavaleri în tot felul de armuri. Amestecaţi printre cavalerii de argint, se aflau cavaleri din toate colţurile celor două regate, din toate provinciile, unii în armuri negre, alţii în albe, purtând coifuri şi arme de toate formele şi mărimile. Se părea că întreaga lume se adunase pe culoarele acestui turnir.

Unele competiţii începuseră deja, iar cavaleri din locuri de care Thor nu auzise se atacau reciproc, în zăngănit de lănci şi scuturi, întotdeauna urmate de scurte ovaţii din partea mulţimii. Din apropiere, lui Thor nu-i venea să creadă ce forţă şi viteză aveau caii, ce sunet făceau armele. Era o artă mortală.

„Nu prea seamănă a fi un sport!” îi spuse Thor lui Feithgold, în timp ce-l urma de-a lungul culoarelor.

„Asta pentru că nu e”, îi strigă Feithgold, acoperind zăngănitul armelor. „E o înfruntare serioasă, mascată sub forma unui joc. Oamenii mor aici, în fiecare zi. E o luptă. Sunt norocoşi cei care scapă nevătămaţi. Dar sunt puţini aceia.”

Thor privea cum doi cavaleri şarjau unul împotriva celuilalt şi se ciocneau în plină viteză.

Se auzi un scârţâit îngrozitor de metal pe metal, apoi unul dintre ei zbură de pe cal şi ateriză pe spate, la numai câţiva paşi de Thor.

Mulţimea suspină adânc. Cavalerul nu se mişca şi Thor văzu că avea o bucată dintr-un mâner de lemn înfiptă în coaste, străpungându-i armura. Cavalerul strigă de durere şi sângele îi ţâşni din gură. Câţiva scutieri sosiră alergând să-l îngrijească, târându-l afară din teren. Cavalerul învingător defila încet, ridicându-şi lancea în aclamaţiile mulţimii.

Thor era uimit. Nu-şi imaginase că aceste înfruntări sunt atât de periculoase.

„Ceea ce tocmai au făcut acei băieţi—este treaba ta acum”, zise Feithgold. „Acum eşti scutier. Mai exact, al doilea scutier.”

Se opri şi veni aproape—atât de aproape încât Thor îi putea simţi respiraţia urât mirositoare.

„Şi nu uita. Eu sunt sub comanda lui Erec. Iar tu eşti sub comanda mea. Treaba ta este să mă ajuţi. Înţelegi?”

Thor dădu aprobator din cap, încercând să reţină totul. Îşi imaginase atât de diferit totul şi încă nu ştia exact ce-l putea aştepta. Simţea cât de ameninţat era Feithgold de prezenţa sa şi simţea că-şi făcuse încă un duşman.

„Nu am intenţia de a mă amesteca în treburile tale de scutier al lui Erec”, zise Thor.

Feithgold lăsă să-i scape un râset scurt, batjocoritor.

„Nu te-ai putea amesteca, băiete, nici dac-ai încerca. Pur şi simplu, nu-mi sta în cale şi fă ce îţi spun.”

Cu aceasta, Feithgold îi întoarse spatele şi se grăbi pe căile întortocheate din spatele corzilor. Thor se strădui să se ţină după el şi curând se află într-un labirint de grajduri. Merse de-a lungul unui coridor îngust, plin de cai de luptă tropotind ţanţoş în preajma lui şi de scutieri care se îndreptau grăbit către ei. Feithgold o luă când la dreapta, când la stânga, oprindu-se în cele din urmă în faţa unui cal uriaş, magnific. Thor trebui să-şi tragă sufletul. Nu-i venea să creadă că o fiinţă atât de mare şi frumoasă exista, nemaivorbind de faptul că putea fi închisă în spatele unui gard.

Părea a fi gata de război.

„Warkfin”, zise Feithgold. „Calul lui Erec. Sau unul dintre ei—cel pe care-l preferă pentru turniruri. Nu e o bestie uşor de îmblânzit. Dar Erec a reuşit. Deschide poarta”, ordonă Feithgold.

Thor se uită la el, zăpăcit, apoi privi din nou spre poartă, încercând să-şi dea seama cum se deschide. Făcu un pas înainte, trase un cârlig dintre stinghii şi nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, până îl clinti, şi deschise încet poarta de lemn.

În momentul în care făcu asta, Warkfin necheză, se cambră şi lovi cu copita lemnul, atingând în treacăt vârful degetului lui Thor. De durere, Thor îşi trase înapoi mâna.

Feithgold râse.

„De-asta te-am pus s-o deschizi. S-o faci mai repede data viitoare, băiete. Warkfin nu aşteaptă pe nimeni. Mai ales pe tine.”

Thor se înfurie; Feithgold îl călca deja pe nervi şi nu prea se credea în stare să-l suporte.

Deschise repede porţile de lemn, de data aceasta ferindu-se din calea picioarelor nimicitoare ale calului.

„Să-l aduc afară?” întrebă Thor cu emoţie, nedorind de fapt să apuce hăţurile, în timp ce Warkfin lovea cu copita şi se mişca încoace şi încolo.

„Desigur, nu”, zise Feithgold. „Aceasta-i treaba mea. Treaba ta este să-l hrăneşti, când îţi spun eu s-o faci. Şi să râneşti după el.”

Feithgold apucă hăţurile lui Warkfin şi începu să-l conducă printre grajduri. Thor înghiţi în sec, urmărindu-l cu privirea. Alta era iniţierea pe care-o aşteptase. Ştia că trebuia să înceapă cu ceva, dar asta era umilitor. Îşi imaginase război şi glorie şi bătălii, instrucţie şi competiţie cu băieţi de vârsta lui. Nu se văzuse niciodată un servitor în devenire. Începu să se întrebe dacă luase decizia corectă.

Părăsiră, în cele din urmă, grajdurile întunecate şi ieşiră în lumina strălucitoare a zilei, înapoi pe culoarele de turnir. Thor îşi miji ochii din cauza schimbării şi fu pentru o clipă copleşit de miile de oameni aclamând cavalerii ce se izbeau zgomotos unul în celălalt. Nu auzise niciodată un asemenea zăngănit de metal, iar pământul se cutremura sub mersul greoi al cailor.

Pretutindeni în jur erau zeci de cavaleri cu scutierii lor, pregătindu-se. Scutierii lustruiau armurile cavalerilor, le ungeau armele, controlau şeile şi curelele şi verificau de două ori armele cavalerilor, în timp ce aceştia încălecau pe armăsarii lor şi aşteptau să le fie anunţate numele.

„Elmalkin!” strigă un crainic.

Un cavaler dintr-o provincie de care Thor nu auzise, un individ masiv în armură roşie, ieşi în galop pe poartă. Thor se întoarse şi îi sări din cale în ultima clipă. Cavalerul şarjă pe culoarul îngust şi lancea sa mătură scutul adversarului. Armele zăngăniră, lancea celuilalt cavaler lovi, iar Elmalkin zbură înapoi, aterizând pe spate. Mulţimea aclamă.

Elmalkin se adună imediat, totuşi, sări în picioare, se răsuci şi întinse mâna către scutierul său, care stătea lângă Thor.

„Ghioaga mea!” strigă cavalerul.

Scutierul de lângă Thor se repezi şi apucă o ghioagă din rastelul cu arme şi o rupse la fugă spre centrul coridorului. Alergă către Elmalkin, dar celălalt cavaler făcuse deja un tur şi ataca din nou. Chiar înainte ca scutierul să ajungă să pună ghioaga în mâna stăpânului său, celălalt cavaler căzu ca un fulger asupra lor. Scutierul nu reuşise să ajungă la Elmalkin la timp. Celălalt cavaler îşi coborî lancea şi—în timp ce făcu aceasta, lancea lovi lateral capul scutierului. Scutierul, clătinându-se de la lovitură, se roti repede şi căzu la pământ, cu faţa în jos.

Nu se mai mişca. Thor putea vedea cum i se scurge sângele din cap, chiar de aici, înroşind praful.

Thor înghiţi în sec.

„Nu e o privelişte frumoasă, nu-i aşa?”

Thor se întoarse şi-l văzu pe Feithgold stând lângă el, aţintindu-l cu privirea.

„Căleşte-te,băiete. Aici este o luptă. Iar noi suntem chiar în mijlocul ei.”

Mulţimea se linişti deodată, în timp ce culoarul principal pentru turnir se deschise. Thor putea simţi aşteptarea în aer, căci toate celelalte turniruri se opriră în aşteptarea acestuia. Dintr-o parte se ivi Kendrick, călare, cu lancea în mână. Din partea cealaltă, cu faţa la el, ieşi un cavaler purtând armura specifică celor din clanul McCloud.

„MacGil contra McCloud”, îi şopti Feithgold lui Thor. „Suntem în război de o mie de ani. Şi mă îndoiesc că această confruntare îi va pune capăt.”

Fiecare cavaler îşi coborî vizorul, un corn sună şi, cu un strigăt, cei doi porniră atacul unul împotriva celuilalt.

Thor fu uimit la ce viteză ajunseră înainte de a se izbi, câteva clipe mai târziu, cu un zăngănit atât de puternic încât Thor îşi acoperi urechile cu palmele. Mulţimea suspină, în timp ce ambii călăreţi căzdeau de pe cai.

Dar fiecare sări în picioare, îşi aruncară coifurile, în timp ce scutierii alergau spre ei, pentru a le înmâna săbiile scurte. Cei doi cavaleri îşi încrucişară săbiile cu toate puterile. Thor îl privea

fascinat pe Kendrick rotindu-se şi lovind: era o frumuseţe. Dar McCloud era şi el un luptător bun. Se mişcau înainte şi înapoi, fiecare obosindu-l pe celălalt, fără ca vreunul dintre ei să dea înapoi.

În cele din urmă, săbiile li se întâlniră într-o ciocnire atât de puternică, încât le zburară amândurora din mână. Scutierii lor ieşiră alergând, cu ghioagele în mâini, dar în timp ce Kendrick se întinse după ghioagă, scutierul lui McCloud alergă înapoia acestuia şi-l lovi în spate cu propria sa armă, iar lovitura îl culcă la pământ, în exclamaţiile îngrozite ale mulţimii.

Cavalerul McCloud îşi scoase sabia, făcu un pas înainte şi o îndreptă spre gâtul lui Kendrick, ţintuindu-l la pământ. Kendrick nu mai avea de ales.

„Mă recunosc învins!” strigă el.

Se auzi un strigăt victorios dinspre cei din clanul McCloud—şi un strigăt de furie dinspre cei din clanul MacGil.

„A trişat!” strigau cei din clanul MacGil.

„A trişat! A trişat!” răsună un cor de strigăte furioase.

Mulţimea devenea tot mai furioasă şi curând se auzi un asemenea cor de proteste, încât mulţimea începu să se împrăştie şi cele două tabere—MacGil şi McCloud—începură să se apropie una de alta.

„Asta nu e bine”, îi spuse Feithgold lui Thor, în timp ce stăteau deoparte, privind.

Câteva clipe mai târziu, mulţimea izbucni; se împărţeau lovituri şi totul se transformă într-o încăierare generală. Era haos. Bărbaţii se roteau sălbatic, înşfăcându-se unii pe alţii de plete şi trântindu-se reciproc la pământ.

Mulţimea creştea şi încăierarea ameninţa să se transforme într-un război total.

Un corn răsună şi gărzi din ambele părţi mărşăluiră înăuntru, reuşind să despartă mulţimea. Din nou se auzi cornul, mai tare, şi se făcu linişte când regele MacGil se ridică de pe tron.

„Nu vor fi încăierări astăzi!” bubui vocea sa regească. „Nu în această zi de sărbătoare! Şi nu la curtea mea!”

Încet, mulţimea se calmă.

„Dacă doriţi o confruntare între cele două mari clanuri ale noastre, aceasta va fi decisă de un singur luptător, un campion, ales de fiecare dintre părţi.”

MacGil se uită la regele McCloud care stătea pe partea opusă, aşezat în mijlocul oamenilor săi.

„De acord?” strigă MacGil.

McCloud se ridică solemn.

„De acord!” răspunse el.

Mulţimea ovaţionă de ambele părţi.

„Alege-ţi cel mai bun om!” strigă MacGil.

„Am făcut-o deja”, zise McCloud.

Dinspre clanul McCloud apăru un cavaler nemaipomenit, cel mai mare om pe care-l văzuse Thor vreodată, călare pe calul său. Arăta ca un bolovan, îndesat tot, cu o barbă lungă, părând permanent încruntat.

Thor simţi mişcare în spatele său şi, chiar lângă el, apăru Erec, încălecă pe Warkfin şi înaintă. Thor înghiţi în sec. Îi venea greu să creadă că toate acestea se întâmplau în prezenţa lui. Se umflă de mândrie pentru Erec.

Apoi fu copleşit de nelinişte, căci înţelese că era la datorie. La urma urmelor, era scutier, iar cavalerul său se pregătea de luptă.

„Ce facem?” îl întrebă în grabă pe Feithgold.

„Stai în spate şi fă ce îţi spun”, răspunse acesta.

Erec înaintă pe culoarul de luptă şi cei doi cavaleri se opriră, înfruntându-se, cu caii bătând din copite într-o aşteptare tensionată. Inima lui Thor bătea să-i spargă pieptul, în timp ce aştepta şi privea.

Un corn sună şi cei doi cavaleri porniră unul spre altul.

Frumuseţea şi graţia lui Warkfin i se păreau incredibile lui Thor—era ca şi cum ar fi privit un peşte sărind din mare. Celălalt cavaler era uriaş, dar Erec era un luptător graţios şi elegant. Îşi tăia drum prin aer, cu capul plecat, cu armura de argint unduind, mai strălucitoare decât toate armurile pe care pusese vreodată ochii.

Când cei doi bărbaţi se întâlniră, Erec ţinti perfect cu lancea şi se lăsă pe-o parte. Reuşi să-l lovească pe adversar în centrul scutului şi evită, în acelaşi timp, lovitura acestuia.

Muntele de om se rostogoli înapoi, la pământ. Ateriză ca un bolovan.

Susţinătorii lui MacGil ovaţionară, în timp ce Erec trecu călare, dădu un ocol şi se întoarse de unde plecase. Îşi ridică vizorul şi ţinu vârful lăncii la gâtul adversarului său.

„Dă-te bătut!” îi strigă Erec.

Cavalerul scuipă.

„Niciodată!”

Apoi cavalerul băgă mâna într-o tolbă ascunsă, pe care-o avea la brâu, scoase o mână de praf şi, înainte ca Erec să poată reacţiona, i-l aruncă în ochi.

Surprins, Erec îşi duse mâinile la ochi, lăsând să-i cadă lancea şi căzând de pe cal.

Susţinătorii lui MacGil huiduiră şi şuieră şi strigă de indignare când Erec căzu, strângând din pleoape.

Fără a pierde vremea, cavalerul se grăbi şi-i puse genunchiul în coaste.

Erec se rostogoli într-o parte, iar cavalerul apucă o stâncă uriaşă, o ridică şi se pregăti s-o arunce în jos, în capul lui Erec.

„NU!” ţipă Thor, făcând un pas înainte, incapabil să se stăpânească.

Thor privi cu groază cum cavalerul lăsă să-i cadă stânca. În ultimul moment, Erec reuşi cumva să se rostogolească din calea acesteia. Stânca se îngropă adânc în pământ, exact acolo unde fusese capul lui Erec.

Thor era uimit de îndemânarea lui Erec. Era deja în picioare, înfruntându-l pe acest luptător necinstit.

„Săbii scurte!” strigară regii.

Feithgold se roti brusc şi se uită la Thor, cu ochii mari.

„Dă-mi-le!” strigă el.

Inima lui Thor bătu puternic de spaimă. Se răsuci, căutând rastelul cu armele lui Erec, uitându-se disperat după sabie. În faţa lui se afla un şir ameţitor de arme. Întinse mâna, apucă o sabie şi o puse în palma lui Feithgold.

„Băiat prost! Asta-i o sabie medie!” strigă Feithgold.

Lui Thor i se uscă gâtul; simţea că tot regatul se holbează la el. Vederea îi era înceţoşată de nelinişte în timp ce intră în panică, neştiind ce sabie să aleagă. De-abia se putea concentra.

Feithgold făcu un pas înainte, îl dădu pe Thor la o parte şi luă el însuşi sabia scurtă. Apoi se năpusti pe culoarul de luptă.

Thor îl privi plecând, simţindu-se nefolositor, oribil. Încercă să-şi imagineze că ar fi fost chiar el cel care alerga acolo, în faţa tuturor acestor oameni şi i se înmuiară genunchii. Scutierul celuilalt ajunsese primul, iar Erec trebui să sară din calea cavalerului, care se năpusti spre el, ratându-l cu puţin. În cele din urmă, Feithgold ajunse la Erec şi-i puse sabia scurtă în mână. Cum făcu asta, cavalerul îl atacă pe Erec. Dar Erec era prea abil. Aşteptă până în ultima clipă, apoi făcu o manevră de eschivă.

În ciuda acestui lucru, cavalerul continuă să atace şi intră drept în Feithgold, care stătea, spre ghinionul său, exact în locul în care tocmai stătuse Erec. Cavalerul, plin de furie că-i scăpase Erec, îşi continuă atacul şi-l înşfăcă pe Feithgold cu ambele mâini de păr, trăgându-i un cap puternic în faţă.

Se auzi cum îi crăpă osul şi sângele ţâşni din nasul lui Feithgold, care se prăbuşi moale la pământ.

Thor stătea acolo, cu gura căscată, în stare de şoc. Nu-i venea să creadă. Nici mulţimii, care huiduia şi şuiera.

Erec se roti cu sabia sa, aproape lovindu-şi adversarul şi cei doi se înfruntară din nou.

Thor înţelese brusc: el era singurul scutier al lui Erec acum. Înghiţi cu noduri. Ce ar trebui să facă? Nu era pregătit pentru asta. Şi întreg regatul privea.

Cei doi cavaleri se atacau reciproc cu brutalitate, dând lovitură după lovitură. Clar, cavalerul McCloud era mult mai puternic decât Erec—dar Erec era luptătorul mai bun, mai rapid şi mai agil. Se roteau, loveau şi se eschivau, dar niciunul nu era în stare să obţină un avantaj.

În cele din urmă, regele MacGil se ridică.

„Suliţe lungi!” strigă el.

Inima lui Thor bătea puternic. Ştia că e vorba de el: era la datorie.

Se răsuci şi privi în rastel, luând arma care i se păru cea mai potrivită. În timp ce apucă mânerul de piele al acesteia, se rugă să fi ales corect.

Năvăli pe culoar şi simţi mii de ochi aţintiţi asupră-i. Alerga şi alerga cât îl ţineau puterile, dorindu-şi să ajungă la Erec cât mai repede cu putinţă şi să-i pună în sfârşit suliţa în mână. Fu mândru să observe că ajunsese primul.

Erec luă suliţa şi se răsuci, pregătit să-l înfrunte pe celălalt cavaler. Fiind un războinic onorabil, Erec aşteptă până când celălalt cavaler se înarmă, înainte de a ataca. Thor se dădu grăbit la o parte din calea bărbaţilor, nevoind să repete greşeala lui Feithgold. Şi în timp ce făcu aceasta, târî şi trupul moale al lui Feithgold din calea primejdiei.

În timp ce privea, Thor simţi că ceva nu era în regulă. Adversarul lui Erec îşi luase suliţa, o ridică drept în sus, apoi începu s-o coboare într-o mişcare ciudată. Pe când făcea asta, Thor simţi că se concentrează mai mult ca niciodată. Intuise că ceva nu era bine. Privirea i se aţinti asupra vârfului suliţei cavalerului din clanul McCloud şi, uitându-se cu atenţie, observă că era liber. Cavalerul era pe cale să arunce vârful suliţei sale ca pe un cuţit.

În timp ce cavalerul îşi îndreptă în jos suliţa, vârful i se desprinse şi zbură prin aer, învârtindu-se şi îndreptându-se drept spre inima lui Erec. În câteva secunde, Erec ar fi fost mort—nu avea cum să reacţioneze la timp. După cum arăta lama sa zimţată, părea a putea străpunge armura.

În acel moment, Thor îşi simţi întregul trup încălzindu-se. Simţea furnicături—era aceeaşi senzaţie pe care-o simţise când se luptase cu syboldul, în Pădurea Întunecată. Întreaga sa lume încetini. Putea să vadă vârful învârtindu-se în mişcare lentă, era capabil să simtă o energie, o căldură crescând în el—una pe care nu ştia că o are.

Făcu un pas înainte şi se simţi mai puternic decât vârful de suliţă. În mintea sa, voia s-o oprească. Îi ceru să se oprească. Nu voia să-l vadă pe Erec rănit. Mai ales, nu în acest fel.

„NU!” strigă Thor.

Făcu un alt pas şi ridică mâna spre vârful de suliţă. Acesta se opri şi atârnă acolo, în aer, chiar înainte de a ajunge la inima lui Erec. Apoi căzu inofensiv la pământ.

Cei doi cavaleri se întoarseră amândoi şi priviră la Thor—la fel făcură şi cei doi regi, la fel şi miile de spectatori. Îi simţi pe toţi cu privirile aţintite asupra lui şi înţelese că tocmai asistaseră cu toţii la ceea ce făcuse. Acum ştiau toţi că nu era normal, că avea un soi de putere, că influenţase jocurile, că îl salvase pe Erec—şi că schimbase soarta regatului.

Thor stătea de parcă ar fi prins rădăcini în loc, întrebându-se ce se întâmplase. Era acum sigur că nu era la fel ca toţi aceşti oameni. Era diferit.

Dar cine era el?

CAPITOLUL NOUĂ

Thor se trezi străbătând mulţimea, însoţit de Reece, mezinul regelui şi noul său camarad de instrucţie. Încă de la turnir, totul era în ceaţă. Orice ar fi făcut acolo, indiferent ce forţă ar fi folosit pentru a împiedica acel vârf de suliţă să-l ucidă pe Erec, captase atenţia întregului regat. Întrecerea fusese oprită după aceea, amânată de ambii regi şi fusese anunţat un armistiţiu. Fiecare cavaler se retrăsese în partea sa, mulţimea se risipise într-o mişcare dezordonată, iar Thor fu luat de braţ de Reece şi dus de acolo.

Fusese luat de acolo sub escortă regală, croindu-şi drum înapoi prin mulţime, împreună cu Reece, care-l târâse de braţ întregul drum. Thor încă tremura din cauza întâmplărilor zilei. Abia înţelegea ceea ce tocmai făcuse acolo şi cum influenţase aceasta lucrurile. Îşi dorise doar să fie un anonim, un simplu membru al Legiunii Regale. Nu-şi dorise să fie în centrul atenţiei.

Mai rău, nu ştia unde era condus sau dacă nu cumva urma să fie pedepsit pentru că se amestecase. Desigur, salvase viaţa lui Erec—dar totodată se implicase în lupta unui cavaler, ceea ce era interzis unui scutier. Nu era sigur dacă urma să fie recompensat sau mustrat.

„Cum ai făcut asta?” întrebă Reece, în timp ce-l trăgea după el. Thor îl urma orbeşte, încercând să înţeleagă el însuşi totul. În timp ce mergea, mulţimea îl privea prosteşte, holbându-se la el de parcă ar fi fost o ciudăţenie.

„Nu ştiu”, răspunse Thor sincer. „Eu am vrut doar să-l ajut şi... s-a întâmplat.”

Reece clătină din cap.

„I-ai salvat viaţa lui Erec. Înţelegi asta? Este cavalerul nostru cel mai renumit. Şi tu l-ai salvat.”

În timp ce răsucea cuvintele lui Reece în minte, Thor se simţea bine, simţea un val de uşurare.

Îl plăcuse pe Reece din clipa în care îl întâlnise; avea un efect liniştitor, ştiind întotdeauna ce să spună. În timp ce cugeta la

aceasta, îşi dădu seama că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie pedepsit. Poate că, într-un fel, îl vor privi ca pe un erou.

„N-am încercat să fac nimic”, zise Thor. „Am vrut doar să trăiască. A fost doar... firesc. N-a fost mare lucru.”

„N-a fost mare lucru?” repetă Reece. „Eu n-aş fi putut s-o fac. Niciunul dintre noi n-ar fi putut.”

Dădură colţul şi Thor văzu castelul regelui întinzându-se înaintea lor, ridicându-se până la cer. Arăta grandios. Oştenii regelui stăteau în poziţie de drepţi, aliniaţi de-a lungul drumului pietruit ce ducea peste podul mobil, ţinând mulţimea la respect. Se dădură la o parte pentru a-i lăsa pe Reece şi Thor să treacă.

Cei doi îşi urmară drumul, flancaţi de oşteni, până la imensele uşi arcuite, prinse-n piroane de fier. Patru oşteni le deschiseră şi se dădură la o parte, luând poziţie de drepţi. Lui Thor nu-i venea să creadă că era tratat astfel; se simţea de parcă ar fi fost un membru al familiei regale.

În timp ce intrau în castel, cu uşile închizându-se înapoia lor, Thor privea uimit în jur: interiorul era imens, cu ziduri înalte de piatră, groase de treizeci de centimetri, şi camere mari, spaţioase. În faţa ochilor săi, roiau sute de membri ai curţii regale, plimbându-se de colo, colo, într-o agitaţie continuă. Se putea simţi rumoarea şi entuziasmul în aer, iar toate privirile se întoarseră spre el când intră. Era copleşit de atenţia lor.

Se înghesuiau cu toţii aproape, părând a-l fixa pe Thor cu privirea, în timp ce acesta mergea cu Reece de-a lungul coridoarelor castelului. Nu mai văzuse niciodată atât de mulţi oameni îmbrăcaţi atât de frumos. Văzu zeci de fete, de toate vârstele, îmbrăcate în costume elegante, braţ la braţ, şoptindu-şi lucruri şi hlizindu-se la el. Era intimidat. Nu-şi dădea seama dacă îl plăceau sau făceau haz pe seama lui. Nu era obişnuit să fie în centrul atenţiei—cu atât mai puţin într-o curte regală—şi nu prea ştia cum să se poarte.

„De ce râd de mine?” îl întrebă el pe Reece.

Reece se întoarse şi chicoti. „Nu râd de tine”, zise el. „Au început să te placă. Eşti faimos.”

„Faimos? întrebă el, uimit. „Ce vrei să spui? Abia am ajuns aici.”

Reece râse şi-l strânse cu mâna de umăr. În mod clar, Thor îl amuza.

„La Curtea Regală, veştile se răspândesc mai repede decât ţi-ai putea imagina. Şi un nou-venit ca tine—ei bine, asta nu se întâmplă în fiecare zi.”

„Unde mergem?” întrebă el, înţelegând că era condus undeva.

„Tatăl meu vrea să te cunoască”, în timp ce o luară pe un nou coridor.

Thor înghiţi în sec.

„Tatăl tău? Adică... Regele?” Deodată, se simţi agitat. „De ce ar dori să mă vadă? Eşti sigur?”

Reece râse.

„Sunt sigur. Nu mai fi atât de agitat. E doar tatăl meu.”

„Doar tatăl tău?” zise Thor, cu neîncredere. „E Regele.”

„Nu-i chiar atât de rău. Am senzaţia că va fi o întrevedere fericită. La urma urmei, i-ai salvat viaţa lui Erec.”

Thor înghiţi cu greu, având palmele transpirate, în timp ce o altă uşă largă se deschise şi intrară într-o sală mare. Privi în sus, cu admiraţie, la tavanul arcuit, bogat decorat, care se înălţa deasupra. Pereţii erau acoperiţi cu vitralii şi, deşi părea greu de crezut, în această sală se înghesuiau şi mai mulţi oameni. Trebuie că erau aproape o mie, iar sala era într-adevăr ticsită. Mese de banchet se întindeau în întreaga încăpere, cât cuprindeai cu ochii, iar oamenii stăteau pe bănci nesfârşit de lungi, ospătându-se. Între acestea, se afla un culoar îngust, acoperit de un covor lung, roşu, care ducea spre platforma pe care se afla tronul regal. Mulţimea se dădea în lături, în timp ce Reece şi Thor mergeau de-a lungul covorului, îndreptându-se către rege.

„Unde crezi că-l duci?” se auzi o voce ostilă, nazală.

Thor îşi ridică privirea şi văzu un bărbat aplecându-se spre el, nu cu mult mai în vârstă, îmbrăcat în veşminte regale, în mod clar un prinţ, tăindu-le cale şi privindu-i încruntat.

„E ordinul tatei”, răspunse repede Reece. „Mai bine dă-te la o parte din drum, dacă nu vrei să-l încalci.”

Prinţul rămase pe loc, încruntându-se, arătându-se dezgustat în timp ce-l examina pe Thor. Thor nu-l plăcu deloc. Avea ceva ce nu-i inspira încredere, cu trăsăturile sale subţiri şi lipsite de bunăvoinţă şi cu ochi săgetători.

„Această sală nu e pentru oameni de rând”, răspunse prinţul. „Ar trebui să laşi lepădătura asta afară, de unde-a venit.”

Thor simţi că i se strânse inima. Era limpede că omul acesta îl ura şi nu ştia de ce.

„Să-i spun tatei că ai zis asta?” se apără Reece, rămânând pe poziţie.

Cu ranchiună, prinţul se întoarse şi se îndepărtă în grabă.

„Cine era?” întrebă Thor, în timp ce îşi continuau drumul.

„Nu-l lua în seamă”, răspunse Reece. „E doar fratele meu mai mare—sau unul dintre ei. Gareth. Cel mai în vârstă. Ei bine, nu chiar cel mai în vârstă. Cel mai în vârstă dintre fiii legitimi. Kendrick, pe care l-ai întâlnit pe câmpul de luptă—el e de fapt cel mai în vârstă.”

„De ce mă urăşte Gareth? Nici măcar nu-l cunosc.”

„Nu te îngrijora, nu-şi păstrează ura doar pentru tine. Urăşte pe toată lumea. Şi vede o ameninţare în oricine se apropie de familie. Nu-l lua în seamă. E doar un oarecare.”

În timp ce continuau să meargă, Thor i se simţea tot mai recunoscător lui Reece care, începuse să înţeleagă, îi devenise un prieten adevărat.

„De ce mi-ai luat apărarea?” întrebă Thor, curios.

Reece ridică din umeri.

„Mi s-a ordonat să te duc în faţa tatălui meu. În afară de asta, eşti partenerul meu de instrucţie. Şi a trecut mult timp de când a pătruns aici cineva de vârsta mea pe care să-l consider vrednic de asta.”

„Dar ce mă face vrednic?”

„Spiritul de luptător. Nu poate fi simulat.”

În timp ce-şi urmau drumul spre rege de-a lungul culoarului, Thor simţea că-l cunoştea dintotdeauna—era ciudat, dar, într-un fel, i se părea că Reece era fratele său adevărat. Nu avusese un frate−unul adevărat−şi îi era bine.

„Ceilalţi fraţi ai mei nu sunt ca el, nu te îngrijora”, zise Reece, în vreme ce mulţimea se înghesuia în jurul lor, încercând să-l vadă mai bine pe Thor. „Fratele meu Kendrick, pe care l-ai întâlnit, e cel mai bun dintre toţi. E fratele meu vitreg, dar îl consider fratele meu bun, chiar mai mult decât pe Gareth. Kendrick e ca un al doilea tată pentru mine. Şi va fi şi pentru tine, sunt sigur. Ar face orice pentru mine—sau pentru oricine. Din familia regală, el este cel mai iubit de popor. E o mare pierdere că nu i se permite să devină rege.”

„Ai spus fraţi. Mai ai şi alţii?” întrebă Thor.

Reece inspiră adânc.

“Mai am unul, da. Nu suntem foarte apropiaţi. Godfrey. Din păcate, îşi iroseşte zilele prin taverne, cu oamenii de rând. Nu e un luptător. Nici nu-l interesează să fie—nu-l interesează nimic, de fapt. Cu excepţia berii şi a femeilor.”

Deodată se opriră, căci o fată le tăie calea. Thor rămase pe loc, încremenit. Probabil cu vreo doi ani mai mare decât el, îl privea cu ochii ei albaştri, migdalaţi, cu tenul perfect şi părul lung, de culoarea căpşunei. Era îmbrăcată într-o rochie albă de satin, tivită cu dantelă, iar ochii îi străluceau, dansând de bucurie şi neastâmpăr. Îl privi drept în ochi, subjugându-l complet. N-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi dorit. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

Zâmbi, arătându-şi dinţii strălucitor de albi—şi, de parcă n-ar fi fost deja subjugat, zâmbetul ei îl ţintui acolo, înflăcărându-i inima numaidecât. Nu se simţise niciodată atât de plin de viaţă.

Thor stătea în faţa ei, incapabil să vorbească. Incapabil să respire. Era prima oară în viaţă când se simţea astfel.

„Nu ai de gând să mă prezinţi?” îl întrebă fata pe Reece. Vocea ei ajunse la Thor—mai dulce chiar decât înfăţişarea.

Reece oftă.

„Aceasta este sora mea”, zise el cu un zâmbet. „Gwen, acesta este Thor. Thor, ea e Gwen.”

Gwen făcu o reverenţă.

„Încântată de cunoştinţă”, zise ea, zâmbind.

Thor stătea acolo, împietrit. În cele din urmă, Gwen chicoti.

„Nu atât de multe cuvinte, te rog”, zise ea, râzând.

Thor simţi că roşeşte; îşi drese glasul.

„Îmi... îmi... pare... rău”, zise el. „Eu sunt Thor.”

Gwen chicoti.

„Asta ştiam deja”, zise ea. Se întoarse spre fratele ei. „Vai, Reece, prietenul tău are un fel de a se exprima numai al său.”

„Tata vrea să-l cunoască”, zise el, nerăbdător. „Vom întârzia.”

Thor voia să vorbească cu ea, să-i spună cât era de frumoasă, cât de fericit era s-o întâlnească, cât de recunoscător era că se oprise. Dar rămăsese fără cuvinte. Nu mai fusese atât de emoţionat în viaţa lui. Aşa încât tot ce reuşi să spună fu:

„Mulţumesc.”

Gwen chicoti şi apoi râse de-a binelea.

“Pentru ce îmi mulţumeşti?” întrebă ea. Ochii îi străluceau. Îi plăcea stânjeneala lui.

„Hm... Nu ştiu”, murmură el.

Gwen râse şi mai tare, iar Thor se simţi stânjenit.

Reece îl împinse cu cotul, îndemnându-l înainte şi cei doi continuară să meargă. După câţiva paşi, Thor privi înapoi, peste umăr. Gwen se afla încă acolo, privindu-l şi ea.

Thor îşi simţi inima bătând puternic. Ar fi vrut să-i vorbească, să afle totul despre ea. Era extrem de ruşinat că nu ştiuse ce să-i spună. Dar, în satul lui mic, nu avusese niciodată de-a face cu fetele, de fapt—şi cu siguranţă niciodată cu una atât de frumoasă. Nu fusese niciodată învăţat întocmai ce să spună, cum să se poarte.

„Vorbeşte mult”, zise Reece, în timp ce se apropiau de rege. „Nu lua aminte la ea.”

„Care-i e numele?” întrebă Thor.

Reece îi aruncă o privire amuzată. „Tocmai ţi l-a spus!” zise el, râzând.

„Îmi pare rău... am... hm... am uitat”, zise Thor, stânjenit.

“Gwendolyn. Dar toată lumea îi spune Gwen.”

Gwendolyn. Thor îşi repetă numele ei în minte. Gwendolyn. *Gwen.* Nu voia să-l uite. Voia să-l păstreze în gând. Se întrebă dacă va avea norocul să o vadă din nou. Probabil că nu, pentru că era un om de rând. Acest gând îl îndureră.

Mulţimea devenea tot mai tăcută, iar Thor se uită şi văzu că erau acum aproape de rege. Regele MacGil era aşezat pe tron, înveşmântat în mantia sa regală de purpură, purtând-şi coroana şi arătând impunător.

Reece îngenunche înaintea lui şi mulţimea tăcu. Thor făcu la fel. O tăcere deplină se lăsă în încăpere.

Regele îşi drese glasul, cu un zgomot adânc, puternic. Când vorbi, vocea lui vui în întreaga sală.

„Thorgrin din Ţinuturile Joase ale Provinciei Sudice din Regatul de Apus”, începu el.

„Îţi dai seama că astăzi te-ai amestecat într-un turnir regal?”

Thor îşi simţi gâtul uscat. Nu prea ştia ce să răspundă; începutul nu era tocmai bun. Se întrebă dacă urma să fie pedepsit.

„Îmi pare rău, Majestate”, spuse el, în cele din urmă. „N-am vrut să o fac.”

MacGil se aplecă şi ridică o sprânceană.

„N-ai vrut să o faci? Zici că n-ai vrut să-i salvezi viaţa lui Erec?”

Thor era tulburat. Înţelegea că tocmai înrăutăţise lucrurile.

„Nu, Majestate. N-am vrut...”

„Deci recunoşti că te-ai amestecat?”

Thor îşi simţi din nou inima bătând. Ce-ar fi putut să răspundă?

„Îmi pare rău, Majestate. Cred că am vrut numai... să-l ajut.”

„Voiai să-l ajuţi?” explodă MacGil, apoi se lăsă pe spate şi râse în hohote.

„Voiai să-l ajuţi! Pe Erec! Cel mai măreţ şi mai faimos cavaler al nostru!”

Încăperea se cutremură de hohote, iar Thor îşi simţi faţa arzând, o dată în plus în acea zi.

Oare nu putea face nimic cum trebuie aici?

„Ridică-te şi vino mai aproape, băiete”, ordonă MacGil.

În timp ce se ridică şi se apropie, Thor observă surprins că regele îi zâmbea, studiindu-l.

„Văd nobleţe pe chipul tău. Nu eşti un băiat obişnuit. Nu, nu eşti deloc obişnuit...”

MacGil îşi drese glasul.

„Erec este cel mai îndrăgit cavaler al nostru. Ceea ce ai făcut tu astăzi este important. Important pentru noi toţi. Ca răsplată, începând de azi, vei face parte din familia mea, bucurându-te de acelaşi respect şi de aceleaşi onoruri care se cuvin oricăruia dintre fiii mei.”

Regele se lăsă pe spate şi tună: „Să se ştie asta!”

Întreaga sală răsună de ovaţii şi tropăieli.

Thor privi în jur, tulburat, neputând să înţeleagă ce i se întâmpla. Să facă parte din familia regelui. Nici nu îndrăznise să viseze la asta. Tot ce-şi dorise era să fie acceptat, să i se dea un loc în Legiune. Şi acum, asta. Era atât de copleşit de recunoştinţă, de bucurie, încât nu prea ştia ce să facă.

Înainte să poată răspunde, încăperea se umplu brusc de cântece, de dans şi de voie bună, oamenii serbând pretutindeni în jurul său. Era o nebunie. Îşi ridică privirea spre rege şi văzu dragostea din ochii acestuia, admiraţia şi acceptarea. Nu simţise niciodată dragostea de tată până atunci. Şi acum, iată-l aici, îndrăgit nu doar de un simplu om, ci de însuşi Regele. Într-o singură zi, lumea sa se schimbase. Se ruga doar ca totul să fie aievea.

*

Gwendolyn îşi croia drum prin mulţime, dorind să-l mai vadă o dată pe Thor, înainte ca acesta să plece de la curtea regală. *Thor.* Cu gândul la el, inima îi bătea mai repede şi nu se putea opri să-i repete numele în minte. Nu reuşise să nu se mai gândească la el din clipa în care îl întâlnise. Era mai tânăr decât ea, dar nu cu mai mult de un an sau doi—şi, în afară de asta, avea un aer care-l făcea să pară mai în vârstă, mai matur decât alţii, mai înţelept. Din momentul în care-l văzuse, i se păruse că-l cunoaşte deja. Zâmbi în sinea ei, amintindu-şi cum îl întâlnise şi cât de tulburat fusese. Văzuse în privirile lui că simţea şi la fel.

Desigur, nici măcar nu-l cunoştea. Dar văzuse ce făcuse la turnir şi văzuse cât îl îndrăgise fratele ei mai mic. Îl urmărise încă de atunci, simţind că avea ceva special, că era diferit de ceilalţi.

Întâlnirea cu el îi confirmase acest lucru. Era diferit de toţi cei de la Curtea regală, de toţi cei născuţi şi crescuţi aici. Era ca o gură de aer proaspăt. Era un străin. Un om de rând. Dar, ciudat, cu o ţinută regală. Ca şi cum ar fi fost foarte mândru de ceea ce era.

Gwen îşi croi drum spre marginea balconului şi se uită în jos. Dedesubt, se întindea curtea regală şi reuşi să-l mai vadă o dată pe Thor în timp ce era condus afară, alături de Reece. Se îndreptau, desigur, spre tabăra Legiunii, să participe la instrucţie cu ceilalţi băieţi. Simţi o împunsătură de regret, întrebându-se şi plănuind deja cum să facă să-l vadă din nou.

Gwen trebuia să ştie mai multe despre el. Trebuia să afle. Pentru asta, trebuia să vorbească cu singura femeie care ştia totul despre oricine şi orice se întâmpla în regatul ei: mama sa.

Gwen se întoarse şi îşi croi drum înapoi prin mulţime, cotind pe coridoarele dosnice ale castelului, pe care le ştia pe de rost. Capul i se învârtea. Fusese o zi ameţitoare. Mai întâi, întâlnirea de dimineaţă cu tatăl său, vestea şocantă că voia să-i conducă regatul. Fusese complet nepregătită, nu se aşteptase niciodată la asta. Nici acum nu putea să înţeleagă. Cum ar putea ea să conducă vreodată un regat? Alungă acest gând, sperând că acea zi nu va sosi niciodată. La urma urmei, tatăl său era sănătos şi puternic, şi, mai mult decât orice, tot ce-şi dorea ea era ca el să trăiască. Să fie acolo cu ea. Să fie fericit.

Dar nu-şi putea alunga întâlnirea din minte. Undeva acolo, ascunsă, se afla promisiunea că într-o zi, oricând va veni ziua aceea, *ea* va fi următoarea. Ea îi va moşteni tronul. Nu vreunul dintre fraţii săi. Ci ea. Gândul o îngrozea; îi dădea totodată un sentiment de importanţă, de încredere, cum nu mai avusese vreodată. El o credea cea mai potrivită să conducă regatul—*pe ea*—cea mai înţeleaptă dintre ei toţi. Se întrebă de ce.

De asemenea, în anumite privinţe, asta o îngrijora. Presupunea că va stârni multe resentimente şi invidie—ea, o fată, să fie aleasă să domnească. Deja putea simţi invidia lui Gareth. Şi asta o speria. Ştia că fratele ei mai mare era grozav de viclean şi absolut neiertător. Nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obţine ce dorea, iar ea ura gândul de a fi în

vizorul acestuia. Încercase să-i vorbească după întâlnire, dar nu voise nici măcar s-o privească.

Gwen coborî în fugă scara în spirale, cu paşii răsunând pe treptele de piatră. O luă pe un alt coridor, trecu prin capela din spate, printr-o altă uşă, pe lângă câteva gărzi şi intră în camerele private ale castelului. Trebuia să vorbească cu mama ei, pe care o ştia odihnindu-se acolo. Regina suporta cu greu aceste lungi evenimente sociale—îi plăcea să se strecoare în camerele ei private şi să se odihnească cât mai des cu putinţă.

Gwen trecu pe lângă o altă gardă, o luă pe un alt coridor, iar în cele din urmă se opri în faţa uşii camerei în care mama ei îşi ţinea garderoba. Tocmai voia să o deschidă, dar se opri. Înapoia uşii, auzi voci înfundate, pe ton ridicat şi simţi că ceva nu era în regulă. Era mama ei, certându-se. Ascultă cu atenţie şi auzi vocea tatălui său. Se certau. De ce oare?

Gwen ştia că nu ar trebui să asculte—dar nu se putu stăpâni. Întinse mâna şi deschise încet uşa grea de stejar, apucând-o de inelul de fier. O crăpă puţin şi ascultă.

„Nu va sta la mine în casă”, spuse cu asprime mama sa.

„Te grăbeşti să judeci, când nu ştii toată povestea.”

„Ştiu povestea”, îl repezi ea. „Destul cu asta.”

Gwen auzi vocea veninoasă a mamei sale şi fu luată prin surprindere. Rareori îşi auzise părinţii certându-se—doar de câteva ori în viaţa ei—şi nu îşi auzise niciodată mama atât de supărată. Nu putea înţelege de ce.

„Va sta în cazarmă cu ceilalţi băieţi. Nu vreau să-l văd sub acoperişul meu. Înţelegi?” insistă ea.

„Castelul e mare”, pufni el. „Nici nu i se va observa prezenţa.”

„Nu-mi pasă dacă va fi observată sau nu. Nu-l vreau aici. E problema ta. Tu ai ales să-l aduci aici.”

„Nici tu nu eşti complet lipsită de vină”, replică tatăl ei.

Auzi zgomot de paşi, apoi îl văzu pe tatăl ei cum traversă cu paşi apăsaţi camera şi ieşi pe cealaltă uşă, trântind-o atât de tare în urma lui încât camera se cutremură. Mama rămase singură în mijlocul camerei şi începu să plângă.

Gwen se simţea îngrozitor. Nu ştia ce să facă. Pe de o parte, se gândea că ar fi fost mai bine să plece, dar pe de altă parte nu putea suporta să-şi vadă mama plângând şi nu putea să o lase în starea aceea. Nu putea nici să înţeleagă, pentru nimic în lume, de ce se certaseră. Presupuse că se certau din cauza lui Thor. Dar de ce? De ce i-ar păsa mamei ei? Zeci de oameni locuiau în castel.

Pur şi simplu, Gwen nu se putea hotărî să plece, lăsându-şi mama în acea stare. Trebuia s-o liniştească. Întinse mâna şi deschise uşa încet.

Uşa scârţâi, iar mama ei se răsuci, prinsă cu garda jos. Îşi privi fiica, încruntându-se.

„Nu ştii să baţi?” spuse ea cu asprime. Gwen putu să observe cât era de supărată şi se simţi îngrozitor.

„Ce s-a întâmplat, mamă?” întrebă Gwen, apropiindu-se încetişor de ea. „Nu vreau să mă bag, dar te-am auzit certându-te cu tata.”

„Ai dreptate; n-ar trebui să te bagi”, replică mama ei.

Gwen era surprinsă. Mama ei era adesea o pacoste, dar rareori se purta aşa. Forţa furiei ei o făcu pe Gwen să se oprească la câţiva paşi distanţă, ezitând.

„Era vorba despre băiatul cel nou? Thor?” întrebă ea.

Mama ei se întoarse şi privi într-o parte, ştergându-şi o lacrimă.

„Nu înţeleg”, insistă Gwen. De ce ţi-ar păsa ţie unde stă?

„Problemele mele nu te privesc”, zise ea cu răceală, dorind în mod clar să pună capăt discuţiei. „Ce doreşti? De ce ai venit aici?”

Gwen era agitată acum. Dorea ca mama ei să-i spună tot ce ştia despre Thor, dar n-ar fi putut să aleagă un moment mai nepotrivit. Îşi drese glasul, ezitând.

„Eu... de fapt, voiam să te întreb despre el. Ce ştii despre el?”

Mama ei se întoarse spre ea şi o privi cu ochii întredeschişi, suspicioasă.

„De ce?” întrebă ea, înspăimântător de serioasă. Gwen o simţi măsurând-o din ochi, privind-o ca şi cum i-ar fi citit gândurile, dându-şi seama, cu neobişnuita ei intuiţie, că Gwen îl

plăcea pe băiat. Încercă să-şi ascundă sentimentele, dar ştia că e zadarnic.

„Sunt doar curioasă”, răspunse ea, fără convingere.

Brusc, regina făcu trei paşi spre ea, îi apucă braţele cu brutalitate şi o privi drept în ochi.

„Ascultă-mă”, şuieră ea. „Am să-ţi spun asta o singură dată. Nu te apropia de băiatul acela. Mă auzi? Nu vreau să te apropii de el în nicio împrejurare.”

Gwen era îngrozită.

„Dar de ce? E un erou.”

„Nu e unul dintre noi”, răspunse regina. „În ciuda părerii tatălui tău. Vreau să te ţii departe de el. M-ai auzit? Promite-mi. Făgăduieşte-mi chiar acum.”

„Nu-ţi făgăduiesc nimic”, zise Gwen, smulgându-şi braţul din strânsoarea prea puternică a mamei.

„E un om de rând, iar tu eşti o prinţesă”, strigă mama ei. „Eşti o *prinţesă*. Înţelegi? Dacă te mai apropii câtuşi de puţin de el, voi face să fie exilat de-aici. Înţelegi?”

Gwen nu prea ştia ce să răspundă. Nu-şi văzuse mama niciodată aşa.

„Nu-mi spune ce să fac, mamă”, zise ea, în cele din urmă.

Gwen făcu tot posibilul să spună asta pe un ton curajos, dar în adâncul sufletului tremura. Venise aici dorindu-şi să afle totul; acum era îngrozită. Nu înţelegea ce se întâmplă.

„Fă cum doreşti”, zise regina. „Dar soarta lui este în mâinile tale. Nu uita asta.”

Cu aceasta, regina se întoarse, ieşi cu paşi apăsaţi din cameră şi trânti uşa în urma ei, lăsând-o pe Gwen singură în tăcerea răsunătoare, cu buna dispoziţie spulberată. Ce putuse oare să provoace o asemenea reacţie puternică din partea mamei şi a tatălui său? Cine era acest băiat?

CAPITOLUL ZECE

MacGil stătea în sala de banchete, veghind asupra supuşilor săi, aşezat la un capăt al mesei, iar regele McCloud, la celălalt, cu sute de oameni din ambele clanuri între ei. Tensiunea dintre cele două clanuri slăbi după turnir, iar petrecerea de nuntă continuă ore în şir. Aşa cum bănuise MacGil, bărbaţii aveau nevoie doar de vin şi carne—şi de femei—pentru a uita neînţelegerile dintre ei. Acum se amestecaseră toţi la aceeaşi masă, ca nişte tovarăşi de arme. De fapt, cercetându-i, MacGil nu-şi mai putea da seama că erau din două clanuri diferite.

MacGil se simţi răzbunat; planul său măiestrit funcţiona până la urmă. Deja cele două clanuri păreau mai apropiate. Reuşise ceea ce nu putuse să facă un lung şir de regi MacGil până la el: să unifice cele două părţi ale Inelului, să-i facă, dacă nu prieteni, atunci cel puţin vecini paşnici. Fiica sa, Luanda, era braţ la braţ cu proaspătul ei soţ, prinţul McCloud şi părea bucuroasă. Sentimentul de vinovăţie i se atenuă. Poate că o îndepărtase—dar, cel puţin, îi dăduse un regat.

MacGil îşi aminti toate pregătirile care precedaseră acest eveniment, rememoră lungile zile de dispută cu consilierii săi. Pentru pregătirea acestei căsătorii, trecuse peste sfaturile tuturor consilierilor săi. Nu era o pace uşoară şi, în timp, cei din clanul McCloud se vor linişti în partea lor de regat, de dincolo de Ţinuturile Înalte, nunta această va fi de mult uitată, dar, într-o zi, vor fi din nou nemulţumiţi. Nu era naiv. Dar acum, cel puţin, exista o legătură de sânge între clanuri—şi, mai ales când se va naşte un copil, aceasta nu va putea fi prea uşor de ignorat. Iar dacă copilul acela va fi sănătos şi va ajunge într-o zi să domnească, un copil născut din ambele părţi ale Inelului, atunci poate, într-o zi, Inelul s-ar putea reîntregi, Ţinuturile Înalte n-ar mai fi o frontieră disputată şi ţara ar putea să prospere sub o singură domnie. Acesta era visul său. Nu pentru sine, ci pentru urmaşi. La urma urmei, Inelul trebuie să rămână puternic, trebuie să rămână unit, pentru a proteja Canionul şi pentru a

respinge hoardele din lumea de dincolo. Cât timp cele două clanuri rămâneau divizate, puterea lor de a ţine piept restului lumii era slăbită.

„Un toast”, strigă MacGil şi se ridică.

Se făcu linişte la masă şi sute de oameni se ridicară, înălţând cupele.

„Să bem pentru nunta primului meu născut! Pentru uniunea dintre cele două clanuri, MacGil şi McCloud! Pentru pace în întreg Inelul!”

„URA, URA!” se auzi un cor de strigăte. Toată lumea bău şi sala se umplu din nou de zarva râsetelor şi a ospăţului.

MacGil se aşeză din nou şi cercetă sala, căutându-şi copiii. Godfrey se afla, desigur, acolo, bând cu ambele mâini, între două fete, înconjurat de prietenii săi ticăloşi. Acesta era probabil singurul eveniment regal la care participa de bunăvoie. Iată-l şi pe Gareth, stând lângă iubitul său, Firth, care-i şoptea ceva la ureche; MacGil putu să-şi dea seama din ochii săi pătrunzători şi neliniştiţi că punea ceva la cale. Gândul acesta făcu să i se întoarcă stomacul pe dos şi îşi îndepărtă privirea. Acolo, în partea cealaltă a sălii, se afla mezinul său, Reece, ospătându-se la masa scutierilor, alături de băiatul cel nou, Thor. Thor îi era deja ca un fiu şi era încântat că mezinul său se împrietenise atât de repede cu el.

Scrută chipurile tuturor pentru a-şi găsi fiica cea mică, Gwendolyn şi, în cele din urmă, o găsi, stând într-o parte, înconjurată de slujnicele ei, chicotind. Îi urmări privirea şi observă că se uita la Thor. O examină îndelung şi înţelese că era topită după el. Nu se aşteptase la asta şi nu era foarte sigur ce era de făcut. Simţea probleme acolo. Mai ales din partea soţiei sale.

„Lucrurile nu sunt ceea ce par”, se auzi o voce.

MacGil se întoarse şi-l văzu pe Argon stând alături de el, uitându-se la cele două clanuri care se ospătau împreună.

„Ce spui de toate acestea?” întrebă MacGil. „Va fi pace între cele două regate?”

„Pacea nu e niciodată stabilă”, zise Argon. „Vine şi pleacă precum mareele. Ceea ce ai în faţa ochilor este doar o poleială.

Îi vezi una dintre feţe. Încerci să pui capăt unei rivalităţi vechi. Dar sunt sute de ani de vărsare de sânge. Sufletele strigă după răzbunare. Care nu poate fi potolită cu o singură căsătorie.”

„Ce vrei să spui?” întrebă MacGil, luând încă o înghiţitură de vin şi simţindu-se neliniştit, aşa cum se simţea adesea în preajma lui Argon.

Argon se întoarse şi îl privi cu atâta intensitate, încât stârni o teamă subită în sufletul lui MacGil.

„Va fi război. Cei din clanul McCloud vor ataca. Pregăteşte-te. Toţi oaspeţii pe care-i vezi acum în faţa ta se vor strădui în curând să-ţi ucidă familia.”

MacGil înghiţi cu noduri.

„Am luat o decizie greşită s-o mărit cu unul dintre ei?”

Argon rămase tăcut pentru o vreme, apoi spuse: „Nu neapărat.”

Argon privea în altă parte şi MacGil înţelese că nu mai voia să vorbească despre asta. Avea un milion de întrebări la care ar fi dorit răspuns, dar ştia că vrăjitorul nu va răspunde la ele până nu va fi pregătit. În schimb, se uită la ochii lui Argon, urmărindu-le privirea până la Gwendolyn, apoi la Thor.

„Îi vezi împreună?” întrebă MacGil, curios brusc să ştie.

„Poate”, răspunse Argon. „Încă nu s-a hotărât totul.”

„Vorbeşti în şarade.”

Argon ridică din umeri şi îşi mută privirea, iar MacGil îşi dădu seama că nu va mai scoate nimic de la el.

„Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi pe câmpul de luptă?” insistă MacGil. „Cu băiatul?

„Am văzut înainte să se întâmple”, răspunse Argon.

„Şi ce spui despre asta? Care-i sursa puterii băiatului? El este ca tine?”

Argon se întoarse şi se uită fix în ochii lui MacGil, din nou cu o intensitate care aproape că-l făcu să-şi ferească privirea.

„E mult mai puternic decât mine.”

MacGil îl privi şi el uimit. Nu-l auzise vreodată pe Argon vorbind aşa.

„*Mai* puternic? Decât tine? Cum e posibil? Eşti vrăjitorul regelui—nu există nimeni mai puternic decât tine în tot ţinutul.”

Argon ridică din umeri.

„Puterea nu vine într-o singură formă”, zise el. „Băiatul are puteri mai mari decât îţi poţi imagina. Puteri mult mai mari decât ştie. Nu ştie cine e sau de unde vine.”

Argon se răsuci şi-l aţinti cu privirea pe MacGil.

„Dar tu ştii”, adăugă el.

MacGil îl privi şi el, mirându-se.

„Ştiu? întrebă el. „Spune-mi. Trebuie să ştiu.”

Argon clătină din cap.

„Ia aminte la sentimentele tale. Sunt adevărate.”

„Ce se va întâmpla cu el?

„Va deveni un mare conducător. Un mare războinic. Va conduce regate în deplină legitimitate. Regate mult mai mari decât al tău. Şi va fi un rege mult mai important decât tine. Acesta este destinul lui.”

Pentru o clipă, MacGil se simţi copleşit de invidie. Se întoarse şi-l cercetă pe băiat, care râdea nevinovat cu Reece, la masa scutierilor, omul de rând, străinul slăbuţ, cel mai tânăr din grup. Nu-şi imagina cum ar fi fost posibil. Privindu-l acum, abia dacă părea vrednic de a se alătura Legiunii. Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva Argon nu se înşela.

Dar Argon nu se înşelase niciodată şi niciodată nu spusese ceva neîntemeiat.

„De ce îmi spui asta?” întrebă MacGil.

Argon se întoarse şi-l ţintui cu privirea.

„Pentru că e vremea să-l pregăteşti. Băiatul trebuie să fie instruit. Trebuie să primească ce e mai bun din toate. E responsabilitatea ta.”

„A mea? Şi tatăl lui?”

„Ce-i cu el?” întrebă Argon.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Thor deschise ochii dezorientat, întrebându-se unde se află. Zăcea întins pe podea, pe o grămadă de paie, cu faţa într-o parte, cu braţele deasupra capului. Îşi înălţă capul, ştergându-şi balele de la gură şi imediat simţi un junghi de durere înapoia ochilor. Era cea mai cumplită durere de cap din viaţa lui. Îşi aminti noaptea de dinainte, ospăţul regal, băutura, prima înghiţitură de bere. Camera se învârtea. Gâtul îi era uscat şi, în acel moment, jură că nu va mai bea niciodată.

Thor privi în jur, încercând să se orienteze în baraca întunecoasă. Peste tot erau trupuri culcate pe grămezi de paie, iar încăperea răsuna de sforăieli; o luă în direcţie opusă şi-l văzu pe Reece, la doar câţiva paşi, leşinat de asemenea. Abia atunci înţelese că se afla în tabără. În tabăra Legiunii. Pretutindeni în jur se aflau băieţi de vârsta sa, cam cinzeci la număr.

Thor şi-l aminti pe Reece arătându-i drumul, dimineaţa târziu, şi prăbuşindu-se pe o grămadă de paie. Lumina dimineţii se revărsa înăuntru prin ferestrele deschise şi Thor înţelese curând că deocamdată era singurul treaz. Privi în jos şi văzu că dormise îmbrăcat şi ridică braţul, trecându-şi mâna prin părul unsuros. Ar fi dat orice pentru ocazia de a se îmbăia—deşi nu ştia unde. Şi ar fi făcut orice pentru o carafă cu apă. Stomacul îi chiorăia—avea nevoie de mâncare.

Totul era atât de nou pentru el. Abia dacă ştia unde se află, unde-l va duce viaţa în continuare, care era programul zilnic în Legiunea Regală. Dar era fericit. Fusese o noapte năucitoare, una dintre cele mai frumoase din viaţa sa. Găsise un prieten adevărat în Reece şi o surprinsese pe Gwendolyn privindu-l o dată sau de două ori. Încercase să-i vorbească , dar de câte ori se apropia îi dispărea curajul. Simţi o undă de regret, gândindu-se la asta. Fuseseră prea mulţi oameni în jur. Dacă ar fi fost doar ei doi, şi-ar fi recăpătat curajul. Oare va exista un alt prilej?

Înainte ca Thor să-şi sfârşească gândul, se auzi o bătaie bruscă în uşile de lemn şi, o clipă mai târziu, acestea se deschiseră cu zgomot, lăsând lumina să intre.

„În picioare, scutieri!” se auzi un strigăt.

O duzină de membri ai Cavalerilor de Argint mărşălui înăuntru, cu zalele zornăind, lovind pereţii de lemn cu bastoane de metal. Zgomotul era asurzitor şi peste tot în jur ceilalţi băieţi săriră în picioare.

În fruntea grupului se afla un oştean cu o înfăţişare deosebit de aprigă, pe care Thor îl mai văzuse în arenă, cu o zi înainte, cel îndesat, chel, cu cicatricea pe nas, despre care Reece îi spusese că se numeşte Kolk.

Păru a se uita încruntat drept la Thor şi îl arătă cu degetul.

„Tu de-acolo, băiete!” strigă el. „Am spus să te ridici!”

Thor era zăpăcit. Era deja în picioare.

„Dar sunt deja în picioare, sire”, răspunse el.

Kolk făcu un pas înainte şi-i trase lui Thor un dos de palmă peste faţă. Thor înlemni de indignare, căci toţi ochii erau aţintiţi asupra lui.

„Să nu mai răspunzi obraznic superiorului tău vreodată!” îl mustră Kolk.

Înainte ca Thor să răspundă, bărbaţii trecură mai departe, străbătând încăperea, ridicând pe rând băieţii în picioare, lovindu-i cu piciorul în coaste pe cei care se ridicau prea încet.

„Nu te îngrijora”, se auzi o voce liniştitoare.

Se întoarse şi-l văzu pe Reece stând acolo.

„Nu e pentru tine personal. E felul lor. Felul lor de a ne supune.”

„Dar cu tine nu au făcut-o”, zise Thor.

„Desigur, nu mă vor atinge, datorită tatălui meu. Dar nici nu vor fi chiar politicoşi. Vor să ne modeleze, asta-i tot. Cred că aşa ne vor face mai duri. Nu le acorda multă atenţie.”

Băieţii fură toţi scoşi din barăci, iar Thor şi Reece se alăturară acestora. Când păşiră afară, lumina puternică a soarelui îl lovi pe Thor, iar el îşi închise ochii pe jumătate şi ridică mâinile. Brusc, fu copleşit de un val de greaţă, se întoarse, se aplecă şi vomită.

Putu auzi de peste tot râsul înfundat al băieţilor. Una dintre gărzi îl împinse şi Thor se împletici înainte, în linie cu ceilalţi, ştergându-se la gură. Thor nu se simţise niciodată atât de rău.

Lângă el, Reece zâmbi.

„Grea noapte, nu-i aşa?” îl întrebă pe Thor, rânjind larg şi dându-i un cot în coaste. „Ţi-am spus să te opreşti după a doua cupă.”

Lui Thor îi fu greaţă când lumina îi străpunse ochii; i se părea mai intensă ca niciodată. Ziua era deja fierbinte şi putea simţi cum picăturile de sudoare i se formează sub platoşa de piele.

Thor încercă să-şi aducă aminte avertismentul lui Reece din seara precedentă—dar nu reuşi pentru nimic în lume.

„Nu-mi amintesc niciun astfel de sfat”, replică Thor.

Reece rânji şi mai larg. „Exact. Asta pentru că nu mă ascultai.” Reece râdea pe înfundate.

„Şi acele încercări stângace de a vorbi cu sora mea”, adăugă el. „A fost cu adevărat jalnic. Nu cred că am mai văzut un băiat atât de speriat de o fată în viaţa mea.”

Thor se înroşi, în vreme ce încerca să-şi amintească. Dar nu putea. Totul era neclar pentru el.

„N-am vrut să te supăr”, zise Thor. „Cu sora ta.”

„N-ai cum să mă superi. Dacă ar fi să te aleagă, aş fi încântat.”

Cei doi mărşăluiră mai repede, căci grupul o luă peste un deal. Soarele părea a deveni tot mai puternic cu fiecare pas.

„Dar trebuie să te previn: toţi tinerii din împărăţie aspiră la mâna ei. Şansele să te aleagă pe tine... Ei bine, să spunem că sunt slabe.”

În timp ce mărşăluiau şi mai repede peste dealurile verzi ale Curţii Regale, Thor se simţi liniştit. Se simţea acceptat de Reece. Era uimitor, dar continua să simtă că Reece era ca un frate mai bun decât avusese vreodată. Pe când mergeau, Thor îşi observă fraţii adevăraţi, mărşăluind prin apropiere. Unul dintre ei se întoarse şi se încruntă la el, apoi îl împinse pe celălalt frate, care se uită înapoi cu un zâmbet batjocoritor. Clătinară amândoi din cap şi îşi văzură de drum. Nu avea nici măcar o vorbă bună să-i spună lui Thor. Dar nici nu se aşteptase la altceva.

„Alinierea, Legiune! Acum!”

Thor îşi înălţă privirea şi văzu câţiva din mulţimea de cavaleri de argint din jur împingându-i pe toţi cincizeci într-o coloană strânsă, pe două rânduri. Un bărbat se ivi din spate şi-l lovi pe băiatul din faţa lui Thor cu un baston de bambus, trosnindu-l puternic pe spinare; băiatul strigă şi se alinie mai bine. Curând, mărşăluiau constant, pe două rânduri îngrijite, prin domeniul regal.

„Când mărşăluiţi în luptă, mărşăluiţi ca unul!” răcni Kolk, plimbându-se în sus şi-n jos, pe margini. „Asta nu-i curtea mamei voastre. Mărşăluiţi la război!”

Thor mărşăluia continuu lângă Reece, asudând în soare, întrebându-se încotro erau conduşi. Stomacul i se întorcea pe dos de la bere şi se întreba când va lua micul dejun, când va primi ceva de băut. Se blestemă, încă o data, pentru că băuse cu o noapte înainte.

Dup ce merseră în sus şi-n jos pe dealuri, trecând pe sub o poartă arcuită de piatră, ajunseră în cele din urmă pe câmpurile din împrejurimi. Trecură pe sub o altă poartă de piatră şi intrară într-un fel de amfiteatru. Terenul de instrucţie al Legiunii.

Înaintea lor se aflau tot felul de ţinte pentru aruncarea cu suliţa, trasul cu arcul şi azvârlirea pietrelor, precum şi grămezi de paie pe care să îşi exerseze mânuirea sabiei. Când le văzu, inima lui Thor bătu mai repede. Voia să ajungă acolo, să folosească armele, să se antreneze.

Dar în timp ce Thor se îndrepta către zona de instrucţie, fu deodată înghiontit din spate, şi împreună cu un mic grup de cinci băieţi, mai toţi de aceeaşi vârstă cu el, fu împins afară din rând. Se trezi separat de Reece şi condus în cealaltă parte a terenului.

„Credeai că vei face instrucţie astăzi?” întrebă Kolk batjocoritor, în timp ce se îndepărtau de ceilalţi şi de ţinte. „Astăzi te ocupi de cai.”

Thor îşi ridică ochii şi văzu încotro se îndreptau: de cealaltă parte a câmpului, câţiva cai se ridicau pe picioarele dinapoi. Kolk îşi coborî privirea spre el cu un zâmbet răutăcios.

„Câtă vreme ceilalţi vor arunca suliţele şi vor mânui săbiile, tu vei avea astăzi grijă de cai şi vei râni după ei. Trebuie să începem de undeva. Bine ai venit în Legiune!”

Thor se întristă. Nu aşa îşi imaginase el lucrurile.

„Te crezi deosebit, băiete?” întrebă Kolk, mergând alături de el şi apropiindu-i-se de faţă. Thor simţi că încerca să-l demoralizeze. „Faptul că regele şi fiul său te simpatizează nu înseamnă nimic pentru mine. Eşti sub comanda *mea* acum. M-ai înţeles? Nu-mi pasă ce scamatorii ai făcut pe terenul de turnir. Eşti doar un băieţel ca oricare altul. M-ai înţeles?”

Thor înghiţi în sec. Se afla acolo pentru o instrucţie lungă şi grea.

Pentru a înrăutăţi lucrurile, imediat ce Kolk se îndepărtă pentru a tortura pe altcineva, băiatul din faţa lui Thor, un puşti scurt şi îndesat, cu nasul turtit, se întoarse şi îi rânji batjocoritor.

„Locul tău nu-i aici, zise el. Ai intrat prin înşelătorie aici. Nu ai fost selectat. Nu eşti unul de-ai noştri. Nu de-adevăratelea. Niciunul dintre noi nu te place.”

Băiatul de lângă el se întoarse şi el şi îi zâmbi batjocoritor.

„Vom face tot ce putem pentru a ne asigura că renunţi”, zise el. „E mai uşor să intri aici decât *să rămâi*.”

Thor dădu înapoi în faţa urii lor. Nu-i venea să creadă că-şi făcuse deja atâţia duşmani şi nu înţelegea ce făcuse să merite asta. Tot ce-şi dorise vreodată fusese să se alăture Legiunii.

„De ce nu vă vedeţi voi de treabă”, se auzi o voce.

Thor trase cu ochiul şi văzu un băiat înalt, slăbănog, roşcat, cu pistrui pe faţă şi ochi mici, verzi, care îi luă partea. „Şi voi doi vă aflaţi tot aici, dând la lopată alături de noi ceilalţi”, adăugă el. „Nu sunteţi nici voi atât de deosebiţi. Mergeţi şi luaţi-vă de altcineva.”

„Vezi-ţi de treaba ta, lacheule”, ripostă unul dintre băieţi, „sau vei avea şi tu de-a face cu noi.”

„Încearcă numai”, îl repezi roşcatul.

„Veţi vorbi când vă spun eu să o faceţi”, strigă Kolk la unul dintre băieţi, izbindu-l tare cu palma în vârful capului. Din fericire, cei doi băieţi din faţa lui Thor făcură stânga-mprejur.

Thor nu prea ştia ce să spună; ajunse lângă roşcat, fiindu-i recunoscător.

„Mulţumesc”, zise Thor.

Roşcatul se întoarse şi-i zâmbi.

„Numele meu e O’Connor. Ţi-aş strânge mâna, dar m-ar pocni dacă aş face-o. Aşa că ia asta drept o strângere de mână invizibilă.”

Zâmbi larg, iar Thor îl plăcu pe loc.

„Nu-i lua în seamă”, adăugă el. „Sunt doar speriaţi. Aşa cum suntem toţi. Niciunul dintre noi n-a prea ştiut pentru ce se înrolează.”

Curând, grupul lor ajunse la marginea terenului şi Thor numără şase cai care săreau şi se ridicau pe picioarele dinapoi.

„Prindeţi frâiele!” ordonă Kolk. „Ţineţi-le ferm şi plimbaţi caii în jurul arenei până se potolesc. Acum!”

Thor făcu un pas înainte să prindă frâiele unuia dintre cai, dar, cum făcu aceasta, calul dădu înapoi şi se cabră, aproape lovindu-l cu copita. Speriat, Thor se trase poticnindu-se înapoi, iar ceilalţi din grup izbucniră în râs. Kolk îl izbi cu putere înapoia capului, iar lui Thor îi veni să se-ntoarcă şi să-l lovească la rândul său.

„Faci parte din Legiune acum. Nu dai înapoi niciodată. Din faţa nimănui. Nici om, nici fiară. Acum, prinde frâiele alea!”

Thor se îmbărbătă, înaintă şi prinse frâiele calului care se cabra. Reuşi să reziste o vreme, în timp ce calul se smucea şi trăgea, apoi începu să-l conducă în jurul câmpului larg şi prăfuit, intrând în rând cu ceilalţi. Calul său se smucea, împotrivindu-i-se, dar Thor îl smuci şi el, nerenunţând aşa de uşor.

„Merge mai bine, aud.”

Thor se întoarse şi-l văzu pe O’Connor ivindu-se lângă el, zâmbind. „Vor să ne demoralizeze, ştii?”

Deodată, calul lui Thor se opri. Oricât trăgea el de frâie, nu voia să se clintească. Apoi, Thor mirosi ceva îngrozitor; ieşea mai mult bălegar din calul acela decât crezuse că este posibil. Nu părea a se mai opri.

Thor simţi o lopată mică în mână şi, uitându-se în jur, îl zări pe Kolk lângă el, zâmbind.

„Curăţă tot!” porunci el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gareth stătea în piaţa aglomerată, purtând mantie, în ciuda soarelui de amiază, transpirând sub ea şi încercând să treacă neobservat. Întotdeauna încercase să evite această parte a Curţii Regale, aceste alei aglomerate care duhneau a gloată şi a oameni de rând. Pretutindeni în jurul său erau oameni care se tocmeau, făceau comerţ, încercând fiecare să profite de celălalt. Gareth stătea la colţul unei tarabe, ţinându-şi capul plecat şi prefăcându-se interesat de fructele unui negustor. La doar câţiva paşi, stătea Firth, la capătul aleii întunecate, făcând ceea ce voiseră să facă venind aici.

Gareth trăgea cu urechea la conversaţie, stând cu spatele, pentru a nu fi văzut. Firth îi vorbise despre un bărbat, un ticălos care putea să-i vândă un flacon cu otravă. Gareth voia ceva puternic, ceva sigur. Nu-şi putea asuma niciun risc. La urma urmelor, în joc era chiar viaţa sa.

Nu era tocmai un lucru pe care să-l fi putut cere spiţerului din partea locului. Îi încredinţase lui Firth această sarcină, care-i dăduse raportul după ce testase piaţa neagră. După multe ezitări, Firth îl condusese în faţa acestui individ neîngrijit, cu care vorbea acum pe furiş, la capătul aleii. Gareth insistase să vină şi el pentru negocierea finală, să se asigure că nu era înşelat şi că nu i se dă o poţiune falsă. În plus, nu era complet sigur de priceperea lui Firth. În anumite probleme, trebuia să-şi poarte singur de grijă.

Îl aşteptaseră pe omul acesta o jumătate de oră, iar Gareth, înghiontit din toate părţile în piaţa aglomerată, se ruga să nu fie recunoscut. Chiar dacă ar fi fost, îşi spuse, câtă vreme stătea cu spatele la alee, şi dacă l-ar fi cunoscut cineva, putea pur şi simplu să plece şi nimeni n-ar fi făcut legătura.

„Unde e flaconul?” îl întrebă Firth pe cretin, la doar câţiva paşi distanţă.

Gareth se întoarse un pic, atent să îşi ţină chipul ascuns, şi se uita pe furiş, de sub gluga mantiei sale. În faţa lui Firth se afla

un om cu o căutătură rea, murdar, cam prea slab, cu obrajii supţi şi ochii mari, negri. Semăna oarecum cu un şobolan. Se uita la Firth fără să clipească.

„Unde sunt banii?” răspunse el.

Gareth spera ca Firth să se descurce bine de data aceasta; de obicei, reuşea cumva să încurce lucrurile.

„Îţi voi da banii când îmi vei dai flaconul.” Firth rămase pe poziţie.

Bine, îşi spuse Gareth, impresionat.

După o lung moment de tăcere, se auzi:

„Dă-mi jumătate din bani acum şi îţi voi spune unde e flaconul.”

„Unde e?” repetă Firth, ridicând tonul, surprins.”Ai spus că-l voi primi.”

„Am spus că-l vei primi, adevărat. N-am spus că o să-l aduc eu. Mă iei drept nebun? Sunt iscoade peste tot. Nu ştiu ce intenţionezi să faci, dar bănuiesc că nu e un lucru oarecare. În definitiv, pentru ce altceva ai cumpăra un flacon de otravă?”

Firth tăcu şi Gareth îşi dădu seama că fusese luat prin surprindere.

În cele din urmă, Gareth auzi deslușit zornăitul monedelor, se uită pe furiş şi văzu aurul regal curgând din punga lui Firth în palma bărbatului.

Gareth aşteptă câteva secunde care-i părură o veşnicie, tot mai îngrijorat că fuseseră înşelaţi.

“Mergi pe drumul spre Pădurea Întunecată”, răspunse bărbatul în cele din urmă. “După trei mile, ia-o pe drumul care duce sus pe deal. În vârf, e o altă răscruce, iar de data asta o iei la stânga. Vei merge printr-o pădure întunecată cum n-ai mai văzut, apoi vei ajunge la un mic luminiş. Casa vrăjitoarei. Te va aştepta cu flaconul pe care-l doreşti.”

Gareth se uită pe ascuns de sub glugă şi-l văzu pe Firth pregătindu-se să plece. Pe când făcea asta, bărbatul se întinse spre el şi brusc îl prinse cu putere de cămaşă.

“Banii”, mârâi acesta. “Nu sunt de-ajuns.”

Gareth putu să vadă teama întipărindu-se pe chipul lui Firth şi regretă că-l trimisese pe el pentru această treabă. Personajul

acesta mizerabil îi simţise teama şi acum profita. Pur şi simplu, Firth nu era făcut pentru astfel de lucruri.

„Dar ţi-am dat exact cât mi-ai cerut”, protestă Firth, pe un ton prea înalt. Părea efeminat. Iar asta păru a-i da bărbatului curaj.

Bărbatul rânji cu răutate.

„Acum cer mai mult.”

Ochii lui Firth se deschiseră larg de teamă şi nesiguranţă. Apoi, brusc, Firth se întoarse spre el şi-l privi drept în ochi. Gareth se feri, sperând că nu era prea târziu, sperând că nu fusese văzut. Oare cum putea Firth să fie atât de prost? Se rugă să nu-l fi dat în vileag.

În timp ce aştepta, inima lui Gareth bătea puternic. Arătă nervos cu degetul fructul, prefăcându-se interesat. Se lăsase o tăcere nesfârşită înapoia sa şi Gareth îşi imagină toate lucrurile care ar fi putut merge prost.

Te rog, nu-l lăsa să vină încoace, se rugă Gareth în sinea sa. Te rog. Fac orice. Voi renunţa la complot.

Simţi o palmă puternică lovindu-l pe spate. Se răsuci şi se uită. Ochii mari, negri, lipsiţi de expresie ai cretinului priveau fix într-ai săi.

„Nu mi-ai spus că ai un tovarăş”, mârâi bărbatul. „Sau eşti un spion?”

Înainte ca Gareth să poată reacţiona, bărbatul întinse mâna şi-i trase gluga. Se uită bine la chipul lui Gareth şi ochii i se măriră brusc de şoc.

„Prinţul”, se bâlbâi omul. „Ce căutaţi aici?”

O clipă mai târziu, omul îşi miji ochii a înţelegere şi îşi răspunse singur, cu un mic zâmbet satisfăcut, numaidecât punând cap la cap întregul plan. Era mult mai deştept decât sperase Gareth.

„Înţeleg”, zise omul. „Acest flacon era pentru Domnia Ta, nu-i aşa? Vrei să otrăveşti pe cineva, nu-i aşa? Dar pe cine? Da, asta-i întrebarea…”

Chipul lui Gareth fu inundat de nelinişte. Omul acesta era prea isteţ. Era prea târziu. Întreaga sa lume i se prăbuşea în jur.

Firth dăduse greş. Dacă omul acesta îl dădea pe Gareth în vileag, acesta ar fi fost condamnat la moarte.

„Poate pe tatăl Domniei Tale?” întrebă omul, cu ochii sclipind a înţelegere. „Desigur, asta trebuie să fie, nu-i aşa? Ai fost dat deoparte. Tatăl Domniei Tale. Scopul Domniei Tale e să-ţi ucizi tatăl.”

Gareth se săturase. Fără să ezite, făcu un pas înainte, scoase un pumnal mic de sub mantie şi-l înfipse în pieptul bărbatului. Acesta icni.

Gareth nu dorea ca vreun trecător să observe ce se întâmplă, aşa că îl prinse pe bărbat de tunică şi-l trase spre el, tot mai mult, până când feţele aproape că li se atinseră, până putu să-i simtă respiraţia clocită. Cu mâna liberă, acoperi gura bărbatului, înainte ca acesta să strige. Gareth simţi sângele bărbatului scurgându-i-se în palmă, trecându-i printre degete.

Firth veni lângă el şi scoase un ţipăt îngrozit.

Gareth îl ţinu pe bărbat astfel mai bine de un minut, până când, în sfârşit, îl simţi prăbuşindu-se în braţele sale. Îl lăsă să cadă, moale, grămadă la pământ.

Gareth se răsuci în toate direcţiile, întrebându-se dacă fusese văzut; din fericire, nimeni nu întorsese capul în această piaţă aglomerată, pe această alee întunecată. Îşi scoase mantia şi o aruncă peste mormanul neînsufleţit.

„Îmi pare rău, îmi pare atât de rău”, repeta Firth într-una, ca o copilă, plângând isteric şi tremurând, în timp ce se apropia de Gareth. „Eşti bine? Eşti bine?”

Gareth ridică mâna şi-i dădu un dos de palmă.

„Ţine-ţi gura şi pleacă de-aici”, şuieră el.

Firth se întoarse şi se îndepărtă în grabă.

Gareth se pregăti să plece, apoi se opri şi se întoarse. Mai avea un lucru de făcut: se aplecă, înşfăcă sacul său cu monede din mâna mortului şi îl puse înapoi la cingătoare.

Bărbatului nu-i mai trebuia.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Gareth mergea repede pe poteca din pădure, cu Firth alături şi cu gluga trasă pe cap, în ciuda căldurii. De-abia putea pricepe că se găsea acum exact în situaţia pe care dorise s-o evite. Acum exista un cadavru, o urmă. Cine ştie cu cine vorbise bărbatul acela. Având de-a face cu un asemenea om, Firth ar fi trebuit să fie mai prudent. Acum, urma ar putea duce la Gareth.

„Îmi pare rău”, zise Firth, grăbindu-se să ţină pasul cu el. Gareth îl ignoră, grăbind pasul, fierbând de furie.

„Ceea ce ai făcut a fost o prostie şi o dovadă de slăbiciune”, zise Gareth. „Nu trebuia să te uiţi deloc în direcţia mea.”

„N-am vrut să o fac. N-am ştiut ce să fac când mi-a cerut mai mulţi bani.”

Firth avea dreptate. Fusese o situaţie complicată. Bărbatul se dovedise a fi un porc egoist şi lacom, care schimbase regulile jocului şi meritase să moară. Gareth n-ar fi vărsat o lacrimă pentru el. Se ruga numai ca nimeni să nu fi observat crima. Ultimul lucru de care avea nevoie era o urmă. Vor fi investigaţii amănunţite după asasinarea tatălui său şi nu-şi putea permite să lase nici cea mai mică urmă care să ducă la el.

Cel puţin acum erau în Pădurea Întunecată. În ciuda soarelui de vară, aici era aproape întuneric, căci falnicii eucalipţi reţineau fiecare rază de lumină. Totul se potrivea cu dispoziţia sa. Gareth ura locul acesta. Îşi continuă drumul pe poteca şerpuită, urmând indicaţiile bărbatului mort. Spera că omul spusese adevărul şi că nu se vor rătăci. Totul ar fi putut fi o minciună. Sau ar fi putut fi atraşi într-o capcană, spre câţiva tovarăşi de-ai lui, aşteptând să-i jefuiască de şi mai mulţi bani.

Gareth se mustră. Avusese prea multă încredere în Firth. Trebuia să se ocupe singur de toate. Aşa cum făcuse întotdeauna.

„Mai bine roagă-te ca poteca asta să ne conducă la vrăjitoare”, îl zeflemisi Gareth, „şi să aibă într-adevăr otrava.”

Continuară să meargă până ajunseră la o răscruce, aşa cum spusese bărbatul că se va întâmpla. Lucrurile se legau, iar Gareth se simţi oarecum uşurat. O luară la dreapta, urcară un deal şi curând ajunseră din nou la o răscruce. Instrucţiunile erau corecte, iar înaintea lor se întindea, într-adevăr, cel mai întunecat petic de pădure din câte văzuse Gareth vreodată. Copacii erau incredibil de groşi şi de diformi.

Gareth intră în pădure şi simţi imediat un fior urcându-i pe şira spinării, putea simţi primejdia în aer. Cu greu ar fi putut să creadă că era încă zi.

Chiar când începuse să se teamă, gândindu-se să se întoarcă din drum, poteca se termină într-un luminiş. Era luminat de singura dâră de lumină care pătrundea printre copaci. În mijlocul lui, se afla o căsuţă de piatră. Casa vrăjitoarei.

Inima lui Gareth îşi iuţi ritmul. Intrând în luminiş, privi în jur pentru a se asigura că nu-i urmăreşte nimeni, pentru a se asigura că nu e o capcană.

„Vezi, a spus adevărul”, zise Firth, cu emoţie în glas.

„Asta nu înseamnă nimic”, îl mustră Gareth. „Rămâi afară şi stai de pază. Să baţi la uşă dacă se apropie cineva. Şi ţine-ţi gura.”

Gareth nu se obosi să bată în uşa mică, arcuită, de lemn, din faţa lui. În schimb, apucă mânerul de fier, deschise uşa groasă de două degete şi lăsă capul în jos când intră, închizând uşa în urma sa.

Era întuneric în interiorul luminat doar de câteva lumânări, răspândite prin cameră. Era o căsuţă cu o singură cameră, fără ferestre, învăluită într-o energie apăsătoare. Stătea acolo, înecat în tăcerea profundă, pregătindu-se pentru orice. Putea simţi răul în jur. I se făcu pielea de găină.

Detectă o mişcare în întuneric, apoi un zgomot. O bătrână apăru, îndreptându-se şchiopătând spre el, zbârcită şi cocoşată. Ridică o lumânare care lumină un chip plin de negi şi riduri. Părea foarte bătrână, mai bătrână decât copacii noduroşi care-i acopereau casa.

„Porţi gluga chiar şi în întuneric”, zise ea cu un zâmbet sinistru şi cu o voce sunând ca trosnetul de lemn. „Intenţiile tale nu sunt curate.”

„Am venit după un flacon”, spuse Gareth repede, încercând să pară curajos şi încrezător, dar auzindu-şi tremurul în glas. „Iarba călifarului. Mi s-a spus că o ai.”

Se lăsă o tăcere lungă, urmată de un trosnet înfiorător.

„Întrebarea nu e dacă o am sau nu. Întrebarea e: de ce o vrei?”

Inima lui Gareth bătea puternic în timp ce căuta un răspuns.

„De ce ţi-ar păsa?” întrebă el, în cele din urmă.

„Mă distrează să ştiu pe cine omori”, zise ea.

„Nu e treaba ta. Ţi-am adus bani.”

Gareth îşi duse mâna la cingătoare, luă o pungă cu aur, pe lângă punga pe care o dăduse bărbatului mort şi le aruncă pe amândouă pe măsuţa ei mică de lemn. Zgomotul metalic al monedelor răsună în încăpere.

Se ruga ca asta s-o liniștească, ca ea să-i dea ce dorea şi să poată părăsi acest loc.

Vrăjitoarea întinse un singur deget, cu o unghie lungă, curbată, ridică una dintre pungi şi o cântări. Gareth îşi ţinu respiraţia, sperând să nu-i ceară mai mult.

„Ar putea fi de-ajuns, ca să-mi cumperi tăcerea”, zise ea.

Se întoarse şi şontâcăi prin întuneric. Se auzi un sâsâit şi, lângă o lumânare, Gareth o putu vedea amestecând un lichid într-un flacon mic de sticlă. Lichidul clocoti şi ea îi puse flaconului un dop. În timp ce Gareth aştepta tot mai nerăbdător, timpul părea a trece tot mai încet. Un milion de griji i se învălmăşeau în minte: dacă ar fi descoperit? Chiar aici, chiar acum? Dacă îi va da un flacon greşit? Dacă va povesti cuiva despre el? Oare îl recunoscuse? Nu avea cum să ştie.

Gareth avea îndoieli serioase cu privire la întreaga situaţie. Nu-şi imaginase cât de greu putea fi să asasinezi pe cineva.

După o tăcere care păru interminabilă, vrăjitoarea se întoarse. Îi dădu flaconul, atât de mic încât aproape dispăru în palma lui, şi se îndepărtă de el.

„Un flacon atât de mic?” întrebă el. „Poate să facă treaba?”

Ea zâmbi.

„Ai fi uimit să ştii cât de puţin îţi trebuie pentru a omorî un om.”

Gareth se întoarse şi se îndreptă spre uşă, când deodată simţi un deget rece pe umăr. Nu înţelegea cum reuşise să străbată încăperea atât de repede, iar asta îl îngrozi. Stătu acolo, încremenit, temându-se să se-ntoarcă şi să o privească.

Îl răsuci spre ea, îl trase mai aproape—emanând un miros îngrozitor—apoi, pe neaşteptate, întinse ambele mâini, îl apucă de obraji şi-l sărută, apăsându-şi puternic buzele zbârcite peste ale sale.

Gareth fu revoltat. Era cel mai dezgustător lucru care i se întâmplase vreodată. Buzele ei erau ca ale unei şopârle, limba ei, pe care o apăsase peste a sa, ca a unei reptile. Încercă să se îndepărteze, dar ea îi ţinu strâns faţa, trăgându-l mai tare.

În cele din urmă, reuşi să se smulgă de lângă ea. Îşi şterse gura cu dosul palmei, în timp ce ea se lăsă pe spate şi chicoti.

“Prima dată când omori un om e cel mai greu”, zise ea. „Îţi va fi mult mai uşor să o faci data viitoare.”

*

Gareth se năpusti afară din casă, înapoi în luminiş, pentru a-l găsi pe Firth stând acolo, aşteptându-l.

„Ce nu a mers bine? Ce s-a întâmplat?” întrebă Firth, îngrijorat. „Arăţi de parcă ai fi fost înjunghiat. Ţi-a făcut rău?”

Gareth se opri, respirând greu, ştergându-şi gura iar şi iar. Nu prea ştia ce să răspundă.

„Hai să plecăm de-aici”, spuse el. „Acum!”

Pe când se pregăteau să iasă din luminiş şi să intre în pădurea întunecată, soarele fu acoperit brusc de norii care se grăbeau pe cer, schimbând ziua frumoasă într-una rece şi întunecată. Gareth nu mai văzuse niciodată nori atât de groşi şi de negri, care să apară aşa de repede. Ştiu că, orice se întâmpla, nu era normal. Se întrebă cât de mari erau puterile vrăjitoarei, când un vânt rece se stârni în acea zi de vară şi îi suflă în ceafă. Nu-şi putu alunga gândul că ea îl posedase cumva cu acel sărut, că aruncase asupra lui un fel de vrajă.

„Ce s-a întâmplat acolo?” insistă Firth.

„Nu vreau să vorbesc despre asta”, spuse Gareth. „Nu vreau să mă mai gândesc la această zi niciodată.”

Cei doi se grăbiră înapoi, urmară cărarea în timp ce coborau dealul şi în curând intrară pe poteca principală, care îi ducea la Curtea Regală. Tocmai când Gareth se simţea mai uşurat, pregătindu-se să uite întreaga întâmplare, auzi dintr-o dată zgomot de paşi în spate. Se întoarse şi văzu un grup de bărbaţi îndreptându-se spre ei. Nu-i venea să creadă.

Era fratele său, Godfrey. Beţivul. Venea spre ei râzând, însoţit de mizerabilul Harry şi de alţi doi dintre prietenii săi scandalagii. Dintre toate momentele şi locurile, trebuia ca fratele său să dea peste el tocmai acum. În pădure, în mijlocul pustietăţii. Lui Gareth i se păru că întregul său complot fusese blestemat.

Gareth se întoarse, îşi trase gluga peste faţă şi urcă de două ori mai repede, rugându-se să nu fi fost descoperit.

„Gareth?” strigă o voce.

Gareth nu mai avu de ales. Încremeni în loc, îşi trase gluga înapoi, se întoarse şi se uită la fratele său, care venea valsând vesel spre el.

„Ce cauţi aici?” întrebă Godfrey. Gareth deschise gura, dar o închise la loc, încurcat, negăsindu-şi cuvintele.

„Am mers într-o drumeţie”, zise Firth, salvându-l.

„Într-o drumeţie aţi fost?” îl batjocori unul dintre prietenii lui Godfrey pe Firth, cu o voce înaltă, feminină. Prietenii săi râseră şi ei. Gareth ştia că fratele său şi prietenii acestuia îl judecau cu toţii pentru apucăturile sale—dar nu-i prea păsa de asta. Trebuia însă să schimbe subiectul. Nu voia ca ei să-l întrebe ce făcea acolo.

„Ce faceţi *voi* aici?” întrebă Gareth, schimbând rolurile.

„S-a deschis o nouă tavernă în Southwood”, răspunse Godfrey. „Am fost s-o încercăm. Cea mai bună bere din regat. Vrei şi tu?” întrebă el, întinzându-i un butoiaş.

Gareth clătină repede din cap. Ştia că trebuia să-l distragă şi se gândi că cel mai bun mod era să schimbe subiectul, să-l certe.

„Tata ar fi furios dacă te-ar prinde băut în timpul zilei”, zise Gareth. „Îţi sugerez să te liniştеşti şi să te-ntorci la curte.”

Stratagema ţinu. Godfrey se încruntă şi era evident că nu se mai gândea la Gareth, ci la tatăl său şi la el însuşi.

„Şi de când îţi pasă *ţie* de dorinţele tatei?” replică el.

Gareth se săturase. Nu mai avea timp de pierdut cu un beţiv. Reuşise ceea ce-şi dorise, distrăgându-i atenţia, iar acum, cu un pic de noroc, nu se va gândi prea mult la motivul pentru care-l întâlnise acolo.

Gareth se întoarse şi coborî în grabă pe cărare, auzindu-le în spate, în timp ce se îndepărta, hohotele batjocoritoare. Dar nu-i mai păsa. În curând, el va fi cel care va râde la urmă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Thor era aşezat la o masă de lemn, continuând să lucreze la arcul şi săgeţile desfăcute în bucăţi. Reece stătea lângă el, împreună cu alţi câţiva membri ai Legiunii. Erau cu toţii aplecaţi asupra propriilor arme, străduindu-se să-şi cioplească arcurile şi să-şi întindă corzile.

„Un războinic ştie cum să-şi strunească arcul”, strigă Kolk, în timp ce se plimba încolo şi-ncoace printre şirurile de băieţi, aplecându-se, examinând munca fiecăruia dintre ei. „Tensiunea trebuie să fie tocmai bună. Prea slabă, şi săgeata nu-şi va atinge ţinta. Prea puternică, şi ţinta voastră nu va fi cea adevărată. Armele se strică în timpul luptei. Armele se strică în timpul călătoriilor. Trebuie să ştiţi cum să le reparaţi din mers. Un mare luptător este totodată un fierar, un tâmplar, un cârpaci, un meşter care-şi repară toate lucrurile stricate. Şi nu vă cunoaşteţi cu adevărat arma până când nu o reparaţi voi înşivă.”

Kolk se opri în spatele lui Thor şi se aplecă peste umărul acestuia. Smulse arcul de lemn din strânsoarea lui Thor, iar coarda îi răni palma.

„Coarda nu e destul de întinsă”, îl mustră el. „E lăsată. Foloseşte o astfel de armă în luptă şi vei muri cu siguranţă. Şi, pe lângă tine, va muri şi tovarăşul tău.”

Kolk trânti arcul înapoi pe masa şi o luă din loc; mai mulţi băieţi chicotiră. Thor roşi când apucă din nou coarda, o întinse cât putu de tare şi o înfăşură în jurul crestăturii de la capătul arcului. Lucrase la asta ore în şir, după o zi obositoare de muncă şi sarcini domestice.

Majoritatea recruţilor făceau instrucţie, boxând, luptând cu sabia. Se uită afară şi în depărtare îşi văzu fraţii, pe toţi trei, râzând în timp ce se luptau cu săbii de lemn; ca de obicei, Thor simţi că ei erau favorizaţi, pe când el fusese lăsat în urmă, în umbra lor. Era nedrept. Simţea tot mai tare că nu era dorit aici, ca şi cum n-ar fi fost un adevărat membru al Legiunii.

„Nu fi îngrijorat, te vei obişnui cu asta”, spuse, lângă el, O’Connor.

Palmele lui Thor se înroşiseră de atâtea încercări; trase înapoi coarda o ultimă data, de data aceasta cu toată forţa sa, şi în sfârşit, spre surpriza sa, se auzi un clic. Trăgând de ea cu toată forţa, transpirând, coarda se potrivi perfect în crestătură. Se simţi tare mulţumit cu arcul său, care era acum atât de întins pe cât trebuia să fie.

Umbrele se întindeau tot mai mult, în timp ce Thor îşi ştergea fruntea cu dosul palmei şi se întreba cât timp va mai continua această situaţie. Medita la ce înseamnă să fii un războinic. În mintea sa, văzuse totul altfel. Îşi imaginase numai instrucţie, tot timpul. Presupunea însă că şi asta era tot o formă de instrucţie.

„Nici eu nu m-am înrolat pentru asta”, zise O’Connor, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Thor se întoarse şi se linişti, văzând zâmbetul permanent al prietenului său.

„Vin din Provincia Nordică”, zise el mai departe. „Şi eu am visat să mă alătur Legiunii de când mă ştiu. Cred că mi-am imaginat o continuă înfruntare şi luptă. Nu toate aceste treburi domestice. Dar va fi mai bine. Se întâmplă doar pentru că suntem noi. E o formă de iniţiere. Pare a exista o ierarhie aici. Suntem, totodată, cei mai tineri. Nu-i văd pe cei de nouăsprezece ani făcând la fel. Şi asta nu poate dura o veşnicie. În plus, învăţăm să facem ceva folositor.”

Un corn sună. Thor se uită într-acolo şi văzu restul Legiunii adunându-se lângă un zid uriaş de piatră, în mijlocul terenului. Peste el erau aruncate frânghii, distanţate la fiecare trei metri. Zidul trebuie că avea nouă metri înălţime şi, la baza acestuia, se aflau grămezi de fân.

„Ce mai aşteptaţi?” strigă Kolk. „MIŞCAŢI-VĂ!”

Cavalerii de argint apărură toţi în jurul lor, strigând, şi înainte ca Thor să-şi dea seama, sări împreună cu ceilalţi de pe bănci şi se îndreptară în fugă peste câmp, către zid.

În curând, se adunaseră toţi acolo, stând în faţa frânghiilor. Se auzea un zumzet entuziasmat, căci toţi membrii legiunii erau

împreună. Thor era extaziat că se alăturase, în sfârşit, celorlalţi şi se trezi învârtindu-se în jurul lui Reece, care stătea cu un prieten de-ai săi. O'Connor veni lângă ei.

„Veţi afla în luptă că cele mai multe oraşe sunt fortificate", bubui Kolk, privind chipurile băieţilor. „Străpungerea fortificaţiilor este treaba unui oştean. Într-un asediu obişnuit, se folosesc frânghii şi cârlige de prindere, la fel ca cele aruncate peste acest zid, iar escaladarea unui zid este unul dintre cele mai primejdioase lucruri pe care le veţi întâlni în bătălie. În puţine alte împrejurări veţi fi la fel de expuşi, la fel de vulnerabili. Inamicul va turna plumb topit pe voi. Va trage în jos cu săgeţi. Va arunca bolovani. Nu escaladaţi un zid până nu găsiţi momentul potrivit. Şi când o veţi face, trebuie să-l escaladaţi repede, ca să vă salvaţi pielea—sau veţi muri."

Kolk trase aer în piept şi strigă: „ÎNCEPEŢI!"

Toţi băieţii din jur se puseră în mişcare, fiecare apucând câte-o frânghie. Thor se repezi către o frânghie liberă şi aproape o prinsese, când un băiat mai vârstnic o apucă primul, împingându-l la o parte. Thor se năpusti şi apucă cea mai apropiată frânghie pe care o găsi, una groasă şi împletită în două. Inima îi bătu cu putere când îşi începu dificila ascensiune pe zid.

Ziua devenise ceţoasă şi picioarele lui Thor alunecau pe piatră. Totuşi, se mişca repede şi nu putu să nu observe că era mai rapid decât mulţi alţii, că aproape preluase conducerea în timpul căţărării.

Pentru prima data în acea zi, începu să se simtă bine, începu să fie mândru de sine.

Pe neaşteptate, ceva dur îl izbi în umăr. Se uită în sus şi văzu membri ai Cavalerilor de Argint, sus pe zid, aruncând în jos pietre mici, beţe, tot felul de resturi. Băiatul de pe frânghia alăturată întinse mâna să-şi apere faţa, se desprinse de zid şi căzu pe spate, până jos, la pământ. Căzu mai bine de douăzeci de picioare şi ateriză pe grămada de fân de dedesubt.

Thor îşi pierdu şi el aderenţa, dar reuşi cumva să reziste. O bâtă slobozită de sus îl lovi pe Thor puternic în spate, dar continuă să se caţere. Se căţărase destul de repede şi începu să

creadă că ar putea fi chiar primul care ajungea în vârf, când deodată simţi o lovitură puternică în coaste. Nu înţelese de unde venea, până când nu trase cu ochiul şi văzu pe unul dintre băieţii de lângă el, legănându-se lateral. Înainte ca Thor să poată reacţiona, băiatul îl lovi din nou.

De data aceasta, Thor se desprinse şi se trezi căzând pe spate, bătând aerul cu braţele. Ateriză pe spate în fân, şocat, dar nevătămat.

Thor se sprijini în mâini şi genunchi, trăgându-şi răsuflarea şi uitându-se în jur. Peste tot, băieţii cădeau ca muştele de pe frânghii, aterizând în fân, loviţi şi îmbrânciţi de ceilalţi sau, dacă nu, loviţi de cavalerii de argint de sus, de pe zid. Acelora care nu erau doborâţi li se tăiau frânghiile, aşa că şi ei se prăbuşeau. Nici măcar unul singur nu ajunsese sus.

„În picioare!” strigă Kolk. Thor sări, aşa cum făcură toţi ceilalţi.

„SĂBIILE!”

Băieţii alergară spre un rastel plin cu săbii de lemn. Thor li se alătură şi prinse una, uimit de cât era de grea. Cântărea de două ori mai mult decât orice altă armă ridicase vreodată. Abia putea s-o ţină.

„Săbii grele, începeţi!” se auzi un strigăt.

Thor îşi înălţă privirea şi-l văzu pe acel ţărănoi uriaş, Elden, cel care îl atacase primul când găsise Legiunea. Thor şi-l amintea foarte bine, căci faţa încă îl durea de la vânătăile pe care i le făcuse acesta. Elden se năpusti asupra lui, cu sabia ridicată, cu o expresie furioasă pe faţă.

Thor ridică sabia în ultima clipă şi reuşi să pareze lovitura lui Elden, dar sabia era atât de grea că abia era capabil să i se opună. Elden, mai mare şi mai puternic, se răsuci şi-l lovi pe Thor cu putere în coaste.

Thor căzu în genunchi de durere. Elden se răsuci din nou pentru a-l lovi în faţă, dar Thor reuşi să se ridice şi să blocheze lovitura în ultima clipă. Dar Elden era prea rapid şi prea puternic; se roti şi-l lovi pe Thor în picior, culcându-l pe-o parte.

O mica gloată de băieţi se strânse în jurul lor, ovaţionând şi strigând, iar lupta lor deveni centrul atenţiei. Se părea că-l susţineau cu toţii pe Elden.

Elden se năpusti din nou cu sabia, lovind puternic şi Thor se rostogoli din calea acesteia, dar lovitura aproape că-i atinse spatele. Thor avu un avantaj de moment şi profită de el—se răsuci şi-l lovi pe ţărănoi în spatele genunchiului. Era un loc sensibil şi fu destul pentru a-l împiedica să înainteze şi apoi pentru a-l culca pe spate, la pământ.

Thor folosi acest prilej pentru a se ridica în picioare. Elden se ridică, roşu la faţă, mai furios ca niciodată şi acum cei doi se înfruntau.

Thor ştia că nu putea să stea acolo fără să facă nimic; porni la atac şi se roti. Dar această sabie de antrenament era făcută dintr-un lemn ciudat şi era, pur şi simplu, prea grea; mişcarea îi fu anticipată. Elden o pară cu uşurinţă, apoi îl împunse pe Thor puternic în coaste. Atinse un punct sensibil, iar Thor căzu în genunchi şi scăpă sabia, cu respiraţia tăiată.

Ceilalţi băieţi strigau încântaţi. Thor era îngenuncheat acolo, neînarmat şi simţi vârful sabiei lui Elden înţepenit la baza gâtului său.

„Dă-te bătut!” îi ceru Elden.

Thor ridică privirea spre el, cu gustul sărat al sângelui pe buze.

„Niciodată”, spuse el sfidător.

Elden se strâmbă, îşi ridică sabia şi se pregăti să lovească. Thor nu mai putea face nimic. Se aştepta la o lovitură puternică.

În timp ce sabia cobora, Thor închise ochii şi se concentră. Simţea că lumea îşi încetinea ritmul, se simţea transportat pe un alt tărâm. Deveni brusc capabil să simtă legănarea sabiei în aer, mişcarea ei şi îşi dori ca universul s-o oprească.

Simţi trupul încălzindu-i-se, simţi furnicături şi, în timp ce se concentra, simţi că ceva se întâmplă. Se simţi capabil s-o controleze.

Deodată, sabia îngheţă în aer. Thor reuşise cumva s-o oprească, folosindu-şi puterea.

În timp ce Elden ţinea sabia, uimit, Thor îţi folosi puterea minţii pentru a apuca şi a strânge încheietura lui Elden. Strânse tot mai tare în mintea sa şi, în câteva clipe, Elden strigă şi scăpă sabia.

Cum stăteau acolo, îngheţaţi, toţi băieţii tăcură, privindu-l pe Thor cu ochii măriţi de surprindere şi teamă.

„E un demon!” strigă unul dintre ei.

„Un vrăjitor!” strigă altul.

Thor fu copleşit. Nu putea înţelege ceea ce tocmai făcuse. Dar ştia că nu e firesc. Se simţea deopotrivă mândru şi stânjenit, încurajat şi înspăimântat.

Kolk păşi în interiorul cercului şi se aşeză între Thor şi Elden.

„Aici nu e loc pentru vrăji, băiete, oricine ai fi”, îl certă el pe Thor. „E un loc pentru luptă. Ai sfidat regulile noastre de luptă. Te vei gândi la ce ai făcut. Te voi trimite într-un loc cu adevărat periculos şi vom vedea cât de bine te vor apăra vrăjile tale acolo. Prezintă-te la patrula de pază la Canion.”

Se auzi un suspin adânc în rândurile Legiunii, apoi toţi făcură linişte. Thor nu înţelegea exact ce însemna asta, dar ştia că, orice ar fi, nu era de bine.

„Nu puteţi să-l trimiteţi la Canion!” protestă Reece. „E prea nou. Ar putea fi rănit.”

„Voi face tot ce doresc, băiete”, se strâmbă Kolk la Reece. „Tatăl tău nu-i aici acum să te apere. Sau pe el. Iar eu conduc această Legiune. Şi mai bine ţine-ţi gura—doar pentru că eşti din familia regală, să nu crezi că poţi vorbi neîntrebat din nou.”

„Bine”, răspunse Reece. „Atunci voi merge cu el!”

„Şi eu!” intră în discuţie O’Connor, făcând un pas înainte.

Kolk îi cercetă pe toţi şi clătină din cap.

„Nebuni. Aceasta este alegerea voastră. Mergeţi cu el, dacă doriţi!”

Kolk se întoarse şi-l privi pe Elden. „Nici tu să nu crezi că vei scăpa prea uşor”, îi spuse el. „Tu ai început lupta asta. Trebuie să plăteşti şi tu. Vei pleca cu ei în patrulă, în seara asta.”

„Dar, sire, nu mă puteţi trimite la Canion!” protestă Elden, cu ochii lărgiţi de frică. Era pentru prima oară că Thor îl vedea

temându-se de ceva. Kolk făcu un pas înainte, se apropie de Elden şi îşi puse mâinile în şolduri.

„Nu pot?” zise el. „Nu numai că te pot trimite acolo, dar pot, de asemenea, să te trimit pentru totdeauna de-aici, afară din Legiune, în cele mai îndepărtate colţuri ale regatului, dacă vei continua să-mi răspunzi.”

Elden se uită în altă parte, prea năucit pentru a răspunde.

„Mai doreşte cineva să li se alăture?” strigă Kolk.

Ceilalţi băieţi, mai mari şi mai vârstnici şi mai puternici, priveau toţi în lături, cuprinşi de teamă. În timp ce le privea feţele neliniştite, Thor înghiţi în sec şi se întrebă cât de rău putea fi la Canion.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Thor mergea de-a lungul drumului murdar, bine bătătorit, flancat de Reece, O'Connor şi Elden. Cei patru abia îşi spuseseră o vorbă unul altuia de când plecaseră, încă şocaţi. Thor trăgea cu ochiul la Reece şi la O'Connor cu un sentiment de recunoştinţă cum nu simţise niciodată. De-abia îi venea să creadă că se puneau în pericol pentru el în felul acesta. Simţea că-şi găsise prieteni adevăraţi, care-i erau aproape ca nişte fraţi. Nu ştia ce-i aştepta la Canion, dar, orice ar trebui să înfrunte, era fericit să-i aibă de partea sa.

Încerca să nu se uite la Elden. Putea să-l vadă lovind pietrele cu piciorul, mocnind de furie, putea să vadă cât de iritat şi supărat era că se afla acolo, patrulând cu ei. Dar Thor nu-l compătimea deloc. Aşa cum spusese Kolk, el începuse totul. Şi-o meritase.

Cei patru, un grup de indezirabili, îşi continuau drumul, respectând ordinele. Mergeau de ore întregi, era după-amiază târziu, iar Thor îşi simţea picioarele tot mai grele. Îi era şi foame.

I se dăduse numai un castron mic cu tocană de orz la prânz şi spera că, oriunde s-ar fi dus, îi va aştepta ceva de mâncare.

Dar avea griji mai mari decât asta. Îşi privi armura cea nouă şi ştiu că nu i-ar fi fost dată, dacă n-ar fi existat un motiv întemeiat. Înainte de a pleca, celor patru li se dăduseră armuri noi de scutier: piele îmbrăcată în zale. Primiseră, de asemenea, săbii scurte din metal obişnuit—nu tocmai din oţelul de bună calitate folosit pentru a crea o sabie de cavaler, dar cu siguranţă erau mai mult ca nimic. Se simţea bine să aibă o armă adevărată la brâu—pe lângă praştie, desigur, pe care o avea încă la el. Cu toate acestea, ştia că dacă ar fi să întâmpine probleme serioase în seara aceasta, armele şi armura pe care le primiseră s-ar putea să nu le fie de ajuns. Îşi dorea armura mai bună şi armele cohortelor din Legiune: săbii medii şi lungi, din cel mai bun metal, suliţe scurte, buzdugane, pumnale, halebarde. Dar acestea aparţineau băieţilor cu faimă şi onoare,

din familii renumite, care îşi puteau permite asemenea lucruri. Iar Thor, fiul unui simplu păstor, nu se număra printre aceştia.

În timp ce mărşăluiau pe drumul interminabil spre cel al doilea apus, departe de porţile primitoare ale Curţii Regale, spre limita îndepărtată a Canionului, Thor nu se putu împiedica să simtă că totul se întâmpla din vina lui. Din anumite motive, unii dintre ceilalţi membri ai Legiunii păreau că nu-l simpatizează, ca şi cum i-ar fi purtat duşmănie că se află acolo. Nu avea niciun sens. Şi îi dădea sentiment de amărăciune. Toată viaţa nu-şi dorise nimic altceva decât să se alăture Legiunii. Acum, simţea că pătrunsese acolo trişând: oare va fi vreodată într-adevăr acceptat de colegii săi?

Acum, pe lângă toate acestea, fusese selectat pentru a fi trimis la datorie în Canion. Era nedrept. Nu începuse el lupta şi, când îşi folosise puterile, oricare ar fi fost acestea, nu o făcuse intenţionat. Încă nu le înţelegea, nu ştia de unde vin, cum să le activeze sau cum să le oprească. N-ar fi trebuit să fie pedepsit pentru asta.

Thor nu avea idee ce însemna serviciul la Canion, dar din expresia celorlalţi, nu era de dorit. Se întrebă dacă fusese trimis acolo pentru a fi omorât, dacă nu cumva acesta era modul lor de a-l scoate cu forţa din Legiune. Era hotărât să nu se dea bătut.

„Oare cât de departe poate fi Canionul?” întrebă O’Connor, rupând tăcerea.

„Nu îndeajuns de departe”, răspunse Elden. „N-am fi în încurcătura asta, dacă n-ar fi fost Thor.”

„Tu ai început lupta, mai ţii minte?” îl întrerupse Reece.

„Dar am luptat cinstit, iar el nu”, protestă Elden. „În plus, a meritat-o.”

„De ce?” întrebă Thor, dorind să afle răspunsul la întrebarea care-l chinuia de ceva vreme.

„De ce am meritat-o?”

„Pentru că locul tău nu e aici, cu noi. Ţi-ai furat locul în Legiune. Noi, ceilalţi, am fost aleşi. Tu ţi-ai deschis drum luptând.”

„Dar nu asta înseamnă Legiunea? Să lupţi?” răspunse Reece. „Eu aş spune că Thor îşi merită locul mai mult decât oricare dintre noi. Noi am fost pur şi simplu aleşi. El s-a zbătut şi s-a luptat pentru a câştiga ceea ce nu-i fusese dat.”

Elden ridică din umeri, neimpresionat.

„Regulile sunt reguli. Nu a fost selectat. Nu ar trebui să fie cu noi. De aceea m-am luptat cu el.”

„Ei bine, n-ai să mă faci să plec”, răspunse Thor, cu vocea tremurând, hotărât să fie acceptat.

„Mai vedem noi”, mormăi Elden, întunecat.

„Şi ce vrei să spui cu asta?” întrebă O’Connor.

Elden nu mai răspunse, ci continuă să meargă tăcut. Stomacul lui Thor se strânse. Nu se putea împiedica să simtă că-şi făcuse prea mulţi duşmani, deşi nu înţelegea de ce. Nu-i plăcea acest sentiment.

„Nu-i da atenţie”, îi spuse Reece lui Thor, destul de tare pentru a fi auzit şi de ceilalţi. „N-ai făcut nimic rău. Te-au trimis în misiune la Canion, pentru că ei ştiu de ce eşti capabil. Vor să te întărească, altfel nu s-ar deranja. Eşti, de asemenea, în atenţia lor, pentru că tatăl meu te-a evidenţiat. Asta-i tot.”

„Dar ce presupune misiunea la Canion?” întrebă el.

Reece îşi drese glasul, părând neliniştit.

„Eu însumi n-am participat niciodată la una. Dar am auzit poveşti. De la anumiţi băieţi mai mari şi de la fraţii mei. E o patrulă. Dar de cealaltă parte a Canionului.”

„De cealaltă parte?” întrebă O’Connor, cu teamă în voce.

„Ce vrei să spui cu cealaltă parte?” întrebă Thor, neînţelegând.

Reece îl studie.

„Ai fost vreodată la Canion?”

Thor simţi că ceilalţi îl priveau şi clătină din cap, jenat.

„Glumeşti”, îl repezi Elden.

„Adevărat?” insistă O’Connor. „Nici măcar o dată în viaţă?”

Thor clătină din cap, roşind. „Tatăl meu nu ne-a dus nicăieri. Am auzit de el.”

„Probabil n-ai ieşit niciodată din satul tău, băiete”, zise Elden. „E-adevărat?”

Thor ridică din umeri, tăcut. Era chiar atât de evident?

„N-a ieşit”, adăugă Elden, neîncrezător. „De necrezut.”

“Taci”, zise Reece. „Lasă-l în pace. Asta nu te face cu nimic mai bun decât el.”

Elden se uită batjocoritor la Reece şi ridică mâna pentru o clipă spre teacă, apoi o lăsă în jos. Se părea că, deşi era mai mare decât Reece, nu voia să-l provoace pe fiul regelui.

„Canionul este singurul lucru care ne protejează regatul din Inel”, explică Reece. „Nimic altceva nu stă între noi şi hoardele lumii. Dacă barbarii din Sălbăticie ar reuşi să-l treacă, am fi cu toţii terminaţi. Întregul Inel se aşteaptă ca noi, oamenii regelui, să-l apărăm. Avem patrule care-l păzesc tot timpul—cel mai adesea pe partea aceasta şi, uneori, pe cealaltă. Există un singur pod peste Canion, singura cale de intrare şi ieşire, iar elita Cavalerilor de Argint face de pază zi şi noapte.”

Thor auzise de Canion de când se născuse, auzise poveşti îngrozitoare despre relele care pândeau de cealaltă parte, despre imensul imperiu al răului care înconjura Inelul şi despre cât de aproape trăiau de teroare. Era unul dintre motivele pentru care dorise să se alăture Legiunii Regale: să ajute la protejarea familiei şi a regatului său. Detesta gândul că alţi bărbaţi erau întotdeauna acolo, protejându-l, în timp ce el trăia confortabil sub aripa împărăţiei. Voia să-şi facă datoria şi să contribuie la alungarea hoardelor. Nu-şi imagina bărbaţi mai curajoşi decât aceia care păzeau calea de trecere peste Canion.

„Canionul are o milă lărgime şi înconjoară întregul Inel”, explică Reece. „Nu e uşor de străpuns. Dar, desigur, oamenii noştri nu sunt singurii care ţin hoardele la distanţă. Sunt milioane de astfel de creaturi acolo şi, dacă ar dori să treacă de acest Canion, numai prin puterea voinţei, ar putea s-o facă într-o clipă. Trupele noastre completează numai scutul de energie al Canionului. Adevărata putere care îi ţine la respect este cea a Sabiei.”

Thor se întoarse. „Sabia?”

Reece se uită la el.

„Sabia Destinului. Cunoşti legenda?”

„Acest ţărănoi n-a auzit probabil niciodată de ea”, interveni în discuţie Elden.

„Bineînţeles că o cunosc”, ripostă Thor, defensiv. Nu numai că o ştia, dar îşi petrecuse multe zile din viaţă gândindu-se la această legendă. Întotdeauna îşi dorise să vadă Sabia. Fantastica Sabie a Destinului, sabia magică a cărei energie proteja Inelul, umplea Canionul cu forţa teribilă ce proteja Inelul de invadatori.

„Sabia se află la Curtea Regală?” întrebă Thor.

Reece dădu din cap aprobator.

„Se află în familia regală de generaţii. Fără ea, regatul n-ar exista. Inelul ar fi cucerit.”

„Dacă suntem protejaţi, atunci de ce ne mai deranjăm totuşi să mergem în patrulă la Canion?”

„Sabia blochează numai ameninţările majore”, explică Reece. „Dar o mică creatură diabolică se poate strecura şi înăuntru şi în afară. De aceea e nevoie de oamenii noştri. Ar putea traversa canionul una singură sau poate un mic grup, care să fie atât de curajos încât să încerce să traverseze podul sau să acţioneze pe ascuns şi să coboare pe-o parte a Canionului şi să urce pe cealaltă. Este treaba noastră să-i ţinem la distanţă. Chiar şi o singură creatură poate provoca o mulţime de pierderi. Cu ani în urmă, una s-a strecurat înăuntru şi a ucis jumătate din copiii unui sat, înainte să fie prinsă. Sabia face cea mai mare parte din treabă, dar şi rolul nostru este indispensabil.”

Thor asculta totul, mirându-se. Canionul părea atât de mare, datoria lor atât de importantă, încât îi venea greu să creadă că ar fi putut contribui la acest atingerea acestui scop măreţ.

„Chiar şi aşa, n-am explicat totul foarte bine”, zise Reece. „Canionul înseamnă mai mult de-atât.” Tăcu.

Thor îl privi şi văzu în ochii săi ceva ce semăna a frică sau a mirare.

„Cum aş putea să vă explic?” spuse Reece, luptându-se să găsească cuvintele potrivite. Îşi drese glasul. „Canionul e mult mai important decât noi toţi. Canionul este…”

„Canionul este un loc pentru bărbaţi”, se auzi un glas răsunător.

Cu toţii se întoarseră la auzul acestei voci şi al tropotului unui cal.

Ochii lui Thor se deschiseră larg. Erec mergea la trap alături de ei, împodobit complet în zale, cu arme lungi, strălucitoare, atârnând pe-o parte a calului său nemaipomenit. Zâmbi în jos spre ei, fixându-l pe Thor cu privirea.

Thor privi în sus, uimit.

„E un loc care te va face bărbat”, adăuga Erec, „dacă nu eşti deja unul.”

Thor nu-l mai văzuse pe Erec de la turnir şi se simţi atât de uşurat să fie în preajma lui, să aibă un cavaler adevărat aici cu ei, în timp ce se îndreptau spre Canion—pe nimeni altul decât pe însuşi Erec. Thor se simţea invincibil alături de el şi se ruga să vină cu ei.

„Ce faceţi aici?” întrebă Thor. „Ne însoţiţi?” întrebă el, sperând că nu părea prea nerăbdător.

Eric se lăsă pe spate şi râse.

„Nu te nelinişti, tinere”, spuse el, „merg cu voi.”

„Adevărat?” întrebă Reece.

„Tradiţia cere ca un cavaler de argint să însoţească membrii Legiunii în prima lor patrulă. M-am oferit voluntar.”

Erec se întoarse şi se uită la Thor.

„La urma urmei, m-ai ajutat ieri.”

Thor simţi că i se încălzeşte inima, încurajat de prezenţa lui Erec. Se simţea, de asemenea, crescând în ochii prietenilor săi. Iată-l aici, însoţit de cel mai măreţ cavaler din regat, îndreptându-se spre Canion. O mare parte din temeri i se risipiră.

„Desigur, nu voi merge în patrulă cu voi”, adăugă Erec. „Dar vă voi conduce peste pod şi în tabăra voastră. Va fi datoria voastră să vă aventuraţi în patrulă, singuri, de acolo.”

„E o mare onoare, sire”, zise Reece.

„Mulţumim”, repetară O’Connor şi Elden.

Erec privi în jos la Thor şi zâmbi.

„La urma urmelor, dacă urmează să fii primul meu scutier, nu te pot lăsa încă să mori.”

„Primul?” întrebă Thor, iar inima i se opri pentru o clipă.

„Feithgold şi-a rupt piciorul în partida de turnir. Va fi liber cel puţin opt săptămâni. Tu eşti primul meu scutier acum. Iar instrucţia ta ar putea foarte bine să înceapă, nu-i aşa?”

„Desigur, sire”, răspunse Thor.

Mintea lui Thor rătăcea. Pentru prima oară după ceva vreme, simţi că norocul e din nou de partea sa. Acum era primul scutier al celui mai măreţ cavaler dintre toţi. Se simţea de parcă şi-ar fi depăşit toţi prietenii.

Cei patru îşi continuară drumul, îndreptându-se spre soarele care apunea, cu Erec călărind la pas alături de ei.

„Presupun că aţi fost la Canion, sire?” întrebă Thor.

„De nenumărate ori”, răspunse Erec. „Prima patrulă am făcut-o, de fapt, când aveam vârsta ta.”

„Şi cum vi s-a părut?” întrebă Reece.

Toţi cei patru băieţi se întoarseră şi-l priveau fascinaţi. Erec continuă să călărească un timp în tăcere, privind drept înainte, cu fălcile încleştate.

„Prima oară e o experienţă pe care n-o vei uita niciodată. E greu de explicat. E un ţinut straniu şi necunoscut şi magic şi frumos. De partea cealaltă se află pericole de neînchipuit. Traversarea podului este îndelungată şi periculoasă. Acolo patrulează mulţi dintre noi, dar întotdeauna te simţi singur. E natura în toată splendoarea ei. Îl sileşte pe om să rămână în umbra sa. Oamenii noştri patrulează acolo de sute de ani. E un ritual de iniţiere. Nu vei înţelege pe deplin pericolul în absenţa lui; nu vei deveni cavaler fără el.”

Tăcu din nou. Cei patru băieţi se uitară unul la altul, neliniştiţi.

„Ar trebui atunci să ne aşteptăm la o încăierare, de cealaltă parte?” întrebă Thor.

Erec ridică din umeri.

„Totul e posibil, odată ce-ai ajuns în sălbăticie. Puţin probabil. Dar posibil.”

Erec se uită la Thor.

„Vrei să fii un mare scutier şi, într-o bună zi, un mare cavaler?” întrebă el, privindu-l fix pe Thor.

„Da, sire, mai mult ca orice.”

„Atunci sunt lucruri pe care trebuie să le înveţi”, spuse Erec. „Puterea nu e de ajuns; agilitatea nu e de ajuns; să fii un mare luptător nu e de ajuns. Mai este ceva, ceva mai important decât toate acestea.”

Erec tăcu din nou, dar Thor nu mai putea aştepta.

„Ce?” întrebă Thor. „Ce este cel mai important?”

„Trebuie să ai tărie de caracter”, răspunse Erec. „Să fii neînfricat. Trebuie să intri în cea mai întunecată pădure, în cea mai primejdioasă bătălie, cu desăvârşită stăpânire de sine. Trebuie să ai această stăpânire de sine întotdeauna, oricând şi oriunde vei merge. Niciodată temător, întotdeauna în gardă. Niciodată liniştit, întotdeauna atent. Nu mai ai privilegiul de a aştepta să fii protejat de alţii. Nu mai eşti un simplu cetăţean. Eşti unul dintre oamenii regelui. Cele mai importante calităţi ale unui cavaler sunt curajul şi stăpânirea de sine. Să nu te temi de primejdie. S-o aştepţi. Dar să nu o cauţi.”

„Acest Inel în care trăim”, adăugă Erec, „ este regatul nostru. Poate părea că noi, cu toţi oamenii noştri, îl protejăm împotriva hoardelor lumii. Dar nu-i aşa. Suntem protejaţi doar de Canion şi de vrăjitoria din el. Trăim în inelul unui vrăjitor. Nu uitaţi asta. Trăim şi murim prin magie. Nu există siguranţă aici, băiete, de nicio parte a Canionului. Înlătură magia şi nu mai avem nimic.”

Mergeau în linişte de ceva vreme, iar Thor se tot gândea la spusele lui Erec. Simţea că Erec îi transmitea un mesaj ascuns, ca şi cum i-ar fi spus că, orice putere ar fi avut, orice magie ar fi putut invoca, nu trebuia să se ruşineze de asta. De fapt, magia era un motiv de mândrie şi sursa întregii energii din regat. Thor se simţi mai bine. Simţise că fusese trimis în Canion ca o pedeapsă pentru că-şi folosise magia şi se simţise vinovat pentru asta; dar acum simţea că puterile sale, oricare ar fi fost, ar putea deveni o sursă de mândrie.

În timp ce băieţii ceilalţi se îndepărtau, iar Erec şi Thor rămăseseră în urmă, Erec îl privi din nou.

„Ai reuşit deja să-ţi faci câţiva duşmani puternici la Curte”, zise el, cu un zâmbet amuzat pe chip. „Tot atâţia duşmani câţi prieteni, se pare.”

Thor roşi, ruşinat.

„Nu ştiu cum, sire. Nu a fost intenţia mea.”

„Duşmanii nu se dobândesc prin intenţii. Ci sunt dobândiţi adesea prin invidie. Ai reuşit să stârneşti destul de multă. Asta nu-i neapărat un lucru rău. Eşti în centrul multor speculaţii.”

Thor se scărpină în cap, încercând să-nţeleagă.

„Dar eu nu ştiu de ce.”

Erec părea încă amuzat.

„Regina însăşi este prima dintre adversarii tăi. Ai reuşit cumva să ieşi din graţiile ei.”

„Mama mea?” întrebă Reece, întorcându-se. „De ce?”

„Aceasta e întrebarea pe care mi-o pun şi eu”, zise Erec.

Thor se simţea îngrozitor. Regina? Un duşman? Ce rău îi făcuse el? Nu putea să înţeleagă. Cum ar putea fi el atât de important, încât ea să ştie că există? Nu prea ştia ce se întâmpla în jurul său.

Deodată, îşi dădu seama de ceva.

„Regina este motivul pentru care-am fost trimis aici? La Canion?”

Erec se întoarse şi privi drept în faţă, devenind tot mai serios.

„Ar putea fi”, zise el, gânditor. „Chiar ar putea fi.”

Thor se gândea la amploarea şi adâncimea duşmăniilor pe care le stârnise. Intrase şovăitor în Curtea Regală, despre care nu ştiuse nimic. Voise doar să-şi găsească locul. Îşi urmărise doar pasiunea şi visul şi făcuse tot ce putuse pentru a şi-l împlini. Nu se gândise că, făcând aşa, ar putea să trezească invidie sau gelozie. Se gândea la aceasta tot timpul, ca la o ghicitoare pe care nu o putea dezlega.

În timp ce Thor era preocupat cu aceste gânduri, ajunseră pe vârful unei măguri şi, pe măsură ce priveliştea se desfăşura în faţa lor, nu se mai putu gândi la nimic altceva. Lui Thor i se tăie respiraţia—şi nu numai din cauza vântului puternic, vijelios.

În faţa lor, întinzându-se cât puteau cuprinde cu privirea, se afla Canionul. Era prima dată când Thor îl vedea şi priveliştea îl uimi atât de profund, încât prinse rădăcini, incapabil să se mişte. Era lucrul cel mai mare şi mai grandios pe care-l văzuse vreodată.

Imensa prăpastie părea să se întindă la nesfârşit, traversată de un singur pod îngust, pe care erau aliniaţi oşteni. Podul părea şi el a se întinde până la capătul pământului.

Canionul era luminat de nuanţele de albastru şi verde ale celui de-al doilea soare, care apunea, iar pereţii săi îi reflectau razele scânteietoare. Când îşi simţi din nou picioarele, Thor începu să meargă cu ceilalţi, tot mai aproape şi mai aproape de pod, până reuşi să privească în jos, în adâncul râpelor Canionului. Păreau să cadă direct în adâncul pământului. Thor chiar nu putea să-i vadă fundul şi nu ştia dacă aceasta se întâmpla pentru că nu avea fund sau pentru că era învăluit în ceaţă. Roca din care erau alcătuite stâncile părea a avea un milion de ani vechime şi purta urme pe care furtunile le lăsaseră probabil cu secole înainte. Era cel mai străvechi loc pe care-l văzuse vreodată. Nu ştiuse că planeta sa era atât de vastă, de vibrantă, de vie. Era ca şi cum s-ar fi întors la începutul creaţiei. Thor îi auzi şi pe ceilalţi suspinând în jurul său.

Ideea că cei patru vor patrula în acest canion părea ridicolă. Erau copleşiţi chiar şi numai la vederea acestuia.

Cum mergeau către pod, oştenii se aliniară pe ambele părţi, în poziţie de drepţi, deschizând drum pentru noua patrulă. Thor simţi că-i creşte pulsul.

„Nu văd cum am putea noi patru să patrulăm aici”, zise O’Connor.

Elden chicoti. „Sunt multe patrule aici, în afară de noi. Suntem doar o rotiţă în această maşinărie.”

Pe când treceau podul, singurele sunete care se auzeau erau cel al vântului, al cizmelor lor şi al calului lui Erec, urmându-şi drumul. Copitele făceau un zgomot sec şi liniştitor, singurul lucru sigur de care Thor se putea agăţa în acest loc ireal.

Niciunul dintre oşteni, care se aliniaseră în poziţie de drepţi la vederea lui Erec, nu scosese vreun cuvânt în timp ce stăteau de gardă. Probabil că trecuseră pe lângă sute dintre ei.

Thor nu putu să nu observe că pe ambele părţi se aflau capetele invadatorilor barbari, înfipte în ţepe, la fiecare câţiva paşi de-a lungul balustradei. Unele dintre acestea erau încă proaspete, încă picurând sânge.

Thor se uită în altă parte. Totul părea prea real. Nu ştia dacă era pregătit pentru asta. Încercă să nu-şi imagineze multele încăierări care duseseră la apariţia acestor capete, vieţile pierdute şi ce-l aştepta pe partea cealaltă. Se întrebă dacă vor reuşi să se întoarcă. Oare acesta era scopul întregii expediţii? Să-l ucidă?

Privi peste margine, la râpele nesfârşite şi auzi ţipătul unei păsări îndepărtate; nu mai auzise niciodată sunetul acesta. Se întrebă ce pasăre era aceea şi ce alte animale exotice pândeau de cealaltă parte.

Dar nu animalele îl deranjau cu adevărat, nici capetele din ţepe. Mai mult ca orice, era sentimentul pe care i-l dădea acest loc. Nu putea spune dacă era datorită ceţii sau vântului şuierător sau imensităţii cerului deschis sau luminii soarelui care apunea—dar locul acesta era atât de ireal, încât îl copleşea. Îl învăluia. Simţea că o puternică energie magică plutea peste ei. Se întrebă dacă era forţa protectoare a Sabiei sau o altă forţă străveche. Se simţea de parcă nu ar fi traversat doar o porţiune de pământ, ci ar fi trecut într-un alt tărâm.

Numai cu puţine zile în urmă, păzea oile, în satul său mic. Părea de necrezut că acum, pentru prima dată în viaţă, îşi va petrece noaptea, lipsit de protecţie, de cealaltă parte a Canionului.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Când soarele începuse să pălească pe cer—de un stacojiu închis, amestecat cu albastru, care părea că învăluie universul—Thor mergea împreună cu Reece, O'Connor şi Elden de-a lungul potecii care ducea în pădurea din Sălbăticie. Thor nu fusese atât de încordat în viaţa lui. Erec rămăsese în tabără , acum erau doar ei patru şi, în ciuda neînţelegerilor, Thor simţea că acum aveau nevoie unul de celălalt mai mult ca niciodată. Trebuiau să se descurce pe cont propriu, fără Erec. Înainte de a pleca, Erec le spusese să nu se îngrijoreze, căci el va rămâne în tabără şi le va auzi strigătele şi va fi acolo dacă vor avea nevoie de el.

Asta îl liniştea pe Thor în acest moment.

În timp ce pădurea se strângea în jurul lor, Thor privea cu luare aminte acest loc exotic, cu solul pădurii acoperit de spini şi fructe ciudate. Crengile multor copaci erau noduroase şi bătrâne, aproape atingându-se unele de celelalte, atât de aproape încât Thor era adesea nevoit să se aplece. Aveau spini în loc de frunze, care ieşeau de pretutindeni. Viţa de vie galbenă atârna peste tot, iar Thor făcu greşeala de a întinde mâna pentru a împinge o viţă din faţa sa, ca să-şi dea seama imediat că era un şarpe. Strigă şi sări la o parte tocmai la timp.

Se aşteptase ca ceilalţi să râdă de el, dar şi ei fuseseră copleşiţi de teamă. Peste tot în jurul lor se auzeau zgomotele străine ale animalelor exotice. Unele erau joase şi guturale, altele, ascuţite şi pătrunzătoare. Unele răsunau de departe; altele păreau incredibil de aproape. Amurgul să lăsa mult prea repede, în timp ce ei intrau tot mai adânc în pădure. Thor era convins că în orice moment ar putea fi prinşi într-o ambuscadă. Cum cerul devenea tot mai întunecat, îi venea tot mai greu să vadă chiar şi chipurile compatrioţilor săi.

Cuprinse mânerul sabiei atât de strâns, încât degetele i se albiră, în timp ce cu cealaltă mână apucă praştia. Ceilalţi îşi apucară şi ei armele.

Thor îşi dorea să fie puternic, încrezător şi curajos, aşa cum trebuia să fie un bun cavaler. Aşa cum îl învăţase Erec. Era mai bine pentru el să înfrunte moartea acum, decât să trăiască întotdeauna cu teamă de ea. Încercă să-şi ridice bărbia şi să meargă curajos înainte, chiar grăbindu-se şi mergând cu câţiva paşi înaintea celorlalţi. Inima îi bătea puternic, dar simţea că îşi poate înfrunta temerile.

„Mai exact, ce căutăm noi în timpul patrulei?” întrebă Thor.

Imediat ce întrebă, înţelese că pusese o întrebare stupidă şi se aşteptă ca Elden să facă haz pe seama lui.

Dar spre surprinderea sa, nu auzi nimic altceva decât tăcere. Thor aruncă o privire asupra lui Elden şi-i văzu albul ochilor, înţelegând că acesta era şi mai înspăimântat. Această constatare, cel puţin, îi dădu lui Thor ceva încredere. Thor era mai tânăr şi mai mic decât el şi nu se lăsa copleşit de frică.

„Duşmanul, cred”, spuse în cele din urmă Reece.

„Şi cine-i acesta? întrebă Thor. „Cum arată el?”

„Sunt tot felul de duşmani pe-aici”, zise Reece. „Suntem în Sălbăticie acum. Sunt naţiuni de barbari şi toate soiurile şi rasele de creaturi malefice.”

„Dar care-i rostul patrulei noastre? întrebă O’Connor. „Cu ce putem noi să schimbăm lucrurile, patrulând? Chiar dacă omorâm unul sau doi duşmani, va opri asta milioanele care le vor urma?”

„Nu suntem aici să-i împuţinăm”, răspunse Reece. „Suntem aici în numele Regelui nostru, să ne facem cunoscută prezenţa. Să le transmitem că nu se pot apropia prea mult de Canion.”

„Cred că ar avea mai multă noimă dacă am aştepta până vor încerca să-l treacă şi să ne răfuim cu ei atunci”, zise O’Connor.

„Nu”, zise Reece. „E mai bine să-i descurajăm fie şi să se apropie. Acesta este motivul pentru care există patrulele. Cel puţin asta spune fratele meu mai mare.”

Inima lui Thor bătea puternic, în timp ce continuau să se afunde în pădure.

„Cât de departe ar trebui să mergem?” întrebă Elden, vorbind pentru prima oară, cu glasul tremurător.

„Nu-ţi aminteşti ce-a spus Kolk? Trebuie să recuperăm steagul roşu şi să-l aducem înapoi”, zise Reece. Asta e dovada noastră că am mers destul de departe în patrulă.”

„N-am văzut niciun steag nicăieri”, zise O’Connor. De fapt, nu prea văd nimic. Cum vom reuşi să ne întoarcem?”

Nimeni nu răspunse. Thor se întreba acelaşi lucru. Cum ar putea vreodată găsi steagul în întunericul nopţii? Începuse să se întrebe dacă nu cumva era vreun şiretlic, un exerciţiu, o altă probă pusă la cale de Legiune pentru a-i încerca pe băieţi. Se gândi din nou la ce spusese Erec despre numeroşii săi duşmani de la curte. Avea o presimţire rea în legătură cu această patrulă. Oare li se înscenase ceva?

Deodată se auzi un ţiuit înfiorător, urmat de o mişcare printre crengi, şi ceva mare le tăie calea. Thor îşi scoase sabia, iar ceilalţi făcură şi ei la fel. Sunetul săbiilor scoase din teci, de metal pe metal, umplu aerul, în timp se opriră ce ei toţi pe loc, cu săbiile întinse în faţa lor, uitându-se neliniştiţi în toate direcţiile.

„Ce-a fost asta?” strigă Elden, cu vocea spartă de frică.

Animalul le tăie încă o dată calea, alergând dintr-o parte în alta a pădurii şi, de data aceasta, se uitară cu atenţie la el.

Thor se destinse când îl recunoscu.

„E doar o căprioară”, zise el foarte uşurat. „Cea mai ciudată căprioară pe care am văzut-o—dar, cu toate acestea, doar o căprioară.”

Reece râse, zgomotul era liniştitor, dar râsul era prea matur pentru vârsta sa. Aşa cum îl auzi Thor, înţelese că era râsul unui viitor rege. Se simţea mai bine cu prietenul său alături. Şi atunci râse şi el. Atâta frică pentru nimic.

„N-am ştiut că ai vocea spartă atunci când eşti cuprins de frică”, îl zeflemisi Reece pe Elden, râzând din nou.

„Dacă te-aş putea vedea, te-aş snopi în bătaie”, zise Elden.

„Eu te văd foarte bine”, răspunse Reece. „Vino să încerci.”

Elden se uită urât la el, dar nu îndrăzni să facă vreo mişcare. În schimb, îşi puse sabia înapoi în teacă, aşa cum făcuseră şi ceilalţi. Thor îl admiră pe Reece pentru că-i făcea zile fripte lui Elden; Elden îi lua în râs pe toţi ceilalţi, merita să fie tratat în

acelaşi fel. Admira curajul lui Reece de a face asta căci, în definitiv, Elden era de două ori mai mare decât el.

Thor simţi că o parte din încordare se duse. Avuseseră prima întâlnire neprevăzută, se spărsese gheaţa şi erau încă în viaţă. Se lăsă pe spate, râzând şi el, fericit că trăieşte.

„Continuă să râzi, străine”, zise Elden. „Vom vedea cine râde la urmă.”

Nu râd de tine, cum face Reece, gândi Thor. Sunt doar bucuros că sunt în viaţă.

Dar nu se obosi să spună nimic; ştia că n-ar putea spune nimic care să schimbe ura pe care Elden i-o purta.

„Priviţi!” strigă O’Connor. „Acolo!”

Thor aruncă o privire, dar abia putu să vadă ce le arăta el în noaptea densă. Apoi îl văzu: steagul Legiunii, agăţat de una dintre crengi.

Toţi începură să alerge spre el.

Elden îi întrecu pe toţi, împingându-i brutal la o parte.

„Steagul acela e al meu!” strigă el.

„Eu l-am văzut primul!” strigă O’Connor.

„Dar eu voi fi primul care pune mâna pe el şi cel care-l va duce înapoi!” strigă Elden.

Thor se înfurie; nu-i venea să creadă ce făcea Elden. Îşi aminti ce spusese Kolk—că cel care va duce steagul va fi răsplătit—şi pricepu de ce alerga Elden. Dar asta nu-l scuza. Ar fi trebuit să fie o echipă, un grup—nu fiecare pentru sine. Elden îşi dădea arama pe faţă—niciunul dintre ei nu alerga încercând să-i întreacă pe ceilalţi. Asta îl făcu pe Thor să-l urască şi mai mult.

Elden îi depăşi în goană, după ce-l împinse cu cotul pe O’Connor şi, înainte ca ceilalţi să poată reacţiona, câştigă un avans de câţiva paşi şi puse mâna pe steag.

Cum făcu asta, o plasă imensă apăru de nicăieri, răsărind din pământ, răsucindu-se în sus prin aer, prinzându-l pe Elden şi ridicându-l în aer. Se legăna înainte şi înapoi, sub ochii lor, la numai câţiva paşi, ca un animal prins în capcană.

„Ajutaţi-mă! Ajutaţi-mă!” ţipă el, îngrozit.

Toţi încetiniră în timp ce se apropiau de el; Reece începu să râdă.

„Ei bine, cine e laşul acum?” strigă Reece, amuzat.

„Cum, ticălosule!” strigă el. „Te omor când cobor de-aici!”

„Serios?” răspunse Reece. „Şi când se va întâmpla asta?”

„Daţi-mă jos!” strigă Elden, răsucindu-se şi învârtindu-se în plasă. „Vă poruncesc!”

„Ah, ne porunceşti, nu-i aşa?” zise Reece, izbucnind iar în râs.

Reece se întoarse şi se uită la Thor.

„Voi ce părere-aveţi?” întrebă Reece.

„Cred că ne datorează scuze tuturor”, zise O’Connor. „Mai ales lui Thor.”

„Sunt de acord”, zise Reece. „Iată ce ai de făcut”, îi spuse el lui Elden. „Cere-ţi scuze—şi fă-o sincer—iar eu mă voi gândi dacă te eliberez.”

„Să-mi cer scuze?” repetă Elden, îngrozit. „Niciodată.”

Reece se întoarse spre Thor.

„Poate chiar ar trebui să-l lăsăm pe prostul ăsta aici peste noapte. Ar fi o hrană minunată pentru animale. Tu ce crezi?”

Thor zâmbi larg.

„Cred că-i o idee bună”, zise O’Connor.

„Aşteptaţi!”strigă Elden.

O’Connor se întinse şi smulse steagul din mâinile atârnând ale lui Elden.

„Cred că nu ne-ai întrecut, până la urmă”, zise O’Connor.

Cei trei se întoarseră şi începură să se îndepărteze.

„Nu, aşteptaţi!” ţipă Elden. „Nu mă puteţi lăsa aici! Nu puteţi face asta!”

Cei trei continuară să se îndepărteze.

„Îmi pare rău!” începu Elden să se smiorcăie. „Vă rog! Îmi pare rău!”

Thor se opri, dar Reece şi O’Connor îşi văzură de drum. În cele din urmă, Reece se întoarse.

„Ce faci?” îl întrebă Reece pe Thor.

„Nu-l putem lăsa aici”, zise Thor. Oricât de mult l-ar fi antipatizat pe Elden, nu credea că e bine să-l lase acolo.

„De ce nu?” întrebă Reece. „Şi-a făcut-o cu mâna lui.”

„Dacă ai fi fost în locul lui”, spuse O’Connor, „ştii că te-ar fi lăsat aici bucuros. De ce ţi-ar păsa?”

„Înţeleg”, zise Thor. „Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne purtăm ca el.”

Reece îşi puse mâinile în şold şi oftă adânc, în timp ce se aplecă spre Thor şi-i şopti:

„Nu voiam să-l las aici toată noaptea. Poate doar jumătate din ea. Dar ai dreptate. Nu e făcut pentru asta. Ar face probabil pe el şi ar suferi un atac de inimă. Eşti prea bun. Asta-i o problemă”, zise Reece şi puse o mână pe umărul lui Thor. „Dar pentru asta te-am ales să-mi fii prieten.”

„Şi eu la fel”, zise O’Connor, punându-şi mâna pe celălalt umăr al lui Thor.

Thor se întoarse, se îndreptă spre plasă, o prinse şi o tăie.

Elden ateriză cu o bufnitură. Se ridică în picioare, aruncă plasa de pe el şi cercetă febril solul.

„Sabia mea!” strigă el. „Unde e?”

Thor se uită în jos, dar era prea întuneric pentru a putea vedea.

„Probabil a zburat printre copaci când ai fost ridicat”, răspunse Thor.

„Oriunde ar fi, acum e pierdută”, spuse Reece. „N-ai s-o mai găseşti niciodată.”

„Dar nu înţelegi”, insistă Elden. „Legiunea. Există o singură regulă. Să nu-ţi pierzi niciodată arma. Nu mă pot întoarce fără ea. Aş fi eliminat!”

Thor se întoarse şi cercetă terenul, copacii, căutând peste tot. Dar sabia lui Elden dispăruse fără urmă. Reece şi O’Connor stăteau acolo, neobosindu-se să caute.

Elden scotoci peste tot, apoi renunţă.

„E vina *ta*”, zise el, arătând spre Thor. „Tu ne-ai băgat în încurcătura asta!”

„Nu, n-am făcut-o eu”, răspunse Thor. „Tu ai făcut-o! Tu ai alergat după steag. Dându-ne pe toţi la o parte. Tu eşti singurul vinovat!”

„Te urăsc!” ţipă Elden.

Îl atacă pe Thor, apucându-l de cămaşă şi trântindu-l la pământ. Forţa lui îl luă pe Thor pe nepregătite. Reuşi să se rotească rapid, dar Elden îl prinse din nou şi-l ţintui la pământ. Elden era pur şi simplu prea mare şi prea puternic şi era prea greu să-l ţină la distanţă.

Pe neaşteptate însă, Elden îi dădu drumul şi se rostogoli de pe el. Thor auzi sunetul unei săbii scoase din teacă şi, ridicându-şi privirea, îl văzu pe Reece stând deasupra lui Elden, ţinându-şi vârful sabiei la gâtul acestuia.

O'Connor se aplecă, îi întinse mâna lui Thor şi îl ajută să se ridice în picioare. Thor stătea lângă cei doi prieteni ai săi, privind către Elden, care rămăsese întins, cu sabia lui Reece la gât.

„Atinge-mi încă o dată prietenul", îi spuse el încet, grav, lui Elden, „şi te asigur că te voi ucide."

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Thor, Reece, O'Connor, Elden şi Erec erau aşezaţi toţi în jurul unui foc straşnic. Toţi cinci stăteau posomorâţi şi tăcuţi, iar Thor era surprins că putea fi atât de frig într-o noapte de vară. Era ceva neobişnuit cu acest canion, cu vântul lui rece, misterios, care forma vârtejuri în jur şi se amesteca cu ceaţa, ce părea a nu se risipi niciodată, pătrunzând-l până la os.

Thor muşcă din bucata de carne uscată, pe care o treceau din mână în mână; era tare şi sărată, dar hrănitoare. Erec se întinse şi-i puse în mână ceva, iar Thor simţi apăsarea burdufului moale în palmă, cu lichidul clipocind în el. Îl ridică la gură, descoperind că era surprinzător de greu, şi-l stoarse îndelung. Se simţi încălzit pentru prima oară în acea noapte.

Toată lumea tăcea, uitându-se fix la flăcări. Thor era încă încordat. Pentru că se afla de partea aceasta a canionului, pe teritoriul inamic, i se părea că trebuia să facă de pază clipă de clipă şi se minuna cât de calm părea a fi Erec, ca şi cum ar fi stat, lipsit de griji, în propria curte. Cel puţin, Thor era uşurat că ieşiseră din Sălbăticie, că-l regăsiseră pe Erec şi că stăteau în jurul unui foc liniştitor. Erec privea linia pădurii, atent la cel mai mic zgomot şi, cu toate acestea, încrezător şi destins. Thor ştia că dacă s-ar ivi vreun pericol, Erec i-ar apăra pe toţi.

Thor se simţea mulţumit lângă foc; privi în jur şi văzu că şi ceilalţi păreau mulţumiţi—cu excepţia lui Elden, desigur, care era posomorât de când se întorseseră din pădure. Îşi pierduse fudulia încrezătoare de mai devreme şi stătea acolo amărât şi lipsit de sabie. Comandanţii nu-i vor ierta niciodată o asemenea greşeală—Elden va fi alungat din Legiune la întoarcere. Se întrebă ce va face Elden. Avea sentimentul că nu va renunţa atât de uşor, că avea un şiretlic, un as în mânecă. Însă Thor credea că orice ar fi făcut, nu putea fi de bine.

Thor se întoarse şi urmări privirea lui Erec până în orizontul îndepărtat, pe direcţia sudică. O strălucire slabă, o linie fără

sfârşit, cât putea cuprinde cu privirea, lumina noaptea. Thor se miră.

„Ce-i asta?” îl întrebă pe Erec, în cele din urmă. „Strălucirea aceea? Aceea la care vă tot uitaţi?”

Erec rămase tăcut pentru o vreme, singurul sunet care se auzea fiind cel al vântului. Într-un târziu, fără să se întoarcă, răspunse:

„Goralii.”

Thor privi spre ceilalţi, care îl priviră şi ei, cuprinşi de teamă. Thor se înfioră gândindu-se la asta. Goralii. Atât de aproape. Nu era nimic între aceştia şi el, cu excepţia unei păduri obişnuite şi a unei întinse câmpii. Nu mai erau separaţi de marele Canion, care-i proteja. Toată viaţa auzise poveşti despre barbarii aceştia plini de cruzime din Sălbăticie, care nu aveau alt ţel decât acela de a ataca Inelul. Şi acum nu se afla nimic între ei. Nu-i venea să creadă câţi de mulţi erau. Era acolo o imensă armată aşteptând.

„Nu vă e teamă?” îl întrebă Thor pe Erec.

Erec clătină din cap.

„Goralii acţionează ca unul. Armata lor îşi aşază tabăra acolo în fiecare noapte. Fac asta de mulţi ani. Ar lua cu asalt Canionul doar dacă şi-ar mobiliza întreaga armată şi ar acţiona ca unul. Dar nu ar îndrăzni să o facă. Puterea Sabiei acţionează ca un scut. Ei ştiu că nu-l pot străpunge.”

„Atunci de ce şi-au instalat tabăra acolo?” întrebă Thor.

„Este felul lor de a intimida. Şi de a se pregăti. S-a întâmplat de multe ori de-a lungul istoriei, pe vremea părinţilor noştri, ca ei să atace, încercând să forţeze Canionul. Dar nu s-a întâmplat în vremurile noastre.”

Thor privea spre cerul negru, cu stele galbene şi albastre şi portocalii sclipind sus, deasupra capului, şi se gândea. Această parte a Canionului era un loc de coşmar şi fusese astfel de când se ştia. Gândul acesta îl speria, dar se străduia să-şi alunge teama din minte. Era membru al Legiunii şi acum trebuia să se poarte ca atare.

„Nu fi îngrijorat”, zise Erec, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. „Nu vor ataca atâta vreme cât avem Sabia Destinului.”

„Aţi ţinut-o vreodată în mână?” îl întrebă Thor, brusc curios, pe Erec. „Sabia?”

„Desigur, nu”, replică tăios Erec. „Nimănui nu-i este permis să o atingă, cu excepţia descendenţilor regelui.”

Thor îl privi, confuz.

„Nu înţeleg. De ce?”

Reece îşi drese glasul.

„Pot continua eu?” interveni el.

Erec dădu aprobator din cap.

„Există o legendă în jurul Sabiei. În realitate, nu a fost ridicată de nimeni. Legenda spune că un singur om, cel ales, va fi capabil să o ridice. Numai regele are voie să încerce sau unul dintre descendenţii săi, dacă e numit rege. Aşa că stă acolo, neatinsă.”

„Dar regele nostru actual? Tatăl tău?” întrebă Thor. „Poate să încerce?”

Reece îşi plecă privirea.

„A încercat o dată. Când a fost încoronat. Aşa spune. N-a putut-o ridica. Aşa că stă acolo, ca un continuu reproş pentru el. O urăşte. Îl împovărează ca o fiinţă vie. Când alesul va sosi”, adăugă Reece, „va elibera Inelul de toţi duşmanii din jur şi ne va conduce spre un destin mai măreţ decât am cunoscut vreodată. Toate războaiele se vor sfârşi.”

„Basme şi prostii”, interveni Elden. „Sabia aceea nu va fi ridicată de nimeni. E prea grea. Nu e posibil. Şi nu există niciun ales. Sunt numai tâmpenii. Acea legendă a fost inventată doar pentru a-l supune pe omul de rând, pentru a ne face pe toţi să-l aşteptăm pe pretinsul ales. Pentru a întări neamul MacGil. E o legendă foarte convenabilă pentru ei.”

„Ţine-ţi gura, băiete”, îl repezi Erec. „Vei vorbi întotdeauna cu respect despre Regele nostru.”

Elden îşi plecă privirea, umil.

Thor se gândea la toate acestea, încercând să le înţeleagă. Erau atât de multe de desluşit deodată. Toată viaţa visase să vadă Sabia Destinului. Auzise poveşti despre forma ei perfectă. Se zvonea că e făcută dintr-un material pe care nu-l cunoştea nimeni şi se presupunea că e o armă magică. Acest lucru îl

făcea pe Thor să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi avut sabia să-i protejeze. Ar fi fost atunci armata regelui învinsă de Imperiu? Thor privi focurile strălucitoare de la orizont. Păreau a fi nesfârşite.

„Aţi fost vreodată acolo?” îl întrebă Thor pe Erec. „Acolo, departe? Dincolo de pădure? În Sălbăticie?”

Ceilalţi se întoarseră şi-l priviră pe Erec, în timp ce Thor îi aştepta nerăbdător răspunsul. În tăcerea adâncă, Erec privi flăcările timp îndelungat—atât de îndelungat, încât Thor începu să se îndoiască că va răspunde vreodată. Thor spera că nu fusese prea insistent; îi era atât de recunoscător şi atât de îndatorat lui Erec, încât, desigur, nu voia să-l supere. Thor nici nu era sigur că voia să afle răspunsul.

Chiar atunci, când Thor îşi dori să-şi poată retrage întrebarea, Erec răspunse, solemn:

„Da.”

Acel singur cuvânt pluti în aer prea multă vreme, iar din el, din gravitatea cu care fusese rostit, Thor înţelese tot ce dorise să afle.

„Cum e acolo?” întrebă O’Connor.

Thor se simţi uşurat că nu era singurul care punea întrebări.

„Totul e controlat de un singur imperiu nemilos”, zise Erec. „Dar ţinuturile sunt vaste şi variate. Există ţinutul barbarilor. Ţinutul sclavilor. Şi ţinutul monştrilor. Monştri diferiţi de tot ce vă puteţi imagina voi. Şi există deşerturi şi munţi şi dealuri, cât cuprinzi cu ochii. Mai sunt mlaştini şi smârcuri şi întinsul ocean. Există ţinutul druizilor. Şi cel al dragonilor.”

Ochii lui Thor se deschiseră larg.

„Dragoni?” întrebă el, surprins. „Nici nu credeam că există.”

Erec îl privi, extrem de serios.

„Te asigur că există. Şi e un loc în care nu-ţi doreşti să mergi vreodată. Un loc de care până şi goralii se tem.

La gândul acesta, Thor înghiţi în sec. Îi era greu să-şi imagineze că s-ar aventura atât departe în lume. Se întrebă cum de Erec reuşise să scape cu viaţă. Îşi puse în minte să-l întrebe altă dată.

Erau atât de multe întrebări pe care Thor ar fi vrut să i le pună—despre natura imperiului malefic şi cine îl conducea; de ce voiau să atace; când se aventurase Erec afară; când se întorsese. Dar în timp ce Thor privea flăcările, se făcu tot mai frig şi mai întuneric, iar cum toate aceste întrebări i se învălmăşeau în minte, îşi simţi pleoapele tot mai grele. Nu era timpul potrivit să întrebe.

În schimb, se lăsă cuprinse de somn. Îşi puse capul jos pe pământ. Înainte ca ochii să i se închidă de-a binelea, cercetă solul străin şi se întrebă când sau dacă se va mai întoarce vreodată acasă.

*

Thor deschise ochii, confuz, întrebându-se unde era şi cum ajunsese acolo. Privi în jos şi văzu o ceaţă deasă urcându-i până la brâu, atât de groasă încât nu-şi vedea picioarele. Se întoarse şi văzu cum se iveau zorii deasupra canionului, în faţa sa. În depărtare, de cealaltă parte, era ţinutul său natal. Era încă pe partea aceasta, partea greşită a liniei de demarcaţie. Inima îi bătu mai repede.

Thor privi podul dar, ciudat, toţi oştenii plecaseră. Întregul loc, de fapt, părea pustiu. Nu putea înţelege ce se întâmplase. În timp ce privea podul, scândurile sale de lemn se prăbuşiră, una după alta, ca piesele de domino. În câteva clipe, întregul podul se prăbuşi în prăpastie. Fundul acesteia era atât de adânc, încât nu auzi deloc scândurile lovindu-l.

Thor înghiţi în sec şi se întoarse, căutându-i pe ceilalţi—dar nu erau nicăieri. Nu ştia ce să facă. Acum era blocat aici. Aici, singur, de partea cealaltă a Canionului, fără să aibă cum să se întoarcă. Şi nu putea să înţeleagă unde dispăruseră toţi.

Auzind ceva, se întoarse şi privi în pădure. Simţise o mişcare. Se ridică în picioare, porni în direcţia zgomotului şi, în timp ce mergea, paşii i se înfundau în pământul moale. Când ajunse mai aproape, observă o plasă atârnând de o creangă joasă. În ea se afla Elden, rotindu-se continuu şi crengile trosneau în timp ce se rotea.

Un şoim stătea cocoţat pe capul său, o creatură cu aspect deosebit, cu un trup care strălucea ca argintul şi cu o singură

dungă neagră, care-i cobora pe frunte, între ochi. Se aplecă, smulse ochiul lui Elden şi rămase cu el aşa. Se întoarse spre Thor, ţinând ochiul în cioc.

Thor voia să se uite în altă parte, dar nu putea. Tocmai când începuse să înţeleagă că Elden e mort, întreaga pădure se însufleţi. Din toate direcţiile, năvăli din ea o armată de gorali. Uriaşi, purtând o singură bucată de pânză care le înfăşura şoldurile, cu piepturi imense, musculoase, cu trei nasuri plasate în triunghi pe faţă şi cu doi colţi lungi, ascuţiţi şi curbaţi, aceştia alergau drept spre el, şuierând şi mârâind. Sunetul îţi făcea părul măciucă, iar Thor nu avea unde să se ducă. Se aplecă să-şi ia sabia dar, privind în jos, descoperi că nu mai era.

Thor ţipă.

Se trezi stând în capul oaselor, respirând greu, privind febril în toate direcţiile. Pretutindeni în jur era linişte−o linişte adevărată, vie, nu ca cea din visul lui.

Lângă el, sub primele raze ale răsăritului, Reece, O'Connor şi Erec dormeau întinşi pe pământ, lângă cenuşa fierbinte a focului. Pe pământ, ţopăia un şoim. Se întoarse şi înclină capul înspre Thor. Era mare şi auriu şi mândru, cu o singură dungă neagră coborându-i pe frunte, şi îl privea drept în ochi şi ţipa. Sunetul îl făcu să se cutremure: era acelaşi şoim din visul său.

Abia atunci înţelese că pasărea era un avertisment−că visul său era mai mult decât un vis. Că ceva nu era bine. Putea să simtă asta, ca un fel de vibraţie uşoară pe spate, ce-i urca prin braţe.

Se ridică repede în picioare şi privi în jur, întrebându-se ce ar putea fi. Nu auzi nimic neobişnuit şi toate se aflau la locul lor; podul era încă acolo, iar oştenii erau toţi pe pod.

Ce era? se întrebă.

Şi atunci înţelese ce era în neregulă. Cineva lipsea. Elden.

La început, Thor se întrebă dacă nu cumva îi părăsise şi se întorsese peste pod, de cealaltă parte a Canionului. Poate că-i era ruşine că pierduse sabia şi părăsise regiunea de tot.

Apoi Thor se uită spre pădure şi văzu în roua dimineţii, pe stratul de muşchi, urme proaspete de paşi, ce duceau spre potecă. Nu încăpea îndoială că acelea erau urmele lui Elden.

Elden nu plecase; se întorsese în pădure. Singur. Poate pentru a se linişti. Sau poate, îşi dădu seama Thor cu o tresărire, pentru a încerca să-şi recupereze sabia.

Era un gest absurd, să plece astfel singur, şi dovedea cât de disperat era Elden. Thor simţi imediat un mare pericol. Viaţa lui Elden era în joc.

În acea clipă, şoimul ţipă, ca pentru a-i confirma gândurile. Apoi se ridică şi îşi luă zborul, planând direct spre faţa sa. Thor coborî brusc capul−ghearele îşi ratară ţinta, iar şoimul se ridică în aer, luându-şi zborul.

Thor acţionă. Fără să se gândească, fără să se gândească măcar la ceea ce făcea, o rupse la fugă în pădure, ţinându-se după urme.

Thor nu se mai gândi că îi era teamă şi alergă singur în adâncul Sălbăticiei. Dacă s-ar fi oprit să se gândească ce nebunie făcea, probabil ar fi îngheţat, s-ar fi simţit copleşit de panică. Aşa, el doar reacţiona, simţind nevoia presantă de a-l ajuta pe Elden. Continua să alerge–singur–tot mai adânc în pădure, în lumina abia ivită a zorilor.

„Elden!” strigă el.

Nu putea explica în ce fel, dar simţea cumva că Elden era pe punctul de a muri. Poate că nu ar fi trebuit, ţinând cont de cum se purtase Elden, dar nu se putea împiedica să se îngrijoreze pentru el. Dacă ar fi fost el însuşi în această situaţie, cu siguranţă Elden nu ar fi venit să-l salveze. Era absurd să-şi pună viaţa la bătaie pentru cineva care îl ura şi care, de fapt, ar fi fost bucuros să-l vadă murind. Dar nu se putea abţine. Nu avusese niciodată senzaţia asta, că simţurile îi strigau să reacţioneze–mai ales în legătură cu ceva ce nu putea, în niciun chip, cunoaşte. Trecea cumva printr-o schimbare şi nu ştia cum. Se simţea de parcă trupul i-ar fi fost controlat de o forţă nouă, misterioasă, iar asta îl tulbură şi-l făcu să creadă că îşi pierduse stăpânirea de sine. Oare îşi pierdea minţile? Exagera oare? Venea oare totul doar din visul său? Poate trebuia să se întoarcă.

Dar nu o făcu. Lăsă picioarele să-l conducă şi nu se lăsă cuprins de teamă sau îndoieli. Alergă mereu, până plămânii îi erau pe punctul de a plesni.

Thor luă o cotitură şi ceea ce zări îl făcu să se oprească brusc. Stătea acolo, încercând să-şi recapete suflul, încercând să priceapă imaginea din faţa sa, care nu avea niciun sens. Era de ajuns pentru a stârni groaza oricărui luptător călit.

Elden stătea acolo, ţinându-şi sabia scurtă, şi privind în sus spre o creatură diferită de orice văzuse Thor vreodată. Era îngrozitoare. Se înălţa peste amândoi, înaltă de cel puţin doi metri şi mare cât patru bărbaţi. Îşi ridicase braţele musculoase, roşii, cu trei degete lungi, ca nişte cuie, la capătul fiecărei mâini, şi un cap ca de demon, cu patru coarne, cu o falcă prelungă şi o frunte largă. Avea doi ochi mari, galbeni şi dinţi curbaţi ca nişte colţi. Se lăsase pe spate şi urla.

Lângă el, un copac gros, de sute de ani, se crăpă în două din cauza sunetului.

Elden stătea, îngheţat de frică. Îşi scăpase sabia şi udase pământul de sub el. Creatura, salivând şi mârâind, făcu un pas către Elden.

Thor era şi el cuprins de frică, dar spre deosebire de Elden, frica nu-l paralizase. Cumva, frica îi ascuţea simţurile, îl făcea să se simtă mai viu. Îi îngustase câmpul vizual, permiţându-i să se concentreze exclusiv asupra creaturii din faţa sa, asupra poziţiei acesteia faţă de Elden, asupra lăţimii, grosimii, forţei şi vitezei acesteia. Asupra fiecărei mişcări a creaturii. Îi permitea, de asemenea, să se concentreze asupra propriei posturi şi asupra propriilor arme.

Thor se aruncă în luptă. Se repezi înainte, între Elden şi fiară. Bestia mârâi, iar răsuflarea îi era atât de fierbinte, încât Thor o putea simţi chiar de la distanţă. Sunetul îi ridică lui Thor fiecare fir de păr de pe ceafă şi-l făcu să dorească să se întoarcă. Dar auzea vocea lui Erec în mintea sa, spunându-i să fie puternic. Să fie neînfricat. Să-şi păstreze stăpânirea de sine. Şi se forţă să rămână pe poziţie.

Îşi ridică sabia şi atacă, înfigând-o în coastele fiarei, ţintindu-i inima. Creatura urlă, în agonie, cu sângele scurgându-i-se pe

mâna lui Thor, în jos, în timp ce Thor înfipse sabia în ea, până la plăsele. Dar, spre mirarea lui Thor, nu muri. Fiara părea invincibilă.

Fără a pierde o clipă, fiara se roti şi-l lovi pe Thor atât de tare, încât acesta simţi că-i trosnesc coastele. Acesta zbură peste luminiş, izbindu-se de un copac, înainte de a se prăbuşi la pământ. În timp ce zăcea acolo, simţi o cumplită durere de cap.

Thor privi în sus, ameţit şi confuz, cu senzaţia că lumea se învârte în jurul său. Fiara se aplecă şi îşi smulse sabia lui Thor din pântece. Sabia părea minusculă în mâinile sale, ca o scobitoare, iar bestia se întinse înapoi şi o aruncă; zbură printre copaci, doborându-le crengile şi dispăru în pădure. Fiara îşi mută atenţia asupra lui Thor şi începu să se îndrepte, ameninţătoare, spre el.

Elden rămăsese pe loc, paralizat de frică. Dar când fiara îl atacă pe Thor, Elden se aruncă brusc în luptă. Atacă fiara din spate, sărindu-i în spinare. Asta încetini fiara atât cât să-i permită lui Thor să se ridice; fiara, furioasă, îşi ridică braţele şi-l azvârli pe Elden din spinare. Zbură peste luminiş, se izbi de un copac şi se prăbuşi la pământ.

Fiara, încă sângerând, gâfâind puternic, îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Thor. Mârâia şi îşi dezvelea colţii, în timp ce se apropia de el.

Thor nu mai putea face nimic. Rămăsese fără sabie, iar între el şi monstru nu se mai afla nimic. Monstrul se aplecă spre el dar, în ultima clipă, Thor se rostogoli din calea lui. Monstrul lovi copacul lângă care stătuse Thor cu atâta forţă, încât îl dezrădăcină.

Fiara ridică piciorul şi-l îndreptă în jos, către capul lui Thor. Încă o dată, Thor se rostogoli din cale ei; piciorul fiarei lăsă o urmă adâncă acolo unde fusese capul lui Thor.

Thor sări în picioare, puse o piatră în praştie şi o aruncă.

Lovi monstrul drept între ochi, o aruncare mai cumplită ca niciodată, şi creatura dădu înapoi, împleticindu-se. Thor era sigur că o omorâse. Dar, spre uimirea sa, fiara nu se opri.

Thor se strădui să-şi adune puterile, toate puterile pe care le avea. Atacă fiara, sărind înainte, izbindu-se de ea, urmărind s-o împingă şi s-o culce la pământ cu o putere supraomenească.

Dar spre groaza lui Thor, de data aceasta puterea nu se făcu simţită. Era doar un băiat. Un băiat fragil, alături de această fiară enormă.

Fiara se aplecă, îl înşfăcă pe Thor de mijloc şi-l ridică sus, deasupra capului. Thor atârnă neajutorat sus în aer—şi apoi fu aruncat. Trecu în zbor ca o săgeată pe deasupra luminişului şi se izbi din nou de un copac.

Thor zăcea întins acolo, năucit, cu capul spart şi coastele rupte. Fiara se grăbi spre el şi ştiu că de data aceasta nu mai avea scăpare. Îşi ridicase piciorul roşu, musculos, pregătindu-se să-l trântească drept în capul lui Thor. Se pregăti să moară.

Apoi, fără motiv aparent, fiara îngheţă la jumătate de drum. Thor clipi, încercând să înţeleagă de ce.

Fiara ridică braţele şi se apucă de gât, iar Thor observă capul unei săgeţi ieşind prin el. O clipă mai târziu, bestia se prăbuşi în genunchi, cu faţa înainte, răpusă.

Erec îşi făcu apariţia alergând, urmat de Reece şi O’Connor. Thor îl vedea pe Erec uitându-se la el, întrebându-l dacă e bine şi voia să răspundă, mai mult ca orice. Dar cuvintele refuzau să iasă. O clipă mai târziu, ochii i se închiseră şi-apoi lumea sa se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Thor deschise ochii încet, ameţit la început, încercând să-şi dea seama unde se afla. Zăcea întins pe paie şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva se afla din nou în cazarmă. Se propti într-un cot, în alertă, căutându-i pe ceilalţi.

Era altundeva. După cum arăta, se afla într-o cameră meşteşugit construită din piatră. Părea că se afla într-un castel. Un castel regal.

Înainte să poată înţelege tot, o uşă mare de stejar se deschise şi intră cu paşi mari Reece.

În depărtare, Thor putea auzi zgomotul vag al unei mulţimi.

„În sfârşit, trăieşte!” anunţă cu un zâmbet Reece, în timp ce avansă repede, apucă mâna lui Thor şi-l ajută să se ridice.

Thor îşi duse o mână la cap, încercând să-şi aline teribila durere de cap, care devenea tot mai intensă.

„Vino, să mergem, toată lumea te aşteaptă”, îl îndemnă el, trăgându-l pe Thor.

„Aşteaptă o clipă, te rog”, zise Thor, încercând să se adune. „Unde sunt? Ce s-a întâmplat?”

„Ne-am întors la Curtea Regală şi urmează să fii sărbătorit ca erou al zilei!” zise Reece bucuros, în timp ce se îndreptau spre uşă.

„Erou? Ce vrei să spui? Şi... cum am ajuns aici?” întrebă el, încercând să-şi aducă aminte.

„Fiara te-a doborât. Ai fost inconştient destul de mult timp. A trebuit să te cărăm peste podul Canionului. Destul de dramatic. Nu chiar aşa cum mă aşteptam să revii de pe partea cealaltă!” zise el, râzând.

Mergeau de-a lungul coridoarelor castelului şi, în timp ce treceau, Thor putea să vadă tot felul de oameni—femei, bărbaţi, scutieri, gărzi, cavaleri—uitându-se drept la el, ca şi cum l-ar fi aşteptat să se trezească. Văzu, de asemenea, ceva nou în privirile lor, ceva ce aducea a respect. Era prima oară când

vedea asta. Până acum, mai toţi se uitau la el cu un soi de dispreţ—acum îl priveau ca şi cum ar fi fost unul de-al lor.

„Ce s-a întâmplat, mai exact? îşi stoarse Thor creierul, încercând să-şi amintească.

„Nu-ţi aminteşti nimic din toate acestea?” întrebă Reece.

Thor încercă să-şi amintească.

„Îmi amintesc că am alergat în pădure. Că m-am luptat cu acea fiară. Şi apoi...” Nu-şi mai amintea.

„I-ai salvat viaţa lui Elden”, zise Reece. „Ai alergat neînfricat în pădure, de unul singur. Nu ştiu de ce ţi-ai irosit puterile, salvând viaţa îngâmfatului ăla. Dar ai făcut-o. Regele e foarte, foarte încântat de tine. Nu pentru că îi pasă de Elden. Dar apreciază foarte mult vitejia. Îi place să sărbătorească. E important pentru el, să sărbătorească poveşti ca aceasta, îi inspiră pe ceilalţi. Şi se răsfrâng benefic asupra Regelui şi asupra Legiunii. Vrea să sărbătorească. Eşti aici pentru că el urmează să te răsplătească.”

„Să mă răsplătească?” întrebă Thor, înmărmurit. „Dar n-am făcut nimic!”

„I-ai salvat viaţa lui Elden.”

„Eu doar am reacţionat. Am făcut numai ce mi s-a părut firesc.”

„Şi exact de aceea regele vrea să te răsplătească.”

Thor era stânjenit. Nu credea că faptele sale meritau vreo răsplată. La urma urmelor, dacă n-ar fi fost Erec, el ar fi fost mort acum. Thor se gândi la asta şi inima i se umplu de recunoştinţă pentru Erec, din nou. Spera ca într-o bună zi să-l poată răsplăti.

„Dar cum a rămas cu patrula noastră?” întrebă Thor. „N-am dus-o până la capăt.”

Reece puse o mână liniştitoare pe umărul său.

„Prietene, ai salvat viaţa unui băiat. Un membru al Legiunii. Asta-i mai important decât patrula noastră.” Reece râse. „Cam atât despre o primă patrulă lipsită de evenimente!” adăugă el.

La capătul unui alt coridor, două gărzi le deschiseră o uşă, iar Thor clipi şi se trezi în sala regală. Trebuie să fi fost o sută de cavaleri stând în picioare, în camera cu plafonul înalt ca al unei

catedrale, cu vitralii, cu arme şi armuri complete atârnate peste tot pe pereţi, ca nişte trofee. Sala Armelor. Era locul în care se întâlneau toţi marii războinici, toţi Cavalerii de Argint. Inima lui Thor bătea repede, în timp ce examina pereţii, toate armele faimoase, armurile cavalerilor viteji şi legendari. Thor auzise zvonuri despre acest loc toată viaţa. Fusese visul său să îl vadă cu proprii ochi într-o bună zi. În mod obişnuit, scutierilor nu li se permitea să intre aici—ci doar cavalerilor de argint.

Şi mai surprinzător, de cum intră, cavalerii adevăraţi se întorseseră şi îl priveau—*pe el*—din toate părţile. Şi erau priviri de admiraţie. Thor nu mai văzuse niciodată atât de mulţi cavaleri într-o singură sală şi nu se mai simţise niciodată atât de binevenit. Era ca şi cum ar fi păşit într-un vis. Mai ales că numai cu câteva momente înainte dormea profund.

Reece observă chipul înmărmurit al lui Thor.

„Cei mai buni dintre cavalerii de argint s-au adunat aici pentru a te onora.”

Thor se simţea bine, deopotrivă mândru şi neîncrezător. „Să mă onoreze? Dar n-am făcut nimic.”

„Greşit”, se auzi o voce.

Thor se întoarse şi simţi o mână grea pe umăr. Era Erec, zâmbindu-i.

„Ai arătat vitejie, onoare şi curaj, mult peste ceea ce se aştepta de la tine. Aproape ţi-ai dat viaţa pentru a-ţi salva unul dintre fraţi. Asta căutăm în Legiune şi de asta avem nevoie pentru Cavalerii de Argint.”

„Mi-ai salvat viaţa”, îi spuse Thor lui Erec. „Dacă n-ai fi fost tu, fiara m-ar fi ucis. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.”

Erec zâmbi.

„Deja ai făcut-o”, răspunse el. „Nu-ţi aminteşti turnirul? Cred că suntem chit.”

Thor mergea de-a lungul aleii, spre tronul regelui MacGil, la celălalt capăt al sălii, cu Reece de o parte şi Erec de cealaltă. Simţea sute de priviri aţintite asupra lui şi totul părea un vis.

În preajma regelui, stăteau zeci de consilieri ai săi şi fiul său cel mare, Kendrick. Pe când Thor se apropia, inima i se umplu de mândrie. Nu-i venea să creadă că regele îi acorda din nou o

audienţă şi că aşa de mulţi oameni importanţi erau aici să vadă asta.

Ajunseră la tronul regelui. MacGil se ridică şi în sală se făcu linişte. Expresia plictisită a lui MacGil se preschimbă într-un zâmbet larg când făcu trei paşi înainte şi, spre surpriza lui Thor, îl îmbrăţişă.

Camera răsună de ovaţii.

Se retrase, îl ţinu pe Thor strâns pe după umeri şi-i zâmbi.

„Ai servit bine Legiunea”, zise el.

Un servitor îi dădu o cupă, pe care regele o ridică. Cu o voce puternică, strigă:

„PENTRU CURAJ!”

„PENTRU CURAJ!” strigară sutele de bărbaţi din încăpere. Un murmur de emoţie urmă, apoi sala redeveni tăcută.

„În cinstea faptelor tale, astăzi”, strigă regele, „îţi voi oferi un dar important.”

Regele făcu un semn şi un servitor ieşi în faţă, purtând o mănuşă lungă, neagră, pe care stătea un şoim magnific. Acesta se întoarse şi se uită drept la Thor—de parcă l-ar fi recunoscut.

Thor fu uluit. Era chiar şoimul din visul său, cu penajul de argint şi cu o singură dungă neagră pe frunte.

„Şoimul este simbolul regatului nostru şi al familiei noastre regale”, zise MacGil cu glas tunător. „Este o pasăre de pradă, un simbol al mândriei şi onoarei. Mai mult, este şi o pasăre înzestrată cu pricepere şi isteţime. E loială, neînfricată şi se avântă deasupra tuturor celorlalte animale. E totodată o creatură sacră. Se spune că cine posedă un şoim este, de asemenea, posedat de acesta. Te va călăuzi pe toate drumurile tale. Te va părăsi, dar se va întoarce întotdeauna la tine. Şi acum e al tău.”

Şoimarul făcu un pas înainte, puse o mănuşă grea de zale pe mâna şi încheietura lui Thor şi apoi aşează pasărea pe aceasta. Thor fu entuziasmat să o ţină pe braţ. Abia putea să se mişte. Era surprins de greutatea ei; era un efort chiar să rămână nemişcat, cum pasărea i se foia pe încheietura mânii. Îi simţea ghearele înfigându-se, dar, din fericire, simţea doar apăsarea lor, căci era protejat de mănuşă. Pasărea se întoarse, îl privi

drept în ochi şi ţipă. Thor o simţi privindu-l în ochi şi ştiu că este mistic legat de animal. Pur şi simplu, ştia că va fi cu el cât va trăi.

„Şi ce nume îi vei da?” întrebă regele, în tăcerea adâncă din sală.

Thor îşi frământă mintea, prea îngheţată pentru a putea funcţiona.

Încercă să gândească repede. Îşi evocă în minte toate numele războinicilor faimoşi din regat. Se întoarse şi cercetă pereţii şi văzu un şir de plachete cu toate numele bătăliilor şi ale locurilor din regat. Ochii i se opriră asupra unui loc anume. Era un loc în Inel în care nu fusese niciodată, dar despre care auzise întotdeauna că era un loc magic, puternic. I se păru potrivit.

„Am să-l numesc Estopheles”, anunţă el cu voce tare.

„Estopheles”, repetă mulţimea, părând mulţumită.

Şoimul strigă de parcă ar fi răspuns.

Deodată, Estopheles bătu din aripi şi zbură sus, până la apexul tavanului şi ieşi printr-o fereastră deschisă. Thor îl privi plecând.

„Nu fi îngrijorat”, zise şoimarul, „întotdeauna se va întoarce la tine.”

Thor se întoarse şi-l privi pe rege. Nu primise niciodată un dar, cu atât mai puţin unul atât de însemnat. Nu prea ştia ce să spună, cum să-i mulţumească. Era copleşit.

„Majestate”, zise el, plecându-şi capul. „Nu ştiu cum să vă mulţumesc.”

„Ai făcut-o deja”, zise MacGil.

Mulţimea aclamă şi tensiunea din cameră se risipi. O conversaţie însufleţită începu între bărbaţi şi atât de mulţi cavaleri se apropiară de Thor, că nu mai ştia în ce parte să se întoarcă.

„El este Algod, din Provincia de Est”, zise Reece, prezentându-l unuia dintre ei.

„Şi acesta este Kamera, din Mlaştinile Mici... Şi acesta e Basikold, din Cetăţile de Nord...”

În curând, toate numele începură să se estompeze. Thor era copleşit. Îi venea greu să creadă că toţi aceşti cavaleri voiau să-l

cunoască. Nu se mai simţise niciodată atât de binevenit şi atât de onorat în toată viaţa sa şi avea senzaţia că o zi ca aceasta nu se va mai întoarce vreodată. Era pentru prima dată în viaţă când avea sentimentul propriei valori.

Şi nu se putu opri să se gândească la Estopheles.

Pe când Thor se întorcea în toate părţile, salutând oameni ale căror nume nu le putea reţine, nume pe care abia reuşea să le înţeleagă, un mesager se grăbi spre el, strecurându-se printre cavaleri. Ducea un sul mic, pe care îl puse în palma lui Thor.

Thor îl desfăşură şi citi scrisul fin, delicat, de mână:

Ne întâlnim în curtea din spate. În spatele porţii.

Thor putea simţi parfumul delicat pe care degaja sulul roz şi era nedumerit, încercând să-şi dea seama de la cine era. Nu purta nici o semnătură.

Reece se aplecă, îl citi peste umărul lui şi râse.

„Se pare că sora mea te-a îndrăgit”, zise el zâmbind. „M-aş duce, dacă aş fi în locul tău. Nu-i place să fie lăsată să aştepte.”

Thor simţi că roşeşte.

„Curtea din spate e dincolo de aceste porţi. Grăbeşte-te. Se ştie că se răzgândeşte repede.” Reece zâmbi în timp ce îl privea. „Şi mi-ar plăcea să te am în familia mea.”

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Thor încercă să respecte indicaţiile lui Reece, în timp că îşi urmă drumul prin castelul aglomerat, dar nu era uşor. Castelul acesta avea prea multe cotituri, prea multe intrări ascunse şi prea multe coridoare care păreau a duce doar către alte coridoare.

Repeta în minte indicaţiile lui Reece, în timp ce cobora încă un mic număr de trepte, coti pe un alt coridor şi se opri în cele din urmă în faţa unei uşi mici, arcuite, cu un mâner roşu—cea despre care îi spusese Reece—şi o împinse, deschizând-o.

Thor ieşi grăbit afară şi fu lovit de lumina puternică a acelei zile de vară; se simţi bine în aer liber, afară din castelul acela sufocant, respirând aer curat, cu lumina soarelui pe faţă.

Îşi miji ochii, care se adaptau la lumina strălucitoare, şi admiră priveliştea. În faţa lui se întindeau grădinile regale, până unde vedeai cu ochii, cu garduri vii, perfect tăiate după diferite modele, formând rânduri îngrijite, cu alei şerpuind printre ele. Se aflau acolo fântâni, copaci neobişnuiţi, livezi cu fructe timpurii de vară şi câmpuri de flori de toate mărimile, formele şi culorile. Priveliştea îi tăie răsuflarea. Parcă se plimba printr-o pictură.

Thor o căută pe Gwendolyn peste tot, emoţionat. Curtea din spate era goală şi Thor presupuse că era probabil rezervată familiei regale, departe de ochii lumii, cu zidurile ei înalte, de piatră. Şi totuşi, o căută pretutindeni, dar nu putu s-o găsească.

Se întrebă dacă nu cumva era o farsă. Asta era, probabil. Probabil făcea haz de el, un ţopârlan de la ţară, distrându-se pe socoteala lui. La urma urmei, cum putea cineva de rangul ei să fie interesată câtuşi de puţin de el?

Thor îşi coborî privirea şi citi din nou bileţelul ei, apoi îl rulă la loc, ruşinat. Fusese luat în râs. Ce nesăbuit era să aibă aşteptări atât de înalte. Era profund rănit.

Thor se răsuci şi se pregăti să se întoarcă la castel, cu capul plecat. Tocmai când ajunse la uşă, se auzi o voce.

“Şi unde *te* duci?” veni vocea plină de bucurie. Sunase ca un cântec de pasăre.

Thor se întrebă dacă nu cumva şi-o imaginase. Se răsuci, căutând, şi o găsi acolo, stând la umbră, sub un zid al castelului. Îi zâmbea, îmbrăcată în cele mai bune veşminte, o rochie din straturi de satin alb, cu ornamente roz. Era chiar mai frumoasă decât îşi amintea.

Era ea. Gwendolyn. Fata la care Thor visa încă de când o întâlnise, cu ochii ei migdalaţi, albaştri şi cu părul lung, de culoarea căpşunei, cu zâmbetul ei care îi aprinsese inima. Purta o pălărie mare, albă cu roz, care o ferea de soare, sub care ochii ei străluceau. Pentru o clipă, îi veni să se întoarcă în direcţia opusă, să se asigure că nimeni altcineva nu se afla înapoia lui.

„Hm...” începu Thor. „Eu... hm... nu ştiu. Eu... hm... mă duceam înăuntru.”

Din nou, se simţea tulburat în preajma ei, fiindu-i greu să-şi adune gândurile şi să le exprime.

Ea râse şi era cel mai frumos sunet pe care-l auzise el vreodată.

„Şi de ce ai face asta?” întrebă ea, jucăuşă. „Abia ai venit.”

Thor era tulburat. Limba îi era legată.

„Eu... hm... nu te găseam”, zise el, stingherit.

Ea râse din nou.

„Ei bine, sunt chiar aici. Nu ai de gând să vii să mă prinzi?”

Ţinea o singură mână la vedere; Thor se grăbi spre ea, se aplecă şi o prinse de mână. Fu extaziat de atingerea pielii ei, atât de netedă şi catifelată, mâna ei fragilă potrivindu-se perfect într-a sa. Ea îl privi şi îşi lăsă mâna să zăbovească într-a lui pentru o clipă, înainte de a şi-o retrage încet. Îi plăcea să-i simtă degetele în palmă şi sperase ca ea să nu şi le mai retragă vreodată.

Ea îşi retrase mâna, apoi îl luă de braţ. Începu să meargă, conducându-l de-a lungul unor şiruri de alei şerpuitoare. Mergeau de-a lungul unui mic drum pietruit şi, în curând, se aflau înăuntrul unui labirint de garduri vii, protejaţi de priviri indiscrete.

Thor era îngrijorat. Poate că el, un om de rând, ar putea avea probleme, plimbându-se aşa cu fiica regelui. Simţi cum fruntea îi transpiră uşor şi nu ştia dacă era din cauza căldurii sau datorită atingerii ei.

Nu ştia sigur ce să spună.

„Ai provocat ceva agitaţie pe-aici, nu-i aşa?” zise ea, cu un zâmbet. Îi era recunoscător că spărsese tăcerea aceea incomodă.

Thor ridică din umeri. „Îmi pare rău. N-am vrut să o fac.”

Ea râse. „Şi de ce n-ai vrut să o faci? Nu e bine să stârneşti agitaţie?”

Thor era confuz. Nu ştia ce să răspundă. Se părea că nu găsea niciodată ceva potrivit de spus.

„Oricum, locul acesta e atât de sufocant şi de plictisitor”, zise ea. „E bine să avem un nou-venit. Tatăl meu pare să te fi îndrăgit. La fel şi fratele meu.”

„Hm... mulţumesc”, răspunse Thor.

Se simţea copleşit. Ştia că ar trebui să spună mai mult şi voia să o facă. Pur şi simplu, nu ştia ce să spună.

„Îţi...” începu el, scormonindu-şi mintea, pentru a spune un lucru potrivit, „...place aici?”

Ea se lăsă pe spate şi izbucni în râs.

„Dacă-mi place aici?” întrebă ea. „Dar ar trebui să-mi placă. Doar locuiesc aici!”

Râse din nou, iar Thor simţi că roşeşte. Simţea că într-adevăr încurcase lucrurile. Dar nu fusese crescut în preajma fetelor, nu avusese niciodată o prietenă în satul său şi chiar nu ştia ce să-i spună. Ce ar fi putut s-o întrebe? De unde eşti? Ştia deja de unde era. Începu să se întrebe de ce-şi pierdea vremea cu el; oare doar pentru amuzamentul ei?

„De ce mă placi?” întrebă el.

Ea îl privi şi scoase un sunet ciudat.

„Eşti un băiat obraznic”, chicoti ea. „Cine spune că te plac?” spuse ea cu un zâmbet larg. Era limpede, tot ce spunea el o amuza.

Thor simţi acum că intrase într-o încurcătură şi mai mare.

„Îmi pare rău. N-am vrut să spun asta. Mă întrebam. Vreau să spun... hm... ştiu că nu mă placi.”

Ea râse şi mai tare.

„Eşti amuzant, trebuie să-ţi spun asta. Să înţeleg că n-ai avut niciodată o prietenă, nu-i aşa?”

Thor privi în pământ şi clătină din cap, umilit.

„Presupun că n-ai avut nici surori?” insistă ea.

Thor clătină din cap.

„Am trei fraţi”, lăsă el să-i scape. În cele din urmă, cel puţin, reuşise să spună ceva normal.

„Chiar aşa?” întrebă ea. „Şi unde sunt? În satul tău?”

Thor clătină din cap. „Nu, sunt aici, în Legiune, cu mine.”

„Ei, asta trebuie să fie încurajator.”

Thor clătină din cap.

„Nu. Ei nu mă plac. Îşi doresc ca eu să nu fi fost aici.”

Fu pentru prima dată când zâmbetul ei se stinse.

„Şi de ce nu te-ar plăcea?” întrebă ea, îngrozită. „Proprii tăi fraţi?”

Thor ridică din umeri. „Mi-aş dori să ştiu.”

Merseră o vreme în linişte. Deodată îl cuprinse teama că-i alungase buna dispoziţie.

„Dar nu-ţi fă griji, nu mă deranjează. Întotdeauna a fost aşa. De fapt, acum mi-am făcut prieteni buni aici. Cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.”

„Fratele meu? Reece?”

Thor dădu aprobator din cap.

„Reece e un prieten bun”, zise ea. E favoritul meu, în unele privinţe. Am patru fraţi, să ştii. Trei sunt adevăraţi, iar unul, nu. Cel mai mare este fiul tatălui meu cu o altă femeie. Fratele meu vitreg. Îl cunoşti pe Kendrick?”

Thor aprobă din cap. „Îi sunt profund dator. Datorită lui am un loc în Legiune. E un om minunat.”

„E-adevărat. E unul dintre cei mai buni din regat. Îl iubesc tot atât de mult ca pe un frate adevărat. Apoi este Reece, pe care îl iubesc la fel de mult. Ceilalţi doi... ei bine... Ştii cum sunt familiile. Nu toţi se înţeleg. Câteodată mă întreb cum de noi toţi am fost zămisliţi de aceiaşi oameni.”

Acum Thor era curios. Voia să ştie mai mult despre cine erau, despre relaţia ei cu ceilalţi, de ce nu erau apropiaţi. Voia s-o întrebe, dar nu voia să fie indiscret. Şi nici ea nu părea să-şi dorească să continue discuţia. Părea a fi o persoană fericită, căreia îi plăcea să-şi îndrepte atenţia numai spre lucruri fericite.

Dup ce au ieşit din labirint, curtea se deschise către o nouă grădină, în care iarba era tunsă perfect, în diferite forme. Era un fel de tablă de joc enormă, extinzându-se cel puţin cincizeci de paşi în orice direcţie, cu piese mari de lemn, mai înalte decât Thor, aşezate peste tot.

Gwen scoase un strigăt de încântare.

„Vrei să joci?” întrebă ea.

„Ce este?” întrebă el.

Ea se întoarse, cu ochii mari de uimire.

„N-ai jucat niciodată cazne?” întrebă ea.

Thor clătină din cap, stânjenit, simţindu-se mai ţărănoi ca niciodată.

„E cel mai bun joc!” exclamă ea.

Întinse ambele mâini şi i le prinse pe-ale sale, trăgându-l pe teren. Ţopăia de plăcere; el nu-şi putu reţine un zâmbet. Mai mult decât orice, mai mult decât terenul, mai mult decât acel loc minunat, atingerea mâinilor ei îl înflăcăra. Sentimentul că era dorit. Ea *dorea* să o însoţească. Ea *dorea* să-şi petreacă timpul cu el. De ce i-ar păsa cuiva de el? Mai ales cuiva ca ea? Încă se simţea de parcă totul ar fi fost un vis.

„Stai acolo”, zise ea. „În spatele acelei piese. Trebuie s-o muţi şi ai numai zece secunde s-o faci.”

„Cum adică s-o mut?” întrebă Thor.

„Alege o direcţie, repede!” strigă ea.

Thor ridică enorma piesă de lemn, surprins cât era de grea. O cără câţiva paşi şi o aşeză într-un alt pătrat.

Fără să ezite, Gwen îşi împinse cu putere piesa. Lovi piesa lui Thor şi o doborî la pământ.

Ţipă de încântare.

„Asta a fost o mişcare greşită!” zise ea. „Ai ieşit chiar în calea mea! Ai pierdut!”

Thor privi cele două piese de jos, nedumerit. Nu înţelegea jocul acesta deloc.

Ea râse luându-l de braţ şi continuă să-l conducă de-a lungul aleilor.

„Nu fi îngrijorat, te voi învăţa eu”, zise ea.

Inima lui tresări la uzul cuvintelor ei. *Îl va învăţa ea.* Voia să-l mai vadă. Să-şi petreacă timpul cu el. Oare îşi imagina toate acestea?

„Spune-mi, ce părere ai de locul acesta?” întrebă ea, în timp ce-l conducea spre o altă succesiune de labirinturi. Aceasta era decorată cu flori înalte de opt picioare, multicolore, deasupra cărora planau insecte ciudate.

„Este cel mai frumos loc din câte am văzut”, răspunse Thor, sincer.

„Şi de ce îţi doreşti să fii un membru al Legiunii?”

„Este tot ce am visat vreodată”, răspunse el.

„Dar de ce?” întrebă ea. „Pentru că vrei să-l slujeşti pe tata?”

Thor se gândi la asta. Nu se întrebase niciodată în realitate de ce—pur şi simplu, dorise acest lucru dintotdeauna.

„Da”, răspunse. „Vreau să-l slujesc. Şi Inelul.”

„Dar cum rămâne cu viaţa?” întrebă ea. „Nu vrei să ai o familie? Un domeniu? O soţie?”

Se opri şi se uită la el; îl deruta. Era ameţit. Nu se gândise niciodată la aceste lucruri până atunci şi nu prea ştia ce să răspundă. Ea îl privea cu ochi strălucitori.

„Hm... eu... nu ştiu. Nu m-am gândit niciodată serios la asta.”

„Şi ce ar spune mama ta despre asta?” întrebă ea jucăuş.

Zâmbetul lui Thor păli.

„Eu nu am mamă”, zise el.

Zâmbetul ei se stinse din nou.

„Ce i s-a întâmplat?” întrebă ea.

Thor era pregătit să-i răspundă, să-i spună totul. Ar fi fost prima dată în viaţă când ar fi vorbit cuiva despre mama lui. Şi ce era mai ciudat, dorea să vorbească. Voia cu disperare să se deschidă în faţa ei, o străină, şi s-o lase să afle totul despre sentimentele sale cele mai profunde.

Dar cum deschise gura să vorbească, dintr-o dată o voce aspră se auzi de nicăieri.

„Gwendolyn!” strigă vocea.

Se întoarseră amândoi şi o văzură pe mama ei, Regina, îmbrăcată în cele mai alese veşminte, acompaniată de slujnice, apropiindu-se de fiica sa. Chipul îi era palid.

Regina merse drept spre Gwen, o apucă cu brutalitate de mână şi o târî de-acolo.

„Treci înăuntru chiar acum. Ce ţi-am spus eu? Nu vreau să mai vorbeşti cu el niciodată. M-ai înţeles?”

Faţa lui Gwendolyn se înroşi, apoi se schimonosi de furie şi mândrie.

„Lasă-mă!” strigă la mama sa. Dar era inutil; regina continuă să o târască de-acolo, iar slujnicele o încercuiseră şi ele.

„Am spus, lasă-mă!” strigă Gwen. Privi în urmă spre Thor cu o privire disperată, tristă, o privire rugătoare.

Thor înţelegea ce simte. Simţea acelaşi lucru. Ar fi vrut să strige după ea şi simţi că i se frânge inima, în timp ce urmărea cum era luată de acolo. Era ca şi cum îşi vedea luat tot viitorul, chiar de sub ochii lui.

Rămase acolo multă vreme după ce nu o mai văzu, uitându-se fix, încremenit, cu respiraţia tăiată. Nu voia să plece, nu voia să uite toate acestea.

Mai mult ca orice, nu voia să creadă că ar fi posibil să n-o mai revadă vreodată.

*

În timp ce Thor se întorcea agale la castel, tremurând încă după întâlnirea cu Gwen, nu prea era atent la ceea ce îl înconjura. Se gândea necontenit la ea; avea necontenit chipul ei în faţa ochilor. Era minunată. Cea mai frumoasă şi amabilă şi dulce şi blândă şi iubitoare şi nostimă persoană pe care-o întâlnise vreodată. Trebuia să o vadă din nou. De fapt, absenţa ei îl îndurera. Nu-şi înţelegea sentimentele pentru ea şi asta îl speria. Abia o cunoscuse, însă ştia deja că nu va putea trăi fără ea.

Dar, în acelaşi timp, se gândi la regina care o luase de-acolo cu forţa şi îşi simţi inima grea la gândul puternicelor forţe care stăteau între ei. Forţe care, pentru un motiv care-i scăpa, nu doreau ca ei să fie împreună.

În timp ce încerca să pătrundă în miezul lucrurilor, simţi deodată o mână grea pe piept, oprindu-l în loc.

Îşi înălţă privirea şi văzu un băiat, poate cu câţiva ani mai în vârstă decât el, înalt şi subţire, îmbrăcat în cele mai scumpe haine pe care le văzuse—în purpură regală şi mătăsuri verzi şi stacojii, cu o pălărie elegantă cu pene—strâmbându-se. Băiatul părea mofturos, răsfăţat, de parcă crescuse în puf, cu mâini catifelate şi sprâncene înalt arcuite, care priveau în jos cu dispreţ.

„Mi se spune Alton”, începu băiatul. „Sunt fiul Lordului Alton, văr primar al regelui. Suntem lorzi ereditari de şapte secole. Ceea ce îmi conferă titlul de Duce. Tu, dimpotrivă, eşti un *om de rând*”, zise el, parcă scuipând cuvintele. „Curtea regală este pentru regalitate. Şi pentru oamenii de rang. Nu pentru cei de teapa ta.”

Thor stătea acolo, neştiind cine era băiatul acela şi cu ce îl supărase.

„Ce vrei de la mine?” întrebă Thor.

Alton chicoti.

„Desigur, nu ştii. Probabil nu ştii nimic, nu-i aşa? Cum îndrăzneşti să dai buzna aici şi să pretinzi a fi unul dintre noi!” scuipă el.

„Nu pretind nimic”, zise Thor.

„Ei bine, nu-mi pasă ce vânt te-a adus aici. Vreau doar să te previn, înainte să-ţi mai închipui cine ştie ce, că Gwendolyn e a mea.”

Thor îl privi fix, şocat. *A lui?* Nu prea ştia ce să spună.

„Căsătoria noastră a fost aranjată de când ne-am născut”, continuă Alton. „Suntem de aceeaşi vârstă şi de acelaşi rang. Lucrurile s-au pus deja în mişcare. Să nu îndrăzneşti să crezi, nici măcar o clipă, că se va întâmpla altfel.”

Thor simţi că i se taie răsuflarea; nici măcar nu avu puterea să răspundă.

Alton se apropie cu un pas şi-l privi încruntat.

„Vezi tu”, zise el încet, „îi permit lui Gwen flirturile ei. Sunt multe. Din când în când, se înduioşează de câte un om de rând sau poate de câte un servitor. Atunci le îngăduie să fie distracţia, amuzamentul ei. Poate ai crezut că e ceva m-ai mult. Dar pentru Gwen e doar atât. Eşti doar o altă cunoştinţă, o altă distracţie. Le colecţionează ca pe păpuşi. Nu înseamnă nimic pentru ea. E entuziasmată de ultimul venit, dar după o zi, două se plictiseşte. Te va abandona repede. Chiar nu însemni nimic pentru ea. Şi până la sfârşitul anului, ea şi cu mine vom fi căsătoriţi. Pentru totdeauna.”

Ochii lui Alton erau larg deschişi, arătându-i hotărârea nestrămutată.

Thor simţi că i se frânge inima la auzul acestor cuvinte. Erau oare adevărate? Nu însemna oare nimic pentru Gwen? Acum era tulburat; nu prea ştia ce să creadă. Păruse atât de sinceră. Dar poate se grăbise să tragă o concluzie greşită?

„Minţi”, spuse el, în cele din urmă.

Alton zâmbi dispreţuitor, apoi ridică un singur deget răsfăţat şi-l împunse pe Thor în piept.

„Dacă te mai văd în preajma ei vreodată, îmi voi folosi autoritatea şi voi chema gărzile. Apoi vei fi închis!”

„Pe ce motive?!” întrebă Thor.

„N-am nevoie de motive. Am un rang aici. Voi născoci ceva şi ei mă vor crede. Când voi fi terminat să te calomniez, jumătate din împărăţie va crede că eşti un criminal.”

Alton zâmbi, satisfăcut de sine; Thor se simţea rău.

„Îţi lipseşte onoarea”, zise Thor, neînţelegând cum ar putea cineva să se poarte cu atâta neruşinare.

Alton râse strident.

„Să-ţi spun drept, n-am avut-o niciodată”, zise el. „Onoarea e pentru proşti. Eu obţin ce doresc. Poţi să-ţi păstrezi onoarea. Iar eu o voi avea pe Gwendolyn.”

CAPITOLUL DOUĂZECI

Thor ieşi cu Reece pe sub poarta arcuită a Curţii Regale, pe drumul de ţară care ducea la cazarma Legiunii. Gărzile luară poziţie de drepţi când au trecut, iar Thor simţi că aparţine acestui loc, că nu era chiar un intrus. Îşi aminti că acum câteva zile gărzile îl alungaseră de-aici. Cât de mult se schimbase totul şi cât de repede.

Thor auzi un ţipăt şi se uită în sus pentru a vedea, la mare înălţime deasupra capului, cum Estopheles dădea târcoale, privind în jos. Şoimul începu să coboare, iar Thor, entuziasmat, îşi întinse braţul, încă purtând mănuşa metalică. Dar Estopheles se ridică din nou şi zbură departe, tot mai sus, până îi dispăru complet din vedere. Era o pasăre măiastră şi simţea că există o strânsă legătură, dificil de explicat, între ei.

Thor şi Reece îşi continuară drumul în linişte, îndreptându-se cu paşi repezi către cazarmă.

Thor ştia că fraţii săi îl aşteptau şi se întrebă ce fel de primire îi vor face. Vor fi invidioşi, geloşi? Vor fi furioşi că i se acordă atât de multă atenţie? Vor râde pe seama lui pentru că fusese cărat înapoi peste Canion? Sau îl vor accepta, în sfârşit? Thor spera ca ultima să fie cea adevărată. Obosise să se lupte cu tot restul Legiunii şi voia doar, mai mult ca orice, să se integreze. Să fie acceptat ca unul dintre ei.

Cazarma se vedea deja, în depărtare, iar mintea lui Thor începu să fie preocupată de altceva.

Gwendolyn.

Thor nu ştia cât de mult îşi putea permite să vorbească cu Reece despre asta, fiindcă era vorba de sora lui. Dar nu şi-o putea scoate din minte. Nu se putea opri să se gândească la întâlnirea cu acel ameninţător membru al familiei regale, Alton, întrebându-se cât din tot ce spusese acesta era adevărat. O parte din el se temea să discute asta cu Reece, nevoind să rişte să-l supere cumva şi să-şi piardă noul prieten pentru sora acestuia. Dar o altă parte din el trebuia să ştie ce gândea Reece.

„Cine este Alton?” întrebă, în cele din urmă, Thor, ezitând.

„Alton?” repetă Reece. „De ce întrebi de el?”

Thor ridică din umeri, neştiind cât de mult să spună.

Din fericire, Reece continuă.

„Nu e decât unul dintre membrii familiei regale, unul dezagreabil şi mai puţin însemnat. Văr de-al treilea cu regele. De ce? Ţi-a pus gând rău?” Apoi Reece îşi miji ochii. „Gwen? Asta e? Trebuia să te previn.”

Thor se întoarse şi se uită la Reece, nerăbdător să ştie mai mult.

„Ce vrei să spui?”

„E un bădăran. Se ţine după sora mea de când a început să meargă. E sigur că ei doi se vor căsători. Se pare că şi mama crede asta.”

„Se vor căsători?” întrebă Thor, surprins de insistenţa din propria-i voce.

Reece se uită la el şi zâmbi.

„Vai de mine, te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa?” chicoti el. „Ce repede s-a întâmplat!”

Thor roşi, sperând să nu fie prea evident.

„Dacă se vor căsători sau nu, depinde de sentimentele surorii mele pentru el”, răspunse Reece în cele din urmă. „Asta dacă n-o vor forţa să se mărite. Dar mă îndoiesc că tata ar face asta.”

„Şi ea ce simte pentru el?” insistă Thor, temându-se să nu fie prea indiscret, dar având nevoie să ştie.

Reece ridică din umeri. „Cred că va trebui s-o întrebi pe ea. Nu vorbesc niciodată cu ea despre asta.”

„Dar ar forţa-o tatăl tău să se căsătorească?” insistă Thor. „Chiar ar putea să facă una ca asta?”

„Tatăl meu poate să facă orice doreşte. Dar asta e între el şi Gwen.”

Reece se întoarse şi se uită la Thor.

„Dar ce-i cu toate aceste întrebări? Ce aţi discutat?”

Thor se îmbujoră, neştiind ce să spună.

„Nimic”, spuse el în cele din urmă.

„Nimic!” Reece râdea. „Îmi pare că aţi discutat cam mult despre nimic!”

Reece râse şi mai tare, iar Thor fu stânjenit, întrebându-se dacă îşi imagina doar că Gwen îl plăcea. Reece se întinse şi îi puse o mână fermă pe umăr.

„Ascultă, prietene”, zise Reece, „ singurul lucru de care poţi fi sigur în legătură cu Gwen este că ştie ce vrea. Şi obţine ce vrea. Aşa s-a întâmplat întotdeauna. E la fel de încăpăţânată ca tata. Nimeni nu o poate obliga să facă ceva—sau să placă pe cineva—dacă ea nu vrea. Aşa că nu fi îngrijorat. Dacă te alege pe tine, crede-mă, o să-ţi spună. Bine?”

Thor dădu aprobator din cap, simţindu-se mai bine, aşa cum se întâmpla întotdeauna după ce stătea de vorbă cu Reece.

Îşi ridică ochii şi văzu porţile imense ale cazărmii Legiunii în faţa sa. Fu surprins să vadă câţiva băieţi stând la poartă, de parcă l-ar fi aşteptat, şi fu încă şi mai surprins să-i vadă zâmbind şi apoi scoţând un strigăt de bucurie la apariţia lui. Înaintară grăbiţi, îl prinseră pe Thor de umeri, îl înconjurară cu braţele şi-l traseră înăuntru. Thor se mira în timp ce era tras înăuntru, într-o îmbrăţişare plină de bunăvoinţă, de ceilalţi.

„Povesteşte-ne despre Canion. Cum e de cealaltă parte a sa?” întrebă unul.

„Cum arăta creatura? Cea pe care-ai ucis-o?” întrebă altul.

„N-am ucis-o eu”, protestă Thor. „Erec a făcut-o.”

„Am auzit că i-ai salvat viaţa lui Elden”, zise unul.

„Am auzit că ai atacat creatura cu pieptul înainte. Fără arme adevărate.”

„Eşti de-al nostru acum!” strigă altul, iar ceilalţi aclamară, conducându-l înăuntru, ca şi cum ar fi fost fratele lor de mult pierdut.

Lui Thor nu prea-i venea să creadă. Cu cât îi auzea mai mult vorbind, cu atât mai mult înţelegea că poate aveau dreptate. La urma urmelor, poate că fusese viteaz. Nu se gândise de fapt niciodată la asta. Pentru prima dată după foarte mult timp, începu să se simtă bine în propria-i piele. Mai ales pentru că acum, în sfârşit, simţea că era unul dintre aceşti băieţi. Simţi o greutate ridicându-i-se de pe inimă.

Thor fu condus pe terenul principal de instrucţie şi înaintea sa se aflau alte zeci de băieţi din Legiune, laolaltă cu zeci de cavaleri. Şi ei sloboziră ovaţii la apariţia lui. Toţi veniră spre el şi îl bătură pe spate.

Kolk păşi în faţă şi ceilalţi făcură linişte. Thor era pregătit, căci Kolk nu-i arătase niciodată nimic altceva decât dispreţ. Dar acum, spre surpriza lui Thor, privi în jos cu o altfel de expresie. Deşi nu prea reuşea să zâmbească, nici nu se încrunta. Iar Thor ar fi putut să jure că zărise ceva asemănător cu admiraţia în ochii săi.

Kolk se apropie, ţinând o insignă mică, ce reprezenta un şoim negru, şi o prinse pe pieptul lui Thor. Însemnul Legiunii. Thor fusese acceptat. În sfârşit, era unul dintre ei.

„Thorgrin din Provincia Sudică a Regatului de Apus”, zise Kolk, solemn. „Fii binevenit în Legiune.”

Băieţii sloboziră un strigăt, apoi se grăbiră să-l ridice în braţe pe Thor şi să-l legene încoace şi-ncolo.

Thor nici măcar nu pricepea totul. Încercă să nu o mai facă. Voia doar să se bucure de această clipă. Acum, în sfârşit, se afla acolo unde-i era locul.

Kolk se întoarse cu faţa spre ceilalţi băieţi.

„Gata, băieţi, calmaţi-vă”, ordonă el! Astăzi e o zi deosebită. Fără furci şi lustruială şi balegă de cal pentru voi. Acum e timpul să ne antrenăm cu-adevărat. E ziua armelor.”

Băieţii răspunseră cu un strigăt entuziasmat şi-l urmară pe Kolk, în timp ce alerga cu paşi mărunţi pe terenul de instrucţie către o clădire uriaşă, circulară, făcută din lemn de stejar, cu uşi strălucitoare de bronz. Un zumzet entuziast plutea în aer, în timp ce Thor şi ceilalţi se apropiau. Reece se afla lângă el, iar O’Connor veni şi li se alătură.

„N-am crezut că te voi mai vedea în viaţă”, zise O’Connor, zâmbind şi bătându-l cu palma pe umăr. „Data viitoare, lasă-mă pe mine să mă trezesc primul, da?”

Thor îi întoarse zâmbetul.

„Ce e clădirea aceea?” îl întrebă Thor pe Reece, în timp ce se apropiau. Peste tot pe uşă erau prinse nituri imense de fier, iar locul avea un aer impunător.

„Depozitul de armament”, răspunse Reece. „Acolo sunt păstrate toate armele noastre. Din când în când, ne dau voie să aruncăm o privire şi chiar să ne antrenăm cu unele dintre ele. Depinde ce cunoştinţe vor să ne transmită.”

Lui Thor i se strânse inima când îl văzu pe Elden venind spre ei. Thor îşi adună forţele, aşteptându-se la o ameninţare—dar de data aceasta, spre uimirea sa, Elden îl privi cu preţuire.

„Trebuie să-ţi mulţumesc”, zise el, privind în jos, umil. „Pentru că mi-ai salvat viaţa.”

Thor era încurcat. Nu se aşteptase la asta din partea lui.

„M-am înşelat în privinţa ta”, adăugă Elden. „Prieteni?” întrebă el.

Şi întinse mâna.

Thor, nefiind omul care să poarte pică cuiva, întinse mâna bucuros şi i-o strânse.

„Prieteni”, zise Thor.

„Eu iau cuvântul acesta în serios”, zise Elden. „Te voi apăra întotdeauna. Îţi sunt dator.”

Cu aceasta, se întoarse şi se grăbi înapoi în mulţime.

Thor nu prea ştia ce să priceapă din asta. Era uimit cât de repede se schimbaseră lucrurile.

„Cred că nu e un ticălos desăvârşit”, zise O’Connor. „La urma urmelor, e posibil să fie un om bun.”

Ajunseră la depozitul de armament. Uşile imense se deschiseră şi Thor intră, impresionat. Mergea încet, cu gâtul întins, cercetând locul de jur împrejur, încercând să cuprindă totul. Sute de arme, arme pe care nici măcar nu le cunoştea, atârnau pe pereţi. Ceilalţi băieţi se grăbiră înainte entuziasmaţi, alergând către arme, ridicându-le, mânuindu-le, examinându-le. Thor le urmă exemplul, simţindu-se ca un copil într-o prăvălie cu dulciuri.

Se repezi la o halebardă mare, apucă mânerul de lemn cu ambele mâini şi o cântări. Era masivă, bine unsă. Lama era uzată şi ciobită, iar Thor se întrebă dacă ucisese pe cineva în luptă.

O aşeză la loc şi luă un îmblăciu ghimpat, o minge de metal ţintuită, legată de o coadă scurtă printr-un lanţ lung. Ţinu coada

ţintuită de lemn şi simţi cuiul de metal legănându-se la capătul lanţului. Lângă el, Reece mânuia un topor de luptă, iar O'Connor încerca greutatea unei suliţe lungi, străpungând aerul ca pe un adversar imaginar.

„Ascultaţi!" strigă Kolk şi toţi se întoarseră.

„Astăzi veţi învăţa să luptaţi cu inamicul de la distanţă. Poate cineva să-mi spună ce arme se pot folosi? Ce armă poate ucide un om de la treizeci de paşi depărtare?

„Arcul şi săgeata", strigă cineva.

„Da", răspunse Kolk. „Ce altceva?"

„O suliţă!" strigă altcineva.

„Ce altceva? Sunt mai multe de-atât. Să le auzim."

„O praştie", zise Thor.

„Altceva?"

Thor îşi frământa mintea, dar nu mai găsi un răspuns.

„Cuţite pentru aruncare", strigă Reece.

„Altceva?"

Ceilalţi băieţi ezitau. Nimeni nu mai avea idei.

„Mai sunt ciocanele pentru aruncare", strigă Kolk, „şi topoarele pentru aruncare. Mai este arbaleta. Lăncile pot fi aruncate. Şi săbiile."

Kolk păşea prin încăpere, privind chipurile băieţilor, care erau foarte atenţi.

„Asta nu e tot. O simplă piatră luată de jos poate fi prietenul vostru cel mai bun. Am văzut un bărbat, mare cât un taur, omorât pe loc de o piatră aruncată de un oştean mai şiret. Oştenii nu-şi dau seama adesea că armura poate fi şi ea folosită ca armă. Mănuşa poate fi scoasă şi aruncată în faţa inamicului. Acest lucru îl poate năuci, la câţiva paşi distanţă. În acel moment, poţi să-l omori. Scutul poate fi aruncat şi el."

Kolk trase aer în piept.

„E important ca atunci când învăţaţi să luptaţi, să nu învăţaţi să luptaţi doar pe distanţa dintre voi şi oponenţi. Trebuie să vă desfăşuraţi lupta pe o distanţă mult mai mare. Majoritatea oamenilor luptă de la trei paşi. Un bun războinic luptă de la treizeci. S-a înţeles?"

„Da, domnule!" se auzi un cor de strigăte.

“Bine. Astăzi ne vom exersa priceperea de a arunca. Cercetaţi încăperea şi luaţi orice arme de aruncare vedeţi. Fiecare ia câte una şi să fiţi afară în treizeci de secunde! Acum mişcaţi-vă!”

În încăpere se iscă îmbulzeală, iar Thor se repezi la perete, căutând să ia ceva. Fu lovit şi împins în fel şi chip de alţi băieţi grăbiţi, până când în sfârşit văzu ceea ce-şi dorea şi-l luă. Era un mic topor de aruncare. O’Connor luă un pumnal, Reece o sabie şi cei trei se întrecură cu ceilalţi băieţi pentru a ajunge pe teren.

Îl urmară pe Kolk în capătul îndepărtat al terenului, unde era aliniată o duzină de scuturi pe stâlpi.

Toţi băieţii, ţinându-şi armele, se adunară în jurul lui Kolk, aşteptând.

„Veţi sta aici”, răcni el, arătând spre o linie trasată în praf, „şi veţi ţinti către acele scuturi când aruncaţi armele. Apoi veţi alerga la scuturi, veţi lua o armă diferită şi veţi exersa aruncarea acesteia. Nu alegeţi niciodată aceeaşi armă. Întotdeauna ţintiţi spre scut. Acelora dintre voi care ratează un scut, li se va cere să facă o tură în jurul terenului. Începeţi!”

Băieţii se aliniaseră, umăr la umăr, înapoia liniei desenate în praf, şi începură să-şi arunce armele în scuturi, care se aflau la mai bine de douăzeci şi cinci de metri depărtare. Thor se alinie şi el. Băiatul de lângă el se lăsă pe spate şi aruncă suliţa, care trecu la un fir de păr distanţă de scut.

Băiatul se întoarse şi începu să alerge în jurul arenei. În timp ce făcea asta, unul dintre oamenii regelui alergă lângă el şi îi puse o mantie grea de zale peste umerii, care-l împovără.

„Aleargă cu asta, băiete!” ordonă el.

Băiatul, împovărat, deja transpirat, continuă să alerge în arşiţă.

Thor nu voia să rateze ţinta. Se lăsă pe spate, se concentră, trase înapoi toporul şi-l aruncă. Închise ochii, sperând că va lovi ţinta şi fu uşurat să audă sunetul cu care se înfipse în scutul de piele. De-abia reuşise, lovind în colţul de jos, dar cel puţin nimerise. Peste tot în jur, mai mulţi băieţi rataseră şi se despărţiseră pentru a-şi face turele. Puţinii care loviseră alergau la scuturi pentru a lua o nouă armă.

Thor ajunse la scuturi şi găsi un pumnal lung, subţire, pentru aruncare, pe care-l luă, apoi alergă înapoi la linia de aruncare.

Continuară să arunce ore în şir, până ce pe Thor îl duru braţul şi alergase şi el nenumărate ture. Se scălda în sudoare, la fel ca ceilalţi din jur. Era un exerciţiu interesant, să arunci tot felul de arme, să te obişnuieşti cu atingerea şi greutatea diferitelor mânere şi lame. Thor simţea că se descurcă tot mai bine, cu fiecare aruncare. Însă căldura era apăsătoare şi obosise. Doar o duzină de băieţi rămăsese încă în picioare, în faţa scuturilor, cei mai mulţi dintre ei făcându-şi turele. Era pur şi simplu prea greu să loveşti de atât de multe ori, cu atât de multe arme diferite, iar turele şi arşiţa făceau precizia loviturii şi mai dificilă. Thor gâfâia şi nu ştia cât timp va mai putea să continue. Tocmai când simţi că e pe punctul de a se prăbuşi, brusc, Kolk ieşi în faţă.

„Destul!” strigă el.

Băieţii se întoarseră din ture şi se prăbuşiră pe iarbă. Zăceau acolo, gâfâind, respirând cu dificultate, îndepărtând straturile grele de zale care fuseseră puse pe ei. Thor stătea şi el pe iarbă, cu braţele epuizate, scăldat în sudoare. Câţiva dintre oamenii regelui fuseseră trimişi cu găleţi de apă şi le lăsaseră pe iarbă. Reece întinse braţul, apucă una, bău din ea, apoi i-o dădu lui O’Connor, care bău şi i-o dădu lui Thor. Thor bău mult, cu apa picurându-i pe bărbie şi piept. Apa era minunată. Respiră adânc şi îi dădu găleata înapoi lui Reece.

„Cât poate continua asta?” întrebă el.

Reece clătină din cap, gâfâind. „Nu ştiu.”

„Jur că încearcă să ne omoare”, se auzi o voce. Thor se întoarse şi-l văzu pe Elden, care venise şi se aşezase lângă el. Thor fu surprins să-l vadă acolo şi pricepu că Elden dorea cu adevărat să fie prieteni. Era ciudat să vadă o asemenea schimbare în purtarea lui.

„Băieţi!” strigă Kolk, plimbându-se încet printre ei. „Mai mulţi dintre voi ratează ţintele acum, spre sfârşitul zilei. După cum puteţi vedea, e mai greu să arunci cu precizie când eşti obosit. Asta e ideea. În timpul bătăliei, nu veţi fi odihniţi. Veţi fi epuizaţi. Unele bătălii pot dura zile întregi. Mai ales dacă asediaţi un castel. Şi tocmai când eşti cel mai obosit, atunci trebuie să

realizezi cea mai precisă aruncare. Adesea veţi fi obligaţi să aruncaţi orice armă aveţi la dispoziţie. Trebuie să fiţi experţi în folosirea oricărei arme, oricât de obosiţi aţi fi. E limpede?”

„DA, DOMNULE!” au răspuns ei, strigând.

„Câţiva dintre voi ştiu să arunce un cuţit sau o suliţă. Dar aceeaşi persoană dă greş cu un ciocan sau cu un topor. Credeţi că puteţi supravieţui aruncând doar o armă?”

„NU, DOMNULE!”

„Credeţi că e doar un joc?”

„NU, DOMNULE!”

Kolk se strâmba în timp ce păşea, lovindu-i în spate pe băieţii care i se părea că nu stăteau destul de drepţi.

„V-aţi odihnit destul”, zise el. „Din nou în picioare!”

Thor se luptă să se ridice împreună cu ceilalţi, cu picioarele ostenite, nefiind sigur cât mai putea îndura acest lucru.

„Există două aspecte ale luptei la distanţă”, continuă Kolk. „Puteţi arunca, dar poate şi inamicul vostru. Poate că nu e în siguranţă la treizeci de paşi depărtare, dar poate că nici voi nu sunteţi. Trebuie să învăţaţi cum să vă apăraţi de la treizeci de paşi. Aţi înţeles?”

„DA, DOMNULE!”

„Pentru a vă apăra de un obiect aruncat, va trebui nu numai să fiţi vigilenţi şi iuţi de picior, să vă lăsaţi în jos sau să vă rostogoliţi sau să vă feriţi—dar totodată să fiţi foarte pricepuţi la a vă proteja cu un scut mare.”

Kolk făcu un semn, iar un oştean aduse un scut imens şi greu. Thor era uimit—era de două ori mai mare decât el.

„Se oferă cineva voluntar?” întrebă Kolk.

Grupul de băieţi era tăcut, ezitant şi fără să gândească, absorbit de momentul acela, Thor ridică mâna.

Kolk dădu aprobator din cap, iar Thor se grăbi înainte.

„Bine”, zise Kolk. „Cel puţin unul dintre voi e suficient de prost încât să se ofere voluntar. Îmi place curajul tău, băiete. O decizie proastă. Dar bună.”

Thor începuse să se întrebe dacă luase într-adevăr o decizie proastă, când Kolk îi înmână uriaşul scut de metal. Îl fixă pe un

braţ şi nu putu crede cât era de greu. De-abia era în stare să-l ridice.

„Thor, misiunea ta este să alergi din capătul acesta al terenului în celălalt. Nevătămat. Vezi cei cincizeci de băieţi care stau cu faţa spre tine?” îl întrebă Kolk. „Ei toţi vor arunca cu arme în tine. Arme adevărate. Înţelegi? Dacă nu-ţi foloseşti scutul pentru a te apăra, ai putea muri înainte să ajungi de cealaltă parte.”

Thor se uită lung înapoi, cu neîncredere. Mulţimea de băieţi deveni foarte tăcută.

„Acesta nu e un joc”, continuă Kolk. „E foarte serios. Bătălia e serioasă. E o problemă de viaţă şi de moarte. Eşti sigur că încă îţi doreşti să te oferi voluntar?”

Thor dădu din cap, prea îngheţat de frică pentru a spune orice altceva. Nu se prea putea răzgândi în acest moment, nu în faţa tuturor.

„Bine.”

Kolk făcu semn unui însoţitor, care ieşi în faţă şi suflă în corn.

„Fugi!” ţipă Kolk.

Thor ridică scutul greu de metal cu ambele mâini, ţinându-l din răsputeri. Pe când îl ţinea, simţi o bufnitură răsunătoare, atât de puternică încât îi zgudui craniul. Trebuie să fi fost un ciocan de metal. Nu străpunsese scutul, dar generase un şoc îngrozitor în corpul său. Aproape scăpă scutul, dar se sili să-l ţină şi să meargă mai departe.

Thor începu să alerge, şchiopătând, cu scutul, cât de repede putea. Cum armele şi proiectilele treceau pe lângă el în zbor, se strădui să se ghemuiască în scut cât mai bine posibil. Scutul era salvarea lui. Şi, în timp ce alerga, învăţă cum să stea în interiorul lui.

O săgeată zbură pe lângă el, puţin lipsind să-l atingă, iar el îşi trase bărbia înapoi şi mai mult. Un alt obiect greu se izbi cu zgomot de scut, lovindu-l atât de tare încât se împletici înapoi câţiva paşi şi se prăbuşi la pământ. Dar Thor se ridică din nou şi continuă să alerge. Cu un suprem efort, respirând greu, reuşi în cele din urmă să traverseze terenul.

„Ajunge!” strigă Kolk.

Thor scăpă scutul, scăldat în sudoare. Era mai mult decât recunoscător că ajunsese de cealaltă parte; nu ştia dacă ar mai fi putut ţine scutul acela încă o clipă.

Se grăbi înapoi la ceilalţi, mulţi dintre ei privindu-l cu admiraţie. Se întreba cum supravieţuise.

„Bună treabă”, îi şopti Reece.

„Alţi voluntari?” strigă Kolk.

Se lăsă o tăcere de moarte printre băieţi. După ce-l văzuseră pe Thor, nimeni nu dorea să încerce.

Thor se simţi mândru de el însuşi. Nu era sigur dacă s-ar mai fi oferit voluntar, ştiind ce pătimise, dar acum, că se terminase, era bucuros că o făcuse.

„Bine. Atunci voi alege eu”, strigă Kolk. „Tu! Saden!” strigă el, arătând pe cineva.

Un băiat mai în vârstă, slab, ieşi în faţă arătând îngrozit.

„Eu?” zise Saden cu voce spartă.

Ceilalţi băieţi râdeau de el.

„Bineînţeles că tu. Cine altcineva?” zise Kolk.

„Îmi pare rău, domnule, dar aş prefera să nu.”

Un murmur de groază se ridică din rândurile Legiunii.

Kolk se apropie de el, strâmbându-se.

„Nu faci ce vrei”, mârâi Kolk. „Faci ce-ţi spun eu să faci.”

Saden rămase împietrit, arătând speriat de moarte.

„N-ar trebui să fie aici”, îi şopti Reece lui Thor.

Thor se întoarse şi se uită la el. „Ce vrei să spui?”

„Vine dintr-o familie nobilă, iar ei l-au adus aici. Dar el nu vrea să fie aici. El nu e un luptător. Kolk ştie asta. Cred că vor să-l zdrobească. Cred că vor să-l facă să plece.”

„Îmi pare rău, domnule, dar nu pot”, zise Saden, părând îngrozit.

„Poţi”, strigă Kolk, „şi o vei face!”

Ajunseseră într-un impas.

Saden privea în pământ, cu capul plecat de ruşine.

„Îmi pare rău, domnule. Daţi-mi o altă misiune şi o voi îndeplini bucuros.”

Kolk se înroşi la faţă şi se îndreptă ca o furtună spre el, până ajunse la câţiva centimetri de faţa lui.

„Îţi *voi* da o altă sarcină, băiete. Nu-mi pasă din ce familie vii. De acum înainte, vei alerga. Vei alerga în jurul acestui teren până te vei prăbuşi. Şi nu te vei întoarce până nu te oferi voluntar să ridici acest scut. Mă înţelegi?”

Saden arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi, în timp ce dădea în cap aprobator.

Un oştean se apropie, puse zale peste Saden, şi apoi un alt oştean puse un nou set de zale peste el. Thor nu înţelegea cum putea să le suporte greutatea. Abia putea să alerge cu unul singur.

Kolk se trase înapoi şi-l lovi cu putere pe Saden în spate, iar el înaintă poticnindu-se şi începu lunga, lenta sa alergare în jurul terenului. Lui Thor îi părea rău pentru el. În timp ce-l privea poticnindu-se, nu putu să nu se întrebe dacă băiatul va supravieţui Legiunii.

Deodată sună un corn, iar Thor se întoarse şi văzu o companie de oameni ai regelui, călare, însoţiţi de o duzină de cavaleri de argint, ţinând suliţe lungi şi purtând coifuri cu pene. Se opriră în faţa Legiunii.

„În cinstea nunţii fiicei regelui şi pentru a serba solstiţiul de vară, regele a declarat restul acestei zile o zi de vânătoare!”

Toţi băieţii izbucniră într-un imens strigăt de bucurie. Ca unul, o rupseră la fugă, urmărind caii care se întorseseră şi traversau terenul.

„Ce se întâmplă?” îl întrebă Thor pe Reece, începând să alerge cu ceilalţi.

Reece avea un zâmbet larg pe faţă.

„E mană cerească!” zise el. „Suntem liberi pentru restul zilei! Mergem la vânătoare!”

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Thor alerga de-a lungul cărării din pădure împreună cu ceilalţi, ţinând sabia care-i fusese dată pentru vânătoare. Lângă el se aflau Reece, O'Connor şi Elden, însoţiţi de cel puţin cincizeci de alţi membri ai Legiunii. În faţa lor, călăreau o sută de cavaleri de argint în armuri uşoare, unii având săbii scurte, dar cei mai mulţi cu săgeţi şi arcuri atârnate pe spate. Printre aceştia, alergau pe jos zeci de scutieri şi însoţitori.

Regele MacGil călărea în frunte, arătând la fel de mare şi mândru ca întotdeauna, cu un zâmbet încântat pe faţă. Era încadrat de fiii săi, Kendrick şi Gareth, iar Thor fu surprins să-l vadă până şi pe Godfrey. Zeci de paji alergau printre ei, câţiva dintre aceştia lăsându-se pe spate şi suflând în cornuri făcute din colţi lungi de fildeş; alţii ţineau câinii care urlau şi alergau cu nerăbdare înainte, pentru a ţine pasul cu caii. Era un haos deplin. În timp ce grupul imens gonea prin pădure, începură să se despartă în toate direcţiile, iar Thor nu prea ştia unde mergeau sau ce grup să urmeze.

Erec călărea aproape, iar Thor şi ceilalţi se hotărâră să meargă pe urmele lui. Thor alerga alături de Reece.

„Unde ne ducem?" îl întrebă el pe Reece, fără suflu, în timp ce alergau.

„În adâncul pădurii", răspunse Reece. „Oamenii regelui vor să reînvie zilele de glorie ale vânătorii."

„De ce unii dintre cavalerii de argint merg călare, iar ceilalţi pe jos?" îl întrebă O'Connor pe Reece.

„Cei care călăresc vânează prada mai uşoară, cum ar fi căprioare sau păsări", răspunse Reece. „Îşi folosesc arcurile. Cei care merg pe jos ţintesc animale mai periculoase. Cum ar fi mistreţul cu coada galbenă."

Thor fu deopotrivă entuziasmat şi neliniştit la auzul numelui acelui animal. Văzuse unul în copilărie; era o creatură dezgustătoare şi periculoasă, despre care se ştia că sfâşia un om în două la cea mai mică provocare.

„De obicei, războinicii mai vârstnici aleg să rămână călare şi să urmărească căprioare şi păsări”, adăugă Erec. „Cei tineri preferă să meargă pe jos şi să urmărească vânatul mai mare. Trebuie să fii într-o formă mai bună pentru asta, desigur.”

„De aceea vă dăm voie să participaţi la această vânătoare, băieţi”, strigă Kolk, alergând nu departe, cu ceilalţi, „este totodată şi un antrenament pentru voi. Va trebui să mergeţi pe jos cât durează vânătoarea, să ţineţi pasul cu caii. În timp ce mergem, vă veţi despărţi în grupuri mai mici şi fiecare îşi va urma propria cale şi va doborî propriul animal. Veţi căuta cel mai periculos animal pe care-l puteţi găsi şi vă veţi lupta cu el pe viaţă şi pe moarte. Acestea sunt calităţile care vă fac soldaţi: rezistenţă, curaj şi să nu vă retrageţi din faţa adversarului, oricât de puternic şi periculos ar fi. Acum plecaţi!” strigă el.

Thor alergă mai repede, aşa cum făcuseră toţi tovarăşii lui, grăbindu-se să ajungă din urmă caii, în timp ce străbăteau în goană pădurea. Nu prea ştia încotro se ducea, dar se gândi că, dacă rămânea aproape de Reece şi de O’Connor, nu i se va întâmpla nimic rău.

„O săgeată, repede!” strigă Erec.

Thor reacţionă imediat, alergând pe lângă calul lui Erec, înşfăcând o săgeată din tolba de pe şa şi înmânându-i-o acestuia. Erec o aşeză în arcul său în timp ce călărea, încetini şi îşi fixă ţinta spre ceva din pădure.

„Câinii!” răcni el.

Unul dintre însoţitorii regelui dădu drumul unui câine, care lătră şi sări în pădure. Spre surprinderea lui Thor, o pasăre mare îşi luă zborul şi, cum făcu asta, Erec slobozi săgeata.

Fusese o lovitură perfectă, drept în gât, iar pasărea căzu moartă la pământ. Thor fu uimit că Erec o zărise.

„Pasărea!” strigă Erec.

Thor alergă, înşfăcă pasărea moartă, caldă încă, cu sângele curgându-i din gât, şi alergă înapoi la Erec. O prinse cu cureaua de şaua lui Erec, lăsând-o să atârne acolo în timp ce călărea.

Pretutindeni în jurul lui Thor, numeroşi cavaleri călare făceau acelaşi lucru, speriind păsările şi doborându-le la pământ, pentru ca apoi scutierii lor să le recupereze. Cei mai mulţi

foloseau săgeţi; unii foloseau suliţe. Kendrick îşi trase înapoi suliţa, ţinti şi o aruncă într-o căprioară. Lovitura îşi atinse ţinta drept în gât, iar căprioara căzu.

Thor era uimit de abundenţa vânatului în aceste păduri, gândindu-se la prada bogată pe care o vor duce acasă. Ar putea hrăni Curtea Regală timp de câteva zile.

„Ai mai fost la vânătoare până acum?” îi strigă Thor lui Reece, în timp ce alergau, abia reuşind să evite să fie călcat în picioare de unul dintre oamenii regelui. Era greu să audă, cu lătratul câinilor, cornii care sunau şi strigătele oamenilor, râzând, victorioşi în timp ce doborau animal după animal.

Reece avea un zâmbet larg pe faţă, pe când sărea peste un buştean şi continua să alerge.

„De multe ori! Dar numai datorită tatălui meu. Nu ne dau voie să vânăm până la o anumită vârstă. E ceva palpitant, deşi nimeni nu prea reuşeşte să scape nevătămat. Mai mulţi oameni au fost răniţi sau ucişi în timp ce vânau mistreţi.”

Reece gâfâia alergând. „Dar întotdeauna am fost călare”, adăugă el. „Nu mi s-a permis niciodată să merg pe jos până acum, cu Legiunea, sau să vânez un mistreţ. Este prima dată pentru mine!”

Pădurea se schimbă dintr-o dată, cu zeci de cărări desfăşurându-se înaintea lor, fiecare ramificându-se în numeroase direcţii. Un alt corn sună şi imensul grup începu să se despartă în grupuri mai mici.

Thor se ţinu aproape de Erec, iar Reece şi O’Connor i se alăturară; o luară cu toţii pe o cale îngustă care cobora brusc. Continuară să alerge, iar Thor sări peste un mic pârâu, ţinându-şi strâns suliţa. Micul lor grup era alcătuit din Erec şi Kendrick călare, Thor, Reece, O’Connor şi Elden pe jos, şase în total—şi când Thor se întoarse, observă încă doi membri ai Legiunii alergând în spatele lor să li se alăture. Erau bine legaţi şi vânjoşi, cu un păr ondulat, nisipiu, care le cădea în ochi şi cu nişte zâmbete largi. Păreau a fi cu vreo doi ani mai mari decât Thor—şi erau gemeni identici.

„Eu sunt Conval”, îi strigă unul dintre ei lui Thor.

„Iar eu sunt Conven.”

„Suntem fraţi”, zise Conval.

„Gemeni!” adăugă Conven.

“Sper că nu te superi dacă mergem cu voi”, îi spuse Conval lui Thor.

Thor îi mai văzuse în Legiune, dar nu-i întâlnise niciodată până atunci. Era bucuros să cunoască noi membri, mai ales pe aceia care erau prietenoşi cu el.

„Suntem bucuroşi”, strigă Thor.

„Cu cât mai multe braţe, cu atât mai bine”, adăugă Reece.

„Am auzit că mistreţii din această pădure sunt uriaşi”, zise Conval.

„Şi letali”, adăugă Conven.

Thor se uită la suliţele lungi pe care le cărau gemenii, de trei ori mai lungi decât a sa, şi fu surprins. Îi observase privind la suliţa sa scurtă.

„Suliţa aceea nu-i destul de lungă”, zise Conval.

„Mistreţii aceştia au colţii mari. Îţi trebuie o suliţă mai lungă”, zise Conven.

„Ia-o pe-a mea”, spuse Elden, alergând la Thor şi oferindu-i suliţa sa.

„Nu pot s-o iau pe-a ta”, zise Thor. „Tu ce-ai mai folosi?”

Elden ridică din umeri. „Mă descurc eu.”

Thor era mişcat de generozitatea sa şi uimit cât de diferită era prietenia lor acum.

„Ia una de-a mea”, porunci o voce.

Thor îşi ridică ochii şi-l văzu pe Erec lângă el, arătând spre şa, de care erau agăţate două suliţe lungi.

Thor întinse mâna şi luă una dintre suliţele lungi, recunoscător să o aibă. Era mai grea şi îi era incomod să alerge cu ea, dar se simţi mai protejat şi se părea că avea nevoie de asta.

Alergară necontenit, până când Thor simţi că i se aprind plămânii, neştiind dacă putea merge mai departe. Era atent, căutând în jur orice urmă a unui animal. Se simţea protejat, cu toţi aceşti bărbaţi în jur, şi invincibil cu suliţa sa lungă. Dar era încă foarte încordat. Nu mai vânase niciodată un mistreţ până atunci şi nu ştia la ce să se aştepte.

Când plămânii îi ardeau mai tare, pădurea se deschise într-un luminiş şi, din fericire, Erec şi Kendrick îşi opriră caii. Thor presupuse că le acordaseră şi lor permisiunea de a se opri. Stăteau cu toţii acolo, opt la număr, în luminişul pădurii, băieţii, în picioare, gâfâind, iar Erec şi Kendrick descălecând. Caii pufăiau, altfel însă era linişte, numai foşnetul vântului se auzea prin copaci. Larma sutelor de oameni alergând prin pădure nu se mai auzea şi Thor îşi dădu seama că trebuia să fi fost foarte departe de ceilalţi.

Se uită împrejurul luminişului, trăgându-şi sufletul.

„N-am văzut nici o urmă de animale”, îi spuse Thor lui Reece. „Tu ai văzut?”

Reece clătină din cap.

„Mistreţul e un animal viclean”, zise Erec, făcând un pas în faţă. „Nu se va arăta întotdeauna. Uneori, el va fi cel care te urmăreşte. Poate aştepta până te găseşte nepregătit, apoi va ataca. Fiţi întotdeauna în alertă.”

„Atenţie!” strigă O’Connor.

Thor se răsuci şi brusc un animal mare dădu buzna în luminiş, fremătând puternic; Thor se feri, crezând că erau atacaţi de un mistreţ. O’Connor strigă, iar Reece se întoarse şi aruncă suliţa spre el. Nu-şi atinse ţinta şi animalul îşi luă zborul în văzduh. Abia atunci Thor observă că era doar un curcan, dispărând înapoi în pădure.

Cu toţii izbucniră în râs, iar tensiunea dispăru. O’Connor se înroşi şi Reece îşi lăsă mâna, liniştitor, pe umărul său.

„Nu-ţi fă griji, prietene”, zise el.

O’Connor îşi feri privirea, stânjenit.

„Nu-i niciun mistreţ aici”, zise Elden. „N-am ales bine traseul. Pe traseul ăsta nu-s decât păsări. Ne vom întoarce cu mâna goală.”

„Poate că nu e un lucru rău”, zise Conval. „Am auzit că lupta cu un mistreţ poate fi pe viaţă şi pe moarte.”

Kendrick cercetă calm pădurea; Erec făcu la fel. Thor putea vedea pe feţele celor doi bărbaţi că era ceva acolo. Îşi dădea seama, din experienţa şi înţelepciunea lor, că erau pregătiţi.

„Ei bine, se pare că traseul se opreşte aici”, zise Reece. „Aşa că dacă mergem mai departe, pădurea nu va fi marcată. Nu vom mai găsi drumul înapoi.”

„Dar dacă ne întoarcem, vânătoarea noastră s-a încheiat”, zise O’Connor.

„Ce s-ar întâmpla dacă ne-am întoarce cu mâna goală?” întrebă Thor. „Fără un mistreţ?”

„Am fi bătaia de joc a celorlalţi”, răspunse Elden.

„Nu, n-am fi”, zise Reece. „Nu toată lumea găseşte un mistreţ. De fapt, se întâmplă mai rar să găseşti unul decât să nu găseşti.”

În timp ce grupul stătea acolo în linişte, respirând greu, cercetând pădurea, Thor îşi dădu seama brusc că băuse prea multă apă. Se stăpânise de când începuse vânătoarea, iar acum vezica îl durea de plină ce era, de-abia putea să se mai ţină.

„Scuzaţi-mă”, zise el şi începu să se îndrepte spre pădure.

„Unde te duci?” întrebă Erec, prudent.

„Trebuie doar să mă uşurez. Mă întorc imediat.”

„Nu te îndepărta prea mult”, îl avertiză Erec.

Thor, jenat, se grăbi în pădure şi se îndepărtă cam vreo douăzeci de paşi de ceilalţi, până găsi un loc ferit.

Tocmai când terminase să se uşureze, auzi deodată un trosnet de crengi. Era tare şi distinct, iar el ştiu—pur şi simplu ştiu—că nu fusese făcut de vreun om.

Se întoarse încet, simţindu-şi părul că i se ridică uşor pe ceafă, şi se uită. Drept în faţă, poate la alţi douăzeci de paşi, era un alt luminiş mic, cu un bolovan în mijloc. Iar acolo, la baza bolovanului, se mişca ceva. Un animal mic, n-ar fi putut să spună ce.

Thor se întrebă dacă să se întoarcă la oamenii săi sau să vadă ce era acolo. Fără să se gândească prea mult, se furişă într-acolo. Orice animal ar fi fost, nu voia să-l piardă şi dacă s-ar fi dus înapoi la ceilalţi, probabil ar fi plecat până se întorcea.

Thor păşi mai departe, înfiorat, căci pădurea devenea mai deasă şi avea tot mai puţin loc să se mişte. Nu putea zări nimic, decât desişul pădurii tăiat de razele oblice ale soarelui. În cele

din urmă ajunse în luminiş. Pe când se apropia, slăbi strânsoarea suliţei şi o coborî până la şold.

Fu luat prin surprindere de ceea ce văzu în faţa sa, în luminiş, într-un petic de lumină.

Acolo, foindu-se în iarba de lângă stâncă, era un mic pui de leopard. Stătea acolo, foindu-se şi scâncind, uitându-se pieziş în soare. Arăta de parcă ar fi fost abia născut, lung de o jumătate de cot, destul de mic pentru a încăpea în cămaşa lui Thor.

Thor stătea acolo, uimit. Puiul era complet alb, iar el ştiu că trebuia să fie un pui de leopard alb, cel mai rar dintre animale.

Auzind un foşnet neaşteptat de frunze în spatele lui, se întoarse şi văzu cum întregul grup se grăbea spre el, cu Reece în frunte, părând îngrijorat. În câteva clipe, ajunseră lângă el.

„Unde-ai plecat?” întrebă Reece. „Am crezut c-ai murit.”

Cum toţi veniră lângă el şi se uitară în jos la pui, îi putu auzi oftând adânc de mirare.

„Un semn important”, îi spuse Erec lui Thor. „Aşa ceva găseşti o dată în viaţă. Cel mai rar dintre animale. A fost lăsat singur. Nu are cine să-l îngrijească. Asta înseamnă că-i al tău. E datoria ta să-l creşti.”

„A mea?” întrebă Thor nedumerit.

„E obligaţia ta”, adăugă Kendrick. „Tu l-ai găsit. Sau, ar trebui să spun, el te-a găsit pe tine.”

Thor era complet derutat. Îngrijise oi, dar nu crescuse niciodată vreun animal în viaţa sa şi nu ştia deloc ce să facă.

Dar, în acelaşi timp, simţea deja o puternică legătură cu animalul. Ochii lui mici, azurii, se deschiseră şi păreau a se uita numai la el.

Se apropie, se aplecă şi-l luă în braţe. Animalul se întinse şi-i linse obrazul.

„Cum se îngrijeşte un pui de leopard?” întrebă Thor, copleşit.

„Presupun că în acelaşi fel cum se îngrijeşte orice altă făptură”, zise Erec. „Îl hrăneşti când îi e foame.”

„Trebuie să-i dai un nume”, spuse Kendrick.

Thor cugetă, uimit, la faptul că era a doua oară când numea un animal în tot atâtea zile. Îşi aminti o poveste din copilărie, despre un leu care îngrozise un sat.

„Krohn”, zise Thor.

Ceilalţi dădură aprobator din cap.

„Ca legenda”, zise Reece.

„Îmi place”, spuse O’Connor.

„Krohn să fie”, rosti Erec.

Când Krohn îşi coborî capul la pieptul lui Thor, acesta simţi între ei o legătura mai puternică decât oricare alta de până atunci. Se simţea de parcă l-ar fi cunoscut pe Krohn de nenumărate vieţi, în timp ce animalul se foia şi scâncea la el.

Deodată se auzi un sunet distinct, unul care îi ridică lui Thor părul pe ceafă şi-l făcu să se întoarcă repede şi să se uite la cer. Sus, deasupra, era Estopheles. Brusc, se lăsă tot mai jos, drept spre capul lui Thor, ţipând, şi apoi se ridică în ultima clipă.

La început, Thor se întrebă dacă nu era gelos pe Krohn. Dar apoi, după o fracţiune de secundă, Thor înţelese: şoimul îl avertiza.

O clipă mai târziu se auzi un zgomot distinct din cealaltă parte a pădurii. Era un foşnet, urmat de un asalt—şi totul se întâmplă foarte repede.

Datorită avertismentului, Thor avea un avantaj—îl văzu venind şi se dădu la o parte, în ultima clipă, înainte ca mistreţul masiv să se repeadă drept la el. Trecu pe lângă el la un fir de păr.

În luminiş izbucni haosul. Mistreţul îi atacă pe ceilalţi, fioros, rotindu-şi colţii în toate direcţiile. Dintr-o lovitură, reuşi să taie braţul lui O’Connor, iar sângele ţâşni când acesta se apucă de braţ, ţipând.

Era ca încercarea de a lupta cu un taur fără armele potrivite. Elden încercă să-l împungă cu suliţa lui lungă, dar mistreţul îşi întoarse doar capul, o înşfăcă cu gura lui enormă şi o rupse în două dintr-o singură mişcare. Apoi mistreţul se întoarse şi-l atacă pe Elden, lovindu-l în coaste; din fericire pentru Elden, acesta reuşi să scape de a fi sfâşiat de colţii lui în ultima clipă.

Mistreţul era de neoprit. Era însetat de sânge şi era limpede că nu-i va lăsa în pace până nu-l va avea.

Ceilalţi se dezmeticiră şi intrară în luptă. Erec şi Kendrick îşi scoaseră săbiile, la fel şi Thor, Reece şi ceilalţi.

Încercuiră fiara cu toţii, dar era greu de lovit, mai ales din cauza colţilor lui lungi de aproape un metru, care-i împiedicau să se apropie de el. Alerga în cercuri, urmărindu-i prin luminiş. Cum fiecare dintre ei ataca pe rând, Erec reuşi o lovitură directă, tăindu-l pe-o parte; dar mistreţul părea a fi făcut din oţel, pentru că pur şi simplu nu se oprea.

Atunci totul se schimbă. Pentru o clipă, ceva captă atenţia lui Thor, iar el se întoarse şi privi în pădure. În depărtare, ascuns după copaci, ar fi putut să jure că văzuse un bărbat cu o mantie neagră, cu glugă; îl văzu ridicând un arc cu o săgeată şi ţintind drept spre luminiş. Părea că nu ţintea spre mistreţ, ci spre oameni.

Thor se întrebă dacă nu cumva avea vedenii. Ar fi fost posibil să fie atacaţi? Acolo? În mijlocul pădurii? De cine?

Thor îşi lăsă instinctele să preia controlul. Simţise că ceilalţi erau în pericol şi alergă la ei. Văzu un bărbat aţintindu-şi săgeata asupra lui Kendrick.

Thor se aruncă spre Kendrick. Îl izbi puternic cu umărul, doborându-l la pământ, şi o clipă după ce făcu asta săgeata trecu în zbor, ratându-l. Thor privi imediat înapoi în pădure, căutând semne ale atacatorului. Însă acesta dispăruse.

Dar nu avu timp să se gândească; mistreţul alerga încă nebuneşte prin luminiş, la numai câţiva paşi de ei. Acum se întorsese în direcţia lor şi Thor nu avu timp să reacţioneze. Se pregăti pentru impact, în timp ce colţii lungi, ascuţiţi, se năpusteau drept spre el.

O clipă mai târziu se auzi un guiţat pătrunzător; Thor se întoarse şi-l văzu pe Erec sărind în spinarea fiarei, ridicându-şi sabia cu ambele mâini şi înfigându-i-o în ceafă. Fiara răcni, cu sângele ţâşnindu-i din rât, în timp ce cădea în genunchi, după care se prăbuşi la pământ, cu Erec deasupra.

Rămaseră toţi împietriţi în loc, uitându-se unul la altul—şi întrebându-se ce naiba se întâmplase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Thor, cărându-l pe Krohn în cămaşa sa, fu copleşit de zgomot când Reece deschise uşa tavernei. Un grup mare de membri ai Legiunii şi oşteni, înghesuiţi înăuntru, îi întâmpinară cu un strigăt. Era arhiplin şi cald înăuntru, iar Thor fu imediat înghesuit între tovarăşii săi, umăr lângă umăr. Fusese o zi lungă de vânătoare şi se adunaseră cu toţii aici, în această tavernă din adâncul pădurii, pentru a sărbători. Cavalerii de argint deschiseseră drumul, iar Thor, Reece şi ceilalţi îi urmară.

În spatele lui Thor, gemenii, Conval şi Conven, cărau preţioasa lor pradă, mistreţul, mai mare decât al oricui altcuiva, pe un par lung, purtat pe umeri. Fuseseră nevoiţi să-l lase în afara tavernei, înainte de a intra. Thor aruncă o ultimă privire înapoi; arăta atât de fioros, încât era greu de crezut că ei îl uciseseră.

Thor simţi o vânzoleală în interiorul hainei şi se uită în jos pentru a-şi vedea noul tovarăş, Krohn. Abia putea crede că într-adevăr căra un pui de leopard alb. Se uita fix la el, cu ochii lui albaştri, limpezi şi scâncea. Thor simţi că puiul era înfometat.

Fu îmbrâncit în interiorul tavernei, cu zeci de alţi bărbaţi înghesuindu-se în spatele lui şi înaintă în locul acela neîncăpător şi aglomerat, în care era, probabil, cu douăzeci de grade mai cald—ca să nu mai vorbim şi despre umezeală. Îi urmă pe Erec şi pe Kendrick şi era urmat, la rândul său, de Reece, Elden, de gemeni şi de O'Connor, al cărui braţ, spintecat de mistreţ, fusese bandajat şi care, în cele din urmă, încetase să sângereze. O'Connor părea mai degrabă ameţit decât rănit. Buna dispoziţie îi revenise şi întregul lor grup înaintă şovăitor în adâncul încăperii.

Locul era ticsit, iar oamenii stătea umăr la umăr, atât de înghesuiţi încât abia dacă mai aveau loc să se întoarcă. Deşi se aflau acolo bănci lungi, unii bărbaţi şedeau, în vreme ce alţii stăteau în picioare, cântând cântece de petrecere, ciocnindu-şi halbele cu ale prietenilor sau trântindu-le pe masă. Era o

atmosferă zgomotoasă şi festivă, cum Thor nu mai văzuse vreodată.

„Eşti pentru prima oară într-o tavernă?” întrebă Elden, aproape strigând pentru a fi auzit.

Thor dădu din cap aprobator, simţindu-se din nou ca un ţărănoi.

„Pariez că n-ai băut niciodată o halbă cu bere, nu-i aşa?” întrebă Conven, bătându-l pe umăr cu un râset.

„Bineînţeles că am băut”, se apără Thor.

Însă roşi, dar speră că nu observase nimeni, pentru că, de fapt, nu băuse niciodată bere, în afară de o mică înghiţitură pe care o sorbise la nuntă. Tatăl său interzisese berea la ei în casă. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, nu era sigur că şi-ar fi permis-o.

„Foarte bine, atunci!” strigă Conval. „Băiete, dă-ne un rând din cea mai tare bere a ta. Thor, aici de faţă, e un băutor cu experienţă!”

Unul dintre gemeni puse pe masă o monedă de aur. Thor era uimit de cât de mulţi bani aveau aceşti băieţi; se întrebă din ce familie proveneau. Moneda aceea i-ar fi fost de ajuns familiei sale o lună întreagă, acasă, în satul său.

O clipă mai târziu, o duzină de halbe cu bere înspumată alunecă pe tejghea, iar băieţii îşi făcură loc şi le luară; una dintre ele ajunse în mâna lui Thor. Spuma îi picură pe mână şi stomacul îi tresăltă în aşteptare. Era agitat.

„În cinstea vânătorii noastre!” strigă Reece.

„ÎN CINSTEA VÂNĂTORII NOASTRE!” răspunseră ca un ecou ceilalţi.

Thor îi imită pe ceilalţi, încercând să se poarte firesc, în timp ce ridica lichidul înspumat spre gură. Luă o înghiţitură şi nu-i plăcu gustul, dar îi văzu pe ceilalţi înghiţind berea pe nerăsuflate, fără a pune halbele jos până nu le goleau. Thor se simţi obligat să facă la fel, temându-se că altfel ar fi fost luat drept un laş. Se forţă să o bea, înghiţind cu lăcomie cât de repede putea, până când, în cele din urmă, pe la jumătate, lăsă halba jos, tuşind.

Ceilalţi se uitară la el şi izbucniră zgomotos în râs. Elden îl bătu pe spate.

„*Este* prima ta halbă, aşa-i?” întrebă ei.

Thor roşi şi îşi şterse spuma de la gură. Din fericire, înainte să poată răspunde, se auzi un strigăt în încăpere, iar toţi se întoarseră să vadă câţiva muzicanţi croindu-şi drum înăuntru. Începură să cânte din lăute şi flaute, să sune din chimvale, iar atmosfera deveni şi mai zgomotoasă.

“Fratele meu!” se auzi o voce.

Thor se întoarse şi văzu un băiat cu câţiva ani mai mare decât el, cu talia subţire, dar cu umerii largi, nebărbierit, arătând cumva neîngrijit, care făcu un pas înainte şi-l strânse pe Reece într-o îmbrăţişare ciudată. Era însoţit de trei tovarăşi, care arătau la fel de neîngrijiţi.

„N-am crezut niciodată că te-aş putea găsi aici!” adăugă el.

„Ei bine, din când în când simt nevoia să calc pe urmele fratelui meu”, strigă Reece, cu un zâmbet. „Thor, îl cunoşti pe fratele meu, Godfrey?”

Godfrey se întoarse şi-i strânse mâna lui Thor, iar Thor nu se putu împiedica să simtă cât era de netedă şi de grăsuţă. Nu era mâna unui războinic.

„Sigur că-l cunosc pe noul venit”, zise Godfrey, aplecându-se prea aproape şi bolborosind cuvintele. „Discuţiile despre el însufleţesc întregul regat. Un bun războinic, am auzit”, îi spuse el lui Thor. „Păcat. Ce risipă de talent pentru tavernă!”

Godfrey se lăsă pe spate şi râse în hohote, iar însoţitorii săi făcură la fel. Unul dintre ei, cu un cap mai înalt decât ceilalţi, cu un pântec uriaş, cu obraji de un roşu aprins şi îmbuibat de băutură, se aplecă şi-l prinse pe Thor cu o mână de umăr.

„Vitejia e o trăsătură bună. Dar te trimite pe câmpul de luptă şi nu-ţi ţine de cald. Să fii un beţiv e o trăsătură mai bună: te ţine la adăpost şi căldură—şi-ţi asigură o doamnă drăguţă alături!”

Se cutremură de râs, la fel şi ceilalţi, iar stăpânul tavernei aduse încă un rând de halbe pentru toţi. Thor speră să nu i se ceară să bea; deja putea simţi berea urcându-i-se la cap.

„A fost prima lui partidă de vânătoare astăzi!” îi strigă Reece fratelui său.

„Aşa deci?” răspunse Godfrey. „Ei bine, atunci asta mai cere un rând de halbe, nu-i aşa?”

„Sau două!” repetă prietenul său cel înalt.

Thor privi în jos când o nouă halbă i fu pusă în mână.

„Să bem pentru începuturi!” strigă Godfrey.

„Pentru începuturi!” răspunseră ceilalţi.

„Să-ţi fie viaţa plină de începuturi”, repetă cel înalt, „exceptând întâia oară când vei fi treaz!”

Râdeau cu toţii în hohote în timp ce beau.

Thor luă o înghiţitură din halba sa, apoi încercă să scape, lăsând-o în jos, dar Godfrey îl prinse.

„Nu aşa se bea, băiete!” strigă Godfrey. Făcu un pas înainte, apucă halba, o puse la gura lui Thor, iar toţi râseră în timp ce Thor o bău pe nerăsuflate. Puse halba pe masă, goală, iar ceilalţi izbucniră în ovaţii.

Thor se simţea ameţit. Începea să simtă că îşi pierde controlul şi îi era mai greu să se concentreze. Nu-i plăcea senzaţia.

Thor simţi din nou vânzoleală în cămaşă, iar Krohn îşi înălţă capul.

„Ah, dar ce avem noi aici!” strigă Godfrey, încântat.

„E un pui de leopard”, zise Thor.

„L-am găsit în timp ce vânam”, adăugă Reece.

„E înfometat”, zise Thor. „Nu prea ştiu cu ce să-l hrănesc.”

„Păi, desigur, cu bere!” strigă omul cel înalt.

„Adevărat?” întrebă Thor. „E sănătos pentru el?”

„Desigur!” strigă Godfrey. „E doar hamei, băiete!”

Godfrey întinse braţul, îşi înmuie degetul în spumă şi-l întinse spre pui; Krohn se aplecă spre el şi-l linse. Linse iar şi iar.

„Vezi, îi place!”

Brusc, Godfrey îşi retrase degetul cu un strigăt. Îl ridică şi arătă sânge.

„Ce dinţi ascuţiţi are ăsta!” strigă el—iar toţi ceilalţi izbucniră în râs.

Thor se aplecă, mângâie capul lui Krohn şi picură ce rămăsese din berea sa în gura leopardului. Krohn o lipăi şi Thor

hotărî să-i găsească hrană adevărată. Spera să-i permită Kolk să-l ţină în baracă şi nimeni din Legiune să nu obiecteze.

Muzicanţii schimbară cântecul şi alţi câţiva prieteni ai lui Godfrey îşi făcură apariţia. Veniră şi li se alăturară pentru un nou rând de băutură, apoi îl ademeniră pe Godfrey înapoi în mulţime.

„Ne vedem mai târziu, tinere” îi spuse Godfrey lui Reece, înainte de a pleca. Apoi se întoarse spre Thor: „Sper că vei petrece mai mult timp în tavernă!”

„Sper că vei petrece mai mult timp pe câmpul de luptă”, ripostă Kendrick.

„De asta mă îndoiesc foarte tare”, zise Godfrey şi izbucni în râs cu restul camarazilor săi, în timp ce dispărea în mulţime.

„Întotdeauna petrec aşa?” îl întrebă Thor pe Reece.

„Godfrey? Umblă prin taverne de când a început să meargă. O dezamăgire pentru tatăl meu. Dar el se simte bine în propria-i piele.”

„Nu, întrebam de oamenii regelui. Legiunea. Vin mereu la tavernă?”

Reece clătină din cap.

„Azi e o zi specială. Prima vânătoare şi solstiţiul de vară. Acest lucru nu se întâmplă prea des. Bucură-te cât mai durează.”

Thor se simţea tot mai dezorientat, în timp ce se uita în jur prin încăpere. Nu aici voia să fie. Voia să se întoarcă la cazarmă, să se antreneze. Şi gândurile îi alunecară, din nou, la Gwendolyn.

„Ai reuşit să-l vezi bine?” întrebă Kendrick, când se apropie de Thor.

Thor îl privi, nedumerit.

„Pe bărbatul din pădure care a tras săgeata?” adăugă Kendrick.

Ceilalţi se strânseră mai aproape, încercând să audă mai bine, în timp ce atmosfera deveni mai serioasă.

Thor încercă din nou să-şi amintească, dar nu putu. Totul era neclar.

„Aş vrea să-l fi văzut”, zise el. „Dar totul s-a întâmplat atât de repede.”

„Poate a fost doar unul dintre oamenii regelui, trăgând în direcţia noastră din greşeală”, zise O’Connor.

Thor clătină din cap.

„Nu era îmbrăcat ca ceilalţi. Purta haine negre şi o mantie cu glugă. Şi a tras doar o săgeată, ţintind drept la Kendrick, apoi a dispărut. Îmi pare rău. Aş vrea să fi văzut mai mult.”

Kendrick clătină din cap, încercând să chibzuiască.

„Cine ţi-ar dori moartea?” îl întrebă Reece pe Kendrick.

„Să fi fost un asasin?” întrebă O’Connor.

Kendrick ridică din umeri. „Nu am niciun duşman de care să ştiu.”

„Dar tata are mulţi”, zise Reece. Poate cineva vrea să te omoare pentru a-l face să sufere.”

„Sau poate cineva vrea să te înlăture de la tron”, adăugă Elden.

„Dar e absurd! Nu sunt legitim! Nu pot moşteni tronul!”

În timp ce toţi clătinau din cap, sorbindu-şi berea şi încercând să înţeleagă ce se întâmplase, se auzi un alt strigăt în încăpere şi atenţia tuturor bărbaţilor se îndreptă asupra unei scări ce ducea la etaj. Thor se uită în sus şi văzu un şir de femei care ieşiră dintr-un hol de sus, se aşezară lângă o balustradă şi priveau în jos la cei din încăpere. Erau toate îmbrăcate sumar şi foarte machiate.

Thor roşi.

„Hei, salutare tuturor!” strigă doamna din faţă, având un piept mare şi purtând un costum de dantelă roşie.

Bărbaţii izbucniră în aclamaţii.

„Cine are bani de cheltuit în seara asta?” întrebă ea.

Bărbaţii aclamară din nou.

Ochii lui Thor se deschiseră larg de mirare.

„Acest loc e şi un bordel?” întrebă el

Ceilalţi se întoarseră şi-l priviră muţi de uimire, apoi izbucniră cu toţii în râs.

„Dumnezeule, cât eşti naiv!” zise Conval.

„Spune-mi, ai fost vreodată la bordel?” spuse Conval.

„Pariez că n-a fost niciodată cu o femeie!” zise Elden.

Thor îi simţea pe toţi privindu-l şi se făcu roşu ca sfecla. Ar fi vrut să dispară. Aveau dreptate: nu fusese niciodată cu o femeie. Dar nu le-ar spune asta niciodată. Se întrebă dacă nu cumva i se citea pe chip.

Înainte să poată răspunde, unul dintre gemeni îşi întinse braţul, îl luă ferm pe după umeri şi aruncă o monedă de aur femeii de pe scări.

„Cred că ţi-i găsit primul client!” strigă el.

Camera se umplu de aclamaţii, iar Thor, în ciuda faptului că se zbătea şi opunea rezistenţă, se simţi împins înainte de zeci de oameni, prin mulţime şi în sus pe scări. În timp ce mergea, începu să se gândească la Gwen. La cât de mult o iubea. La faptul că nu voia să fie cu nimeni altcineva.

Voia să se întoarcă şi să fugă. Dar nu avea pur şi simplu nicio scăpare. Zeci dintre cei mai solizi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată îl împingeau înainte şi nu-i dădeau voie să se retragă. Înainte să-şi dea seama, era sus în capătul scărilor, pe palier, uitându-se fix la o femeie mai înaltă decât el, prea parfumată, care îi zâmbea. Ca lucrurile să fie şi mai rele, Thor era beat. Camera se învârtea cu el nebuneşte, iar el simţi că se va prăbuşi într-o clipită.

Femeia întinse braţul spre el, trase de cămaşa lui Thor, îl conduse cu hotărâre într-o cameră şi trânti uşa după ei. Thor era hotărât să *nu* fie cu ea. Păstra în minte imaginea lui Gwen, străduindu-se să nu o uite. Nu aşa voia să fie prima lui experienţă. Dar mintea nu-l asculta. Era atât de beat, încât abia mai vedea. Şi ultimul lucru pe care şi-l aminti, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, era că fusese condus prin cameră spre patul unei doamne şi că sperase să ajungă la el înainte de a se prăbuşi pe podea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

MacGil îşi dezlipi pleoapele, trezit de bătăile neobosite în uşa sa şi imediat îşi dori să nu fi făcut-o. Capul îi crăpa. Lumina intensă a soarelui pătrundea prin fereastra deschisă a castelului, iar el îşi dădu seama că faţa îi era îngropată în pătura sa din piele de oaie. Dezorientat, încercă să-şi amintească. Era acasă, în castelul său. Încercă să-şi evoce noaptea dinainte. Îşi aminti vânătoarea. Apoi taverna din pădure. Băuse mult prea mult. Cumva, reuşise să ajungă înapoi aici.

Trase cu ochiul şi îşi văzu soţia, Regina sa, dormind alături de el în aşternuturi şi deşteptându-se alene.

Se auziră din nou bătăile, zgomotul îngrozitor al unui inel de fier lovind în uşă.

“Cine ar putea fi?” întrebă ea, supărată.

MacGil se întreba acelaşi lucru. Îşi amintea precis că-şi instruise servitorii să nu-l trezească— mai ales după vânătoare. Or să plătească cu vârf şi îndesat pentru asta.

Era probabil intendentul său, cu o altă problemă financiară neînsemnată.

„Opreşte bubuitul ăla afurisit!” urlă MacGil în cele din urmă, rostogolindu-se din pat, stând cu coatele pe genunchi şi cu mâinile-n cap. Îşi trecu în grabă mâinile prin părul nespălat şi prin barbă, apoi peste ochi, încercând să se trezească. Vânătoarea—şi berea—îl storseseră de puteri. Nu mai era atât de vioi ca altădată. Timpul îşi spunea cuvântul; era extenuat. În acel moment, ar fi fost dispus să nu mai bea niciodată.

Cu un suprem efort, îşi îndreptă genunchii şi se ridică în picioare. Îmbrăcat doar în halat, traversă repede camera şi ajunse în sfârşit la uşa groasă de treizeci de centimetri, apucă mânerul de fier şi o deschise.

Brom, cel mai bun general al său, se afla acolo, flancat de doi locotenenţi. Locotenenţii plecară capetele din respect, dar generalul său se uită drept la el, cu o privire sumbră. MacGil îi detesta acea privire. Întotdeauna însemna veşti proaste. În

momente ca acesta, ura să fie rege. Avusese o zi bună ieri, o vânătoare grozavă, care-i amintise de zilele când era tânăr şi lipsit de griji. Şi mai ales de cum pierdea nopţile, ca cea dinainte, la tavernă. Acum, faptul că fusese trezit atât brutal îi spulberase orice iluzie de linişte pe care ar fi avut-o.

„Majestate, îmi pare rău că v-am trezit”, zise Brom.

„Ar trebui să-ţi pară”, mârâi MacGil. „Sper că e important.”

„Este”, zise el.

Regele MacGil îi observă seriozitatea pe chip şi privi peste umăr să-şi vadă regina. Adormise din nou.

MacGil le făcu semn să intre, apoi îi conduse de cealaltă parte a vastului său dormitor, printr-o altă uşă boltită, într-o cameră laterală, închizând uşa în urma lor ca să n-o deranjeze. Folosea uneori această cameră mai mică, de numai douăzeci de paşi în fiecare direcţie, cu câteva scaune confortabile şi ferestre mari cu vitralii, când nu avea chef să coboare în Sala Mare.

„Majestate, iscoadele noastre ne-au vorbit despre un contingent de oameni ai lui McCloud călărind spre est, către Marea Fabian. Şi cercetaşii noştri din sud au raportat că un convoi de nave ale Imperiului se îndreaptă spre nord. Trebuie că se îndreaptă într-acolo pentru a-i întâlni pe cei din clanul McCloud.”

MacGil căută să înţeleagă aceste informaţii, dar creierul i se mişca prea încet în starea sa de mahmureală.

„Şi?” îl îndemnă el nerăbdător, obosit. Era atât de extenuat de nesfârşitele intrigi şi speculaţii şi subterfugii de la curtea sa.

„Dacă cei din clanul McCloud se întâlnesc într-adevăr cu Imperiul, aceasta poate avea un singur scop”, continuă Brom. „Să conspire la deschiderea unei breşe în Canion şi la cucerirea Inelului.”

MacGil îşi înălţă privirea către bătrânul său comandant, un bărbat alături de care luptase treizeci de ani, şi putu să vadă teribila seriozitate din ochii acestuia. Putu să vadă şi frică. Asta îl tulbură; acesta nu era bărbatul pe care niciodată nu-l văzuse temându-se de ceva.

MacGil se ridică încet cât era de înalt, iar înălţimea sa era încă apreciabilă, se întoarse şi traversă camera până ajunse la

fereastră. Privi afară, cercetând curtea de dedesubt, pustie dimineaţa devreme, şi meditä. Ştiuse tot timpul că va veni o zi ca aceasta. Nu se aşteptase însă să vină atât de repede.

„E cam devreme”, zise el. „Abia au trecut câteva zile de când mi-am dat fata de soţie prinţului lor. Iar acum crezi că deja conspiră la distrugerea noastră?”

„Da, majestate”, răspunse Brom sincer. „Nu văd nici un alt motiv. Toate indiciile arată că este o întâlnire paşnică. Nu una de război.”

MacGil clătină încet din cap.

„Dar nu are niciun sens. N-ar putea să lase Imperiul să intre. De ce ar face asta? Chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, ar izbuti să-i ajute la slăbirea Scutului pe partea noastră şi să deschidă o breşă, ce s-ar întâmpla apoi? Imperiul i-ar distruge şi pe ei. N-ar mai fi nici ei în siguranţă. Ştiu şi ei asta.”

„Poate că au de gând să facă o înţelegere”, răspunse Brom. „Poate că vor lăsa Imperiul să intre, iar aceştia, în schimb, ne vor ataca numai pe noi, astfel încât clanul McCloud să controleze Inelul.”

MacGil clătina din cap.

„Cei din clanul McCloud sunt prea deştepţi pentru asta. Sunt vicleni. Ştiu că nu pot avea încredere în Imperiu.”

Generalul său ridică din umeri.

„Poate că îşi doresc atât de mult să stăpânească Inelul, încât sunt dispuşi să-şi asume acest risc. Mai ales acum că o au pe fiica ta ca regină.”

MacGil se gândi la asta. Avea capul greu. Nu voia să se ocupe de asta în acel moment. Nu atât de devreme dimineaţa.

„Deci, care-i propunerea ta?” întrebă scurt, sătul de speculaţii.

„Am putea să preîntâmpinăm asta, sire, şi să-i atacăm noi. Acum e momentul.”

MacGil rămase cu gura căscată.

„Chiar după ce le-am dat fata în căsătorie? Nu prea cred.”

„Dacă nu”, îl contrazise Brom, „le îngăduim să ne sape mormântul. Cu siguranţă ne vor ataca. Dacă nu acum, mai târziu. Şi dacă se aliază cu Imperiul ne vor distruge.”

„Nu pot traversa Ţinuturile Înalte atât de uşor. Stăpânim toate trecătorile. Ar fi un măcel. Chiar şi trăgând după ei Imperiul.”

„Imperiul are milioane de oameni de rezervă”, răspunse Brom. „Ei îşi permit să fie măcelăriţi.”

„Chiar şi cu Scutul distrus”, zise MacGil, „n-ar fi atât de uşor nici să trimită milioane de oşteni peste Canion sau peste Ţinuturile Înalte, nici să se apropie cu navele. Am observa aşa o mobilizare cu mult înainte. Am fi preveniţi.”

MacGil se gândi.

„Nu, nu vom ataca. Dar deocamdată putem face o mişcare prudentă: dublează patrulele în Ţinuturile Înalte. Întăreşte fortificaţiile. Şi dublează spionii. Asta e tot.”

„Da, Majestate”, zise Brom, întorcându-se şi grăbindu-se să iasă din cameră cu locotenenţii săi.

MacGil se întoarse la fereastră, cu capul zvâcnind. Simţea războiul la orizont, venind spre el la fel de inevitabil ca o furtună de iarnă. Simţea, în plus, că nu putea face nimic să-l oprească. Privi peste tot în jur, la castelul său, la pietre, la curtea regală curată care se întindea sub el şi nu putu să nu se întrebe cât timp vor mai dăinui toate acestea.

Ce n-ar fi dat pentru încă o băutură!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Thor simţi un picior înghiontindu-l în coaste şi ridică încet pleoapele. Stătea întins cu faţa în jos, pe un morman de paie şi, pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se afla. Îşi simţea capul greu, gâtul îi era mai uscat ca niciodată, iar ochii şi capul îl dureau îngrozitor. Se simţea de parcă ar fi căzut de pe cal.

Fu înghiontit din nou şi, în timp ce se ridică, încăperea se roti violent. Se aplecă şi vomită, icnind iar şi iar.

Un cor de râsete izbucni peste tot în jur şi, ridicându-şi ochii, îi văzu pe Reece, O'Connor, Elden şi pe gemeni învârtindu-se în jurul lui, privindu-l.

„În sfârşit, frumoasa adormită se trezeşte!" strigă Reece, zâmbind.

„Nu credeam că te vei mai ridica vreodată", zise O'Connor.

„Te simţi bine?" întrebă Elden.

Thor se îndreptă, ştergându-şi gura cu dosul palmei, încercând să rememoreze totul. În timp ce făcea acest lucru, Krohn, aflat la câţiva paşi, scânci şi alergă spre el, sărindu-i în braţe şi îngropându-şi capul în cămaşa lui. Thor fu uşurat să-l vadă şi fericit că-l are alături. Încercă să-şi amintească.

„Unde sunt?" întrebă Thor. „Ce s-a întâmplat noaptea trecută?"

Cei trei râdeau.

„Mă tem că ai băut cam mult, prietene. Cineva nu ţine la băutură. Nu-ţi aminteşti? Taverna?"

Thor închise ochii, îşi frecă tâmplele şi încercă să reînvie totul. Îşi amintea doar frânturi. Îşi aminti vânătoarea... taverna... băuturile. Îşi aminti că fusese condus sus... în bordel. După aceea, totul era în întuneric.

Pulsul i se acceleră când se gândi la Gwendolyn. Oare făcuse vreo prostie cu femeia aceea? Îşi ruinase oare şansele cu Gwen?

„Ce s-a întâmplat?" insistă Thor, serios, prinzându-l pe Reece de încheietura mâinii. „Te rog, spune-mi. Spune-mi că n-am făcut nimic cu femeia aceea."

Ceilalţi râdeau, dar Reece îşi privi prietenul cu sinceritate, înţelegând cât de supărat era.

„Nu fi îngrijorat, prietene”, răspunse el. „N-ai făcut nimic. Doar ai vomitat şi te-ai prăbuşit pe podeaua ei.”

Ceilalţi râseră din nou.

„Cam atât despre prima ta vizită acolo”, zise Elden.

Dar Thor se simţea complet uşurat. Nu o îndepărtase pe Gwen.

„E ultima dată că-ţi plătesc o femeie”, zise Conval.

„Ce risipă de bani”, zise Conven. „Nici măcar n-a vrut să ni-i dea înapoi!”

Băieţii râseră din nou. Thor era umilit, dar uşurat că nu făcuse nimic grav.

Prinse braţul lui Reece şi-l trase deoparte.

„Sora ta”, şopti el insistent. „Nu trebuie să ştie nimic despre asta, de acord?”

Reece zâmbi şi îşi petrecu braţul pe după umerii lui Thor.

„Secretul tău va fi bine păstrat, chiar dacă nu ai făcut nimic. Ea nu va afla. Iar eu văd cât de mult ţii la ea şi apreciez asta”, zise el, luându-şi o expresie serioasă. „Bag de seamă acum că ţii cu adevărat la ea. Dacă ai fi un desfrânat, n-ai fi genul de cumnat pe care mi l-aş dori. De fapt, am fost rugat să-ţi transmit acest mesaj.”

Reece îi puse un mic sul în palmă, iar Thor îl privi, confuz. Văzu sigiliul regal pe el, hârtia roz şi ştiu. Inima îi bătu mai repede.

„De la sora mea”, adăugă Reece.

„Ooo!” se auzi un cor de voci.

„Cineva a primit o scrisoare de dragoste!” zise O’Connor.

„Citeşte-ne-o şi nouă!” strigă Elden.

Ceilalţi întrerupseră discuţia cu râsete. Dar Thor, dorindu-şi intimitate, se trase grăbit de o parte a barăcii, departe de ceilalţi. Capul îi crăpa, iar camera încă se învârtea cu el, dar nu-i mai păsa. Derulă pergamentul delicat şi citi mesajul cu mâinile tremurânde.

„Ne întâlnim la Creasta Pădurii, la amiază. Nu întârzia. Şi nu atrage atenţia asupra ta.”

Thor îndesă biletul în buzunar.

„Ce spune, iubăreţule?” strigă Conven.

Thor se îndreptă grăbit spre Reece, ştiind că putea să aibă încredere în el.

„Legiunea nu are instrucţie astăzi, aşa-i?” întrebă Thor.

Reece clătină din cap. „Sigur că nu. E sărbătoare.”

„Unde e Creasta Pădurii?” întrebă Thor.

Reece zâmbi. „Ah, locul preferat al lui Gwen”, zise el. „Ieşi din curte pe drumul de est şi mergi tot înainte. Urcă apoi dealul, iar creasta începe după a doua măgură.”

Thor se uită la Reece.

„Te rog, nu vreau să ştie nimeni.”

Reece zâmbi.

„Sunt sigur că nici ea nu vrea. Dacă află mama, vă omoară pe amândoi. O închide pe soră-mea în camera ei, iar pe tine te exilează la capătul de sud al regatului.”

Lui Thor i se puse un nod în gât la gândul acesta.

„Adevărat?” întrebă el.

Reece dădu aprobator din cap.

„Nu te place. Nu ştiu de ce, dar e hotărâtă. Du-te repede şi nu spune nimic nimănui. Şi nu te teme”, zise el, prinzându-i mâna. „N-o voi face nici eu.”

*

Thor porni la drum grăbit, dis-de-dimineaţă, cu Krohn alergând alături de el, făcând tot posibilul să nu fie văzut. Urmă indicaţiile lui Reece cum putu mai bine, repetându-le în minte, în timp ce trecu în grabă de hotarele curţii regale, peste un mic deal şi de-a lungul marginii unei păduri dese. În stânga sa, pământul se surpase, permiţându-i să meargă pe o potecă îngustă, la marginea unei creste abrupte, cu o râpă în stânga şi pădurea în dreapta sa. Creasta Pădurii. Îi spusese să o aştepte aici. Fusese oare serioasă? Sau doar se juca cu el?

Avea pedantul Alton dreptate? Era oare Thor doar o distracţie pentru ea? Se va plictisi oare de el în curând? Spera, mai mult ca orice, că nu se va întâmpla aşa. Voia să creadă că sentimentele ei erau adevărate; totuşi, îi era greu să creadă că ar putea fi aşa. Abia îl cunoştea. Şi era o prinţesă. Ce ar putea

găsi interesant la el? În plus, era cu un an sau doi mai mare decât el, iar el nu stârnise niciodată interesul unei fete mai mari; de fapt, nu stârnise niciodată interesul *vreunei* fete.

Thor nu se gândise niciodată prea mult la fete. Nu fusese crescut cu surori, iar fete de-o seamă cu el erau puţine în sat. Nici ceilalţi băieţi de vârsta lui nu păreau a fi foarte preocupaţi de fete. În majoritate, băieţii se căsătoreau pe la optsprezece ani; erau căsătorii aranjate—de fapt, mai degrabă nişte aranjamente de afaceri. Bărbaţii de rang înalt care nu se căsătoreau până la douăzeci şi cinci de ani ajungeau la Ziua Alegerii: erau obligaţi fie să-şi aleagă o soţie, fie să plece şi să-şi caute una. Dar asta nu era valabil şi pentru Thor. Era sărac, iar oamenii de rangul lui se căsătoreau, de obicei, pentru a aduce avantaje familiei. Era ca negoţul cu vite.

Dar când Thor o zărise pe Gwendolyn, toate lucrurile se schimbaseră. Pentru prima dată, fusese prins de un sentiment atât de adânc şi puternic şi presant, încât nu-i mai îngăduia să se gândească la altceva. De fiecare dată când o vedea, sentimentul devenea tot mai profund. Abia înţelegea ce simte, dar îl durea să fie departe de ea.

Thor mergea tot mai repede de-a lungul crestei, uitându-se peste tot după ea, întrebându-se unde îl aştepta—dacă îl aştepta. Primul soare se ridica pe cer şi primele broboane de sudoare îi apărură pe frunte. Încă se simţea rău şi îngreţoşat de la excesele nopţii precedente. Cum soarele se înălţa tot mai mult, iar căutarea lui se dovedise zadarnică, începu să se întrebe dacă ea avea într-adevăr de gând să-l întâlnească. Se întrebă, totodată, cât de mare era pericolul care îi ameninţa. Dacă mama ei, Regina, era într-adevăr împotriva lor, l-ar fi îndepărtat oare din regat? Din Legiune? De lângă tot ce ajunsese să cunoască şi să iubească? Ce va face el apoi?

Pe când se gândea la asta, se hotărî că merita să rişte pentru şansa de a fi cu ea. Era dispus să rişte totul pentru această şansă. Spera doar să nu fi fost înşelat sau să nu fi tras vreo concluzie pripită în legătură cu profunzimea sentimentelor ei pentru el.

„Intenţionai doar să treci pe lângă mine?” se auzi o voce, urmată de un chicotit.

Thor sări, luat pe nepregătite, apoi se opri şi se întoarse. Gwendolyn era acolo, zâmbindu-i, stând la umbra unui pin uriaş. Îi crescu inima la vederea acelui zâmbet. Putu să vadă dragoste în ochii ei şi toate grijile şi temerile i se topiră ca prin farmec. Se mustră în gând pentru că fusese atât de netot încât să-i pună măcar la îndoială intenţiile.

Krohn scheună când o văzu.

„Dar ce avem noi aici?!” strigă ea, cu încântare.

Îngenunche, iar Krohn veni alergând la ea şi îi sări în braţe cu un scâncet; ea îl ridică şi-l ţinu în braţe, mângâindu-l.

„E atât de drăguţ!” zise ea, îmbrăţişându-l strâns. Krohn îi linse faţa. Ea chicoti şi-l sărută.

„Şi cum te cheamă, micuţule?” întrebă ea.

„Krohn”, zise Thor. În sfârşit, de data aceasta, nu mai avea limba legată ca până atunci.

„Krohn”, repetă ea, uitându-se în ochii puiului. „Şi în fiecare zi călătoreşti cu prietenul tău, leopardul?” îl întrebă ea pe Thor, râzând.

„L-am găsit”, zise Thor, simţindu-se intimidat de prezenţa ei, ca întotdeauna. „În pădure, la vânătoare. Fratele tău a spus că trebuie să-l păstrez, pentru că l-am găsit. Că aşa a fost sortit.”

Ea se uită la el şi expresia îi deveni serioasă.

„Ei bine, are dreptate. Animalele sunt sacre. Nu le găseşti. Te găsesc ele pe tine.”

„Sper că nu te deranjează că stă cu noi”, zise Thor.

„Aş fi tristă dacă n-ar sta”, răspunse ea.

Se uită în ambele direcţii, ca pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi, apoi întinse mâna, îl prinse pe Thor şi-l trase în pădure.

„Să mergem”, şopti ea. „Înainte să ne zărească cineva.”

Thor se însufleţi la atingerea mâinii ei, în timp ce-l conducea pe poteca din pădure. Intrară repede în pădure, pe poteca ce şerpuia printre pinii uriaşi. Îi dădu drumul mâinii, dar el nu-i uită atingerea.

Începea să capete mai multă încredere că ea, de fapt, îl plăcea şi era evident că nici ea nu voia să fie văzută, probabil de

mama ei. Era clar că lua acest lucru în serios, pentru că şi ea îşi asuma un risc, întâlnindu-se cu el.

Apoi, din nou, se gândi că poate voia numai să nu fie văzută de Alton—sau de oricare alţi băieţi cu care ar putea fi. Poate că Alton avusese dreptate. Poate că se ruşina să fie văzută cu el.

Thor era tulburat de aceste sentimente amestecate.

„Ţi-a mâncat pisica limba, nu-i aşa?” întrebă ea, rupând în sfârşit tăcerea.

Thor se simţea sfâşiat; nu voia să rişte să încurce lucrurile, spunându-i tot ce avea pe suflet—dar, în acelaşi timp, simţea că trebuie să-şi lase toate grijile deoparte. Trebuia să ştie cum stă. Nu se mai putea reţine.

„Când ne-am despărţit data trecută, m-am întâlnit cu Alton. M-a oprit să-mi vorbească.”

Gwendolyn se întunecă, buna dispoziţie i se risipi—iar Thor se simţi imediat vinovat că adusese vorba despre asta. Preţuia firea ei plăcută, veselia ei şi ar fi dorit să-şi poată retrage cuvintele. Ar fi vrut să se oprească, dar era prea târziu. Nu mai avea cum să dea înapoi acum.

„Şi ce ţi-a spus?” spuse ea, cu vocea scăzută.

„Mi-a spus să mă ţin departe de tine. Mi-a spus că nu-ţi pasă de mine cu adevărat. Mi-a spus că sunt doar o distracţie pentru tine. Că te vei sătura de mine într-o zi sau două. Mi-a spus, de asemenea, că voi doi sunteţi gata să vă căsătoriţi şi că nunta voastră a fost deja aranjată.”

Gwendolyn lăsă să-i scape un râset furios, batjocoritor.

„Aşa a spus, deci?” pufni ea. „Băiatul acela este o scârbă arogantă şi nesuferită ”, adăugă, furioasă. „Mi-a fost ca un spin în coastă de când eram mică. Crede că face parte din familia regală, doar pentru că părinţii noştri sunt veri. N-am mai întâlnit pe nimeni care să-şi merite atât de puţin rangul. Pentru a înrăutăţi lucrurile, i-a intrat cumva în cap că suntem sortiţi să ne căsătorim. Ca şi cum aş face doar ce mi-ar cere părinţii să fac. Niciodată. Şi, cu siguranţă, nu cu el. Nu suport să-l văd în faţa mea.”

Thor se simţi uşurat la auzul cuvintelor ei, se simţi uşor ca un fulg; se simţea în al nouălea cer. Era exact ceea ce îşi dorise să

audă. Acum regreta că o necăjise degeaba. Dar nu era încă pe deplin satisfăcut; observase că ea nu-i spusese încă dacă-l plăcea cu adevărat sau nu.

„În ceea ce te priveşte pe *tine*”, zise ea, aruncându-i o privire pe furiş, apoi uitându-se în altă parte. „Abia dacă te cunosc. Nu-mi prea doresc acum să fiu obligată să-mi încredinţez sentimentele cuiva. Dar pot să spun că nu mi-aş petrece timpul cu tine, dacă te-aş urî atât de mult. Desigur, este dreptul meu să mă răzgândesc cum doresc şi pot fi schimbătoare—dar nu când e vorba de dragoste.”

Atât îi trebui lui Thor. Era impresionat de seriozitatea ei şi chiar şi mai impresionat de cuvântul pe care-l alesese ea: „dragoste”. Se simţi renăscut.

„Şi, întâmplător, aş putea să te întreb acelaşi lucru”, zise ea, inversând rolurile. „De fapt, cred că am mult mai mult de pierdut decât tine. La urma urmelor, sunt fiica regelui, iar tu eşti un om de rând. Sunt mai mare decât tine. Nu crezi că eu ar trebui să fiu cea mai precaută? Mi-au ajuns la urechi zvonuri despre planurile tale, despre ascensiunea ta socială, despre faptul că mă foloseşti din dorinţa de-a dobândi un rang. De a intra în graţiile regelui. Ar trebui să cred toate acestea?”

Thor era îngrozit.

„Nu, domniţa mea! Niciodată. Gândurile acestea nu mi-au trecut niciodată prin minte. Sunt cu tine pentru că nu doresc să fiu nicăieri altundeva. Doar pentru că vreau să fiu. Doar pentru că, atunci când *nu* sunt cu tine, nu mă pot gândi la altceva.”

Un mic zâmbet îi apăru în colţul gurii şi el putu să vadă cum i se lumina chipul.

„Eşti nou aici”, zise ea. „Eşti nou la Curtea Regală, nu ştii nimic despre viaţa la curte. Ai nevoie de timp pentru a înţelege cum merg lucrurile. Aici, nimeni nu spune ceea ce gândeşte de fapt. Fiecare are planurile sale. Fiecare vânează putere—sau rang, avere, bogăţii şi titluri. Niciunul nu poate fi vreodată luat drept ceea ce pare a fi. Fiecare are spionii lui, clica sa, planurile sale. Când Alton ţi-a spus că nunta mi-a fost deja aranjată, de pildă, ceea ce făcea, de fapt, era să încerce să afle cât suntem noi doi de apropiaţi. Se simte ameninţat. Şi ar putea informa pe

cineva. Pentru el, căsătoria nu înseamnă dragoste. Înseamnă uniune. Doar pentru câştig financiar, pentru rang. Pentru proprietate. La curtea noastră, nimic nu este ceea ce pare a fi.”

Deodată, Krohn trecu în fugă pe lângă ei, de-a lungul potecii, şi intră într-un luminiş. Thor fu luat prin surprindere de privelişte; era o poiana frumoasă, plină de flori sălbatice de toate culorile, înalte până la genunchi. Păsări şi fluturi de toate culorile şi mărimile dansau şi pluteau în aer, iar poiana era însufleţită de sunetul ciripitului lor. Soarele îşi arunca asupra lor lumina sclipitoare; părea a fi un loc secret, ascuns aici, în mijlocul acestei păduri înalte şi întunecoase.

„Te-ai jucat vreodată de-a baba oarba?” întrebă ea, râzând.

Thor clătină din cap şi, înainte să poată răspunde, ea îşi luă eşarfa de la gât, întinse mâinile şi acoperi ochii lui Thor cu ea, legându-i-o la spate. Nu putea să vadă, iar ea îi chicoti tare la ureche.

„E rândul tău!”

Apoi o auzi fugind prin iarbă.

El zâmbi.

„Dar eu ce trebuie să fac?” strigă el.

„Găseşte-mă!” răspunse ea.

Vocea ei era deja departe.

Thor, legat la ochi, începu să alerge după ea, împiedicându-se în timp ce se mişca. Asculta cu atenţie să prindă foşnetul rochiei ei, încercând să-i ia urma. Era dificil, iar el alerga cu mâinile întinse în faţă, gândindu-se într-una că ar putea nimeri într-un copac, chiar dacă ştia că era o poiană deschisă. În câteva momente, se simţi dezorientat şi i se păru că aleargă în cercuri.

Dar continuă să asculte, auzind chicotitul ei în depărtare şi încercând să-l urmeze, să ajungă la el. Câteodată părea mai aproape, alteori mai departe. Începuse să ameţească.

Îl auzi pe Krohn scheunând, alergând pe lângă el şi începu să-l asculte şi să-l urmeze. Când făcu aceasta, chicotelile ei se auziră mai tare, iar Thor pricepu că puiul de leopard îl conducea la Gwendolyn. Era uimit cât de deştept era Krohn, care intrase în jocul lor.

În curând, putu s-o audă la numai câţiva paşi depărtare; o urmări, alergând în zigzag prin poiană. Întinse mâna, iar ea scoase un strigăt de încântare când el o apucă de colţul rochiei. Cum făcu asta, se împiedică şi amândoi se prăbuşiră în iarba moale. Se răsuci într-o secundă, ca el să cadă primul, iar ea deasupra lui, amortizându-i căderea.

Când Thor aterizã, cu Gwen deasupra lui, ea ţipă, surprinsă. Chicotea încă, când întinse mâna şi desfăcu eşarfa.

Thor îşi simţi inima zvâcnind când văzu chipul ei la numai câţiva centimetri distanţă de al său. Simţea apăsarea trupului ei, în rochia subţire de vară, pe al său, îi simţea fiecare contur al trupului. Întreaga greutatea a trupului ei îl apăsa, iar ea nu făcu nici o mişcare de împotrivire. Se uita în ochii lui, amândoi respirau uşor, şi nu îşi întoarse privirea. Nu o făcu nici el. Inima lui Thor bătea atât de repede, încât îi era greu să se concentreze.

Pe neaşteptate, ea se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui. Erau mai moi decât şi-ar fi putut imagina şi când se atinseră, pentru prima dată în viaţă, Thor simţi că trăieşte cu adevărat.

Îşi închise ochii, ea şi-i închise pe-ai săi, şi rămaseră nemişcaţi aşa, cu buzele atingându-se, pentru nu ştiu cât timp. Ar fi vrut să oprească timpul în loc.

În cele din urmă, încetişor, ea se îndepărtă. Încă zâmbea, în timp ce-şi deschidea ochii încet şi încă stătea întinsă acolo, cu trupul peste al lui.

Rămaseră aşa mult timp, uitându-se unul în ochii celuilalt.

„De unde-ai venit?” întrebă ea, blând, zâmbind.

Îi zâmbi şi el, neştiind ce să-i răspundă.

„Sunt doar un băiat obişnuit”, spuse el.

Ea clătină din cap şi zâmbi.

„Nu, nu eşti. Pot s-o simt. Bănuiesc că eşti mult, mult mai mult de-atât.”

Ea se aplecă şi-l sărută din nou, iar buzele lor se întâlniră, de data aceasta, pentru şi mai mult timp. Întinse braţul şi-şi trecu mâna prin părul ei, iar ea făcu la fel. El nu-şi putea alunga gândurile. Se întreba deja cum se vor termina toate acestea. Ar

putea oare fi împreună, cu toate forţele care li se opuneau? Ar fi oare posibil ca ei să fie într-adevăr un cuplu?

Thor spera, mai mult decât sperase vreodată, că vor fi. Voia să fie cu ea acum, chiar mai mult decât voia să fie în Legiune.

Dar pe când se gândea la acestea, se auzi brusc un foşnet în iarbă şi amândoi, speriaţi, se întoarseră. Krohn sărea prin iarbă, la câţiva paşi depărtare, iar foşnetul se auzi din nou. Krohn scheună, apoi mârâi—apoi se auzi un sâsâit. În cele din urmă, se făcu linişte.

Gwen se rostogoli de pe Thor şi amândoi se ridicară să privească. Thor sări în picioare, s-o protejeze pe Gwen, întrebându-se ce-ar putea fi. Nu zări pe nimeni. Dar cineva—sau ceva—trebuie să fi fost acolo, la numai câţiva paşi distanţă, în iarba înaltă.

Krohn se ivi în faţa lor, iar în gura lui, în dinţii lui mici, ascuţiţi ca un brici, atârna moale un imens şarpe alb. Trebuie că avea trei metri lungime, gros ca o ramură de copac, cu pielea de un splendid alb strălucitor.

Thor înţelese imediat ce se întâmplase: Krohn îi cruţase pe amândoi de un atac al acestei reptile mortale. Inima i se umplu de recunoştinţă pentru puiul de leopard.

Gwen şopti.

„Un şarpe cu spinarea albă”, zise ea. „Cea mai ucigătoare reptilă din întregul regat.”

Thor se uita la el cu teamă.

„Credeam că şarpele acesta nu există. Credeam că e doar o legendă.”

„E foarte rar”, zise Gwen. „Am văzut doar unul, în toată viaţa mea. În ziua în care tatăl tatălui meu a fost ucis. E un semn.”

Se întoarse şi-l privi pe Thor.

„Înseamnă că se apropie moartea. Moartea cuiva foarte apropiat.”

Thor simţi un fior de-a lungul şirei spinării. O adiere neaşteptat de rece se strecură prin poiană, în acea zi de vară, iar el ştiu, cu absolută certitudine, că avea dreptate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Gwendolyn mergea singură prin castel, urcând scara în spirală şi urmând traseul şerpuit al acesteia până sus. Se gândea la Thor. La plimbarea lor. La sărut. Şi, apoi, la şarpele acela.

Era stăpânită de emoţii contradictorii. Pe de o parte, era încântată că fusese cu el; pe de altă parte, era cuprinsă de groază din cauza acelui şarpe, din cauza prevestirii de moarte pe care-o aducea. Dar nu ştia pentru cine şi nici nu-şi putea scoate acest lucru din minte. Se temea că era vorba de cineva din familia ei. Ar putea fi unul dintre fraţii ei? Godfrey? Kendrick? Ar putea fi mama ei? Sau, se cutremura numai gândindu-se, tatăl ei?

Vederea acelui şarpe aruncase o umbră întunecată peste ziua lor veselă şi odată ce buna dispoziţie le-a fost spulberată, fuseseră incapabili să şi-o recapete. Făcuseră împreună drumul înapoi până la curte, despărţindu-se imediat ce au ieşit din pădure, ca să nu poată fi văzuţi. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca mama ei să-i surprindă împreună. Dar Gwen nu putea renunţa la Thor atât de uşor şi va găsi un mod de a lupta împotriva mamei ei; avea doar nevoie de timp să pună la cale o strategie.

Fusese dureros să se despartă de Thor; amintindu-şi aceasta, îi păru rău. Intenţionase să-l întrebe dacă se vor întâlni din nou, să facă un plan pentru o altă zi. Dar fusese atât de uluită, atât de înnebunită la vederea acelui şarpe, încât uitase. Acum îşi făcea griji că Thor va crede că nu-i păsa de el.

În clipa în care sosi la Curtea Regală, slujitorii tatăl ei îi comunicară că era aşteptată. De aceea, urcă scările cu inima bătând, întrebându-se de ce voia să o vadă. Oare fusese văzută cu Thor? Nu putea exista un alt motiv ca tatăl ei să dorească s-o vadă atât de urgent. Oare îi va interzice şi el să-l vadă pe Thor? Cu greu şi-ar fi putut imagina că ar fi făcut-o. Întotdeauna fusese de partea ei.

Abia respirând, Gwen ajunse în cele din urmă sus. Se grăbi pe coridor, trecu pe lângă însoţitorii care luaseră poziţia de drepţi şi deschise uşa camerei tatălui ei. Alţi doi servitori, ce aşteptau înăuntru, se înclinară în faţa ei.

„Lăsaţi-ne singuri”, le ceru tatăl ei celor doi.

Ei se înclinară şi părăsiră repede camera, închizând uşa înapoia lor cu un ecou răsunător.

Cu un zâmbet larg, tatăl ei se ridică de la masă şi se îndreptă spre ea, traversând vasta încăpere. Se simţea în largul ei, ca întotdeauna în prezenţa lui, şi fu uşurată să vadă că nu exista nicio urmă de mânie pe chipul acestuia.

„Gwendolyn a mea”, zise el.

Întinse braţele şi o cuprinse într-o îmbrăţişare puternică. Îl îmbrăţişă şi ea, iar el o conduse către două scaune imense, plasate într-un colţ, lângă focul care duduia. Câţiva câini mari, lupi, pe care îi cunoştea, în majoritate, încă din copilărie, se dădură din calea lor când se îndreptară spre foc. Doi dintre aceştia o urmară şi îşi puseră capul în poala ei. Focul o bucură; se făcuse neobişnuit de rece pentru o zi de vară.

Tatăl se aplecă spre foc, privind drept în flăcările care trosneau înaintea lor.

„Ştii de ce te-am chemat?” întrebă el.

Ea îi cercetă chipul, dar nu-şi dădu încă seama.

„Nu, tată.”

O privi surprins.

„Discuţia noastră de mai deunăzi. Cu fraţii tăi. În legătură cu domnia. Este ceea ce vreau să discut cu tine.”

Gwen îşi simţi inima plutind de uşurare. Nu era vorba despre Thor. Era vorba de politică. Afurisita de politică, de care-i păsa atât de puţin. Oftă de uşurare.

„Pari uşurată”, zise el. „Ce credeai că vreau să discutăm?”

Tatăl ei era prea pătrunzător; întotdeauna fusese. Era unul dintre puţinii oameni care puteau să-i citească gândurile ca pe o carte deschisă. Trebuia să fie prudentă în preajma lui.

„Nimic, tată”, zise ea repede.

El zâmbi din nou.

„Aşa, atunci spune-mi. Ce părere ai despre alegerea mea?” întrebă el.

„Alegere?” întrebă ea.

„Pentru moştenitorul meu! Pentru regat!”

„Vrei să spui pe mine?” întrebă ea.

„Cine altcineva?” râse el.

Ea roşi.

„Tată, am fost surprinsă, pentru a nu spune mai mult. Nu sunt primul născut. Sunt femeie. Nu ştiu nimic despre politică. Şi nici nu-mi pasă de ea—sau să domnesc peste vreun regat. Nu am ambiţii politice. Şi nu ştiu de ce m-ai ales.”

„Tocmai pentru aceste motive”, zise el, cu o expresie teribil de serioasă. „Pentru că nu aspiri la tron. Nu vrei domnia. Şi nu ştii nimic despre politică.”

Trase adânc aer în piept.

„Dar cunoşti sufletul omenesc. Eşti foarte pătrunzătoare. Ai moştenit asta de la mine. Ai mintea isteaţă a mamei tale şi te pricepi la oameni, ca mine. Ştii să-i judeci; poţi vedea prin ei. Iar un rege are nevoie de asta. Să cunoască sufletul celorlalţi. Nu-ţi trebuie nimic mai mult. Orice altceva este născocire. Să ştii cine sunt oamenii tăi. Să-i înţelegi. Să fii bună cu ei. Asta-i tot.”

„Cu siguranţă, să conduci un regat trebuie să însemne mai mult de-atât”, spuse ea.

„Nu chiar”, zise el. „Totul îşi are originea în asta. Deciziile tot de aici provin.”

„Dar, tată, uiţi că, în primul rând, nu am nicio dorinţă să domnesc şi, în al doilea rând, tu n-o să mori. Asta e doar o tradiţie stupidă, legată de nunta primului dintre copii. De ce să ne tot gândim la asta? Nu-mi place nici să vorbesc despre asta şi nici să mă gândesc. Sper să nu vină niciodată ziua în care să te văd murind, aşa că toată discuţia e lipsită de importanţă.”

El îşi drese glasul, cu un aer grav.

„Am vorbit cu Argon, care vede un viitor întunecat pentru mine. Am simţit şi eu lucrul acesta. Trebuie să mă pregătesc”, zise el.

Gwen simţi că i se strânge inima.

„Argon e un nebun. Un vrăjitor. Jumătate din ce spune el nu se întâmplă niciodată. Ignoră-l. Nu te lăsa copleşit de profeţiile lui absurde. Eşti sănătos. Vei trăi veşnic.”

Dar el clătină încet din cap, iar ea putu să-i citească tristeţea pe chip şi simţi că i se strânge inima şi mai tare.

„Gwendolyn, fiica mea, te iubesc. Am nevoie să fii pregătită. Vreau ca tu să fii următorul conducător al Inelului. Vorbesc cât se poate de serios. Nu este o rugăminte. Este o poruncă.”

Cu ochii întunecaţi, el o privi cu atâta seriozitate încât o sperie. Nu mai văzuse niciodată privirea aceea pe chipul tatălui său.

Ea îşi simţi ochii umezi, întinse mâna şi îşi şterse o lacrimă.

„Îmi pare rău că te-am necăjit”, zise el.

„Atunci nu mai vorbi despre asta”, spuse ea, plângând. „Nu vreau să mori.”

„Îmi pare rău, dar nu pot. Trebuie să-mi răspunzi.”

„Tată, nu vreau să te ofensez.”

„Atunci spune da.”

„Dar cum aş putea eu să domnesc?” insistă ea.

„Nu-i atât de greu pe cât crezi. Vei fi înconjurată de consilieri. Prima regulă este să nu ai încredere în niciunul dintre ei. Ai încredere în tine însăţi. Poţi să faci asta. Lipsa ta de cunoştinţe, naivitatea ta—acestea sunt lucrurile care te vor face puternică. Vei lua decizii juste. Trebuie să-mi promiţi”, insistă el.

Ea îl privi în ochi şi văzu cât de important era lucrul acesta pentru el. Voia să scape de acest subiect, dacă nu pentru un alt motiv, măcar pentru a-i alunga gândurile negre şi pentru a-l înveseli.

„Bine, îţi promit”, zise ea în grabă. „Te simţi mai bine acum?”

Se lăsă pe spate şi ea putu să-l vadă extrem de uşurat.

„Da”, zise el. „Mulţumesc.”

„Bun, acum putem vorbi despre altceva? Lucruri care chiar s-ar putea întâmpla?” întrebă ea.

Tatăl ei se lăsă pe spate şi izbucni zgomotos în râs; părea extrem de uşurat.

„De-asta te iubesc”, zise el. „Întotdeauna atât de fericită. Întotdeauna reuşeşti să mă faci să râd.”

O cercetă cu atenţie, iar ea simţi că urmăreşte ceva.

„Pari neobişnuit de fericită”, zise el. „ E vorba de vreun băiat?”

Gwen roşi. Se ridică şi se duse la fereastră, întorcându-i spatele.

„Îmi pare rău, tată, dar asta e o chestiune personală.”

„Ba nu e, din moment ce îmi vei conduce regatul”, zise el. „Dar nu vreau să mă bag. Oricum, mama ta a cerut să te vadă şi presupun că nu va fi atât de indulgentă. Să nu mai vorbim despre asta. Dar pregăteşte-te.”

I se strânse inima şi se întoarse, privind pe fereastră. Ura locul acesta. Îşi dorea să fie oriunde altundeva, dar nu acolo. Într-un sat modest, la o fermă modestă, ducând o existenţă modestă alături de Thor. Departe de toate acestea, de toate aceste forţe care încercau să o controleze.

Simţi o mână blândă pe umăr şi să întoarse să-şi vadă tatăl stând acolo, zâmbind.

„Mama ta poate fi înverşunată. Dar orice ar hotărî, să ştii că eu voi fi de partea ta. În privinţa dragostei, trebuie să fii liber să alegi.”

Gwen se întinse şi îşi îmbrăţişă tatăl. În acel moment, îl iubea mai mult decât orice. Încercă să alunge prevestirea acelui şarpe din minte, rugându-se din tot sufletul să nu fi fost menită tatălui ei.

*

Gwen coti când la stânga, când la dreapta, coridor după coridor, pe lângă şiruri de vitralii, îndreptându-se către camera mamei ei. Detesta să fie convocată de mama ei, detesta modul ei autoritar de-a fi. În multe privinţe, mama ei era, de fapt, cea care conducea regatul. Era mai puternică decât soţul ei din multe puncte de vedere, se ţinea tare pe poziţie, ceda mai greu. Desigur, regatul nu ştia; Regele îşi luase o înfăţişare autoritară, părea a fi cel înţelept.

Dar când se întorcea la castel, în spatele uşilor închise, ea era cea căreia regele îi cerea sfatul. Ea era cea mai înţeleaptă. Cea mai rece. Cea mai chibzuită. Cea mai dură. Cea mai neînfricată. Ea era temelia. Şi conducea familia lor numeroasă

cu mână de fier. Când voia ceva, mai ales dacă-şi punea în cap că era bine pentru familie, se asigura că se întâmplă.

Iar acum voinţa de fier a mamei era pe cale să se întoarcă împotriva ei; deja se pregătea pentru confruntare. Simţea că era legată de viaţa ei sentimentală şi se temea că fusese văzută cu Thor. Dar era hotărâtă să nu dea înapoi cu niciun preţ. Dacă va trebui să părăsească acest loc, o va face. Nu-i păsa, putea s-o închidă şi în temniţă.

În timp ce Gwen se apropia de camera mamei, uşa largă de stejar fu deschisă de servitorii acesteia, care se dădură la o parte când ea intră, apoi închiseră uşa în urma ei.

Camera mamei sale era mult mai mică decât a tatălui, mai intimă, cu covoare mari şi un mic set de ceai şi o tablă de joc aşezate în faţa focului care trosnea, cu câteva scaune delicate, îmbrăcate în catifea galbenă, alături. Mama ei stătea pe unul dintre scaune, cu spatele la Gwen, deşi o aştepta. Cu faţa la foc, sorbi din ceai şi mută una dintre piese pe tabla de joc. În spatele ei se aflau două doamne de onoare, una aranjându-i părul, cealaltă strângându-i şnururile de pe spatele rochiei.

„Intră, copilă”, se auzi vocea ei severă.

Gwen detesta când mama ei făcea asta—se întreţinea cu musafirii săi în faţa servitorilor. Ar fi vrut ca ea să-i îndepărteze, aşa cum făcuse tatăl ei când au discutat. Putea să facă măcar atât pentru intimitate şi decenţă. Dar mama ei nu făcea niciodată lucrul acesta. Gwen ajunsese la concluzia că era un exerciţiu de putere, lăsând servitorii să zăbovească în preajmă, să asculte, pentru a o ţine pe Gwen încordată la maxim.

Gwen nu avu de ales şi trebui să traverseze camera şi să se aşeze pe unul dintre scaunele din faţa mamei ei, prea aproape de foc. Un alt exerciţiu de putere al mamei ei: îşi ţinea musafirul într-un loc prea călduros, pentru a-i crea neplăcere.

Regina nu-şi ridică privirea; se uita de fapt în jos, spre tabla ei de joc, împingând una dintre piesele de fildeş în labirintul complicat.

„E rândul tău”, spuse mama ei.

Gwen privi tabla de joc; era surprinsă că mama ei continua încă această partidă. Îşi aminti că avea piesele maronii, dar nu

mai continuase acest joc cu mama ei de câteva săptămâni. Mama ei era foarte pricepută la jocul de pioni, dar Gwen era şi mai bună. Mamei nu-i plăcea să piardă, aşa că, desigur, studiase tabla de joc ceva vreme, sperând să facă mutarea perfectă. Acum că Gwen se afla aici, îşi făcu mutarea.

Spre deosebire de mama ei, Gwen nu trebuia să studieze tabla. De-abia îi aruncă o privire şi îşi dădu seama care era mutarea perfectă. Întinse mâna şi mută una dintre piesele maronii pe diagonală, de partea cealaltă a tablei. O adusese pe mama ei la o mutare de înfrângere.

Regina privi în jos, cu o faţă lipsită de expresie, exceptând o tresărire a sprâncenei, despre care Gwen ştia că arată descurajare. Gwen era mai isteaţă, dar mama ei nu ar fi admis niciodată lucrul acesta.

Mama îşi drese vocea, studiind tabla de joc, neuitându-se încă la Gwen.

„Ştiu totul despre escapadele tale cu băiatul acela de rând”, zise ea batjocoritor. „Mă sfidezi.” Ridică privirea spre ea. „De ce?”

Gwen inspiră adânc, simţind că i se strânge stomacul, încercând să găsească cel mai bun răspuns. Nu se va da bătută. Nu de data asta.

„Problemele mele personale nu te interesează pe tine”, răspunse Gwen.

„Nu mă interesează? Ba mă interesează foarte mult. Problemele tale personale vor afecta regatul. Soarta acestei familii. A Inelului. Problemele tale personale sunt politice—oricât ai încerca tu să uiţi. Nu eşti o persoană de rând. *Nimic* nu e personal în lumea ta. Şi *nimic* nu-mi poate fi ascuns.”

Vocea mamei era tăioasă şi rece, iar Gwen detesta fiecare clipă a acestei vizite. Însă Gwen nu putea să facă nimic altceva decât să stea acolo şi să aştepte ca ea să termine. Se simţea ca într-o capcană.

În cele din urmă, mama ei îşi drese glasul.

„Din moment ce refuzi să mă asculţi, va trebui să hotărăsc eu pentru tine. Nu-l vei mai vedea pe acel băiat niciodată. Dacă o faci, îl voi alunga din Legiune şi de la Curtea Regală, înapoi în

satul său. Apoi îl voi pune în butuci, împreună cu întreaga sa familie. Va fi alungat în dizgraţie. Şi nu vei mai auzi vreodată de el.”

Mama ei ridică privirea spre ea, cu buza de jos tremurând de furie.

„M-ai înţeles?”

Gwen trase brusc aer în piept, înţelegând pentru prima oară de ce era în stare mama ei. O ura mai mult decât ar fi putut să spună. Gwen surprinse, de asemenea, privirile neliniştite ale doamnelor de onoare. Era umilitor.

Înainte să poată răspunde, mama ei continuă.

„Mai mult, pentru a preveni continuarea comportamentului tău neglijent, am luat măsuri pentru a aranja o căsătorie convenabilă pentru tine. Te vei căsători cu Alton, în prima zi a lunii viitoare. Poţi să începi pregătirile de nuntă. Pregăteşte-te pentru viaţa de femeie măritată. Asta-i tot”, zise dispreţuitor mama ei, întorcându-se spre tabla de joc, ca şi cum tocmai ar fi spus cele mai banale lucruri.

Gwen clocotea şi ardea pe dinăuntru şi ar fi vrut să ţipe.

„Cum îndrăzneşti”, îi răspunse Gwen, arătându-şi furia. „Crezi că sunt o marionetă pe care să o mânuieşti tu? Chiar crezi că mă voi mărita cu oricine vrei tu?”

„Nu cred”, replică mama ei. „*Ştiu*. Eşti fiica mea şi îmi datorezi ascultare. Şi te vei căsători întocmai cu cine spun eu.”

„Nu, n-o voi face!” îi strigă Gwen. „Şi nu mă poţi obliga! Tata a spus că nu mă poţi obliga!”

„Căsătoriile aranjate reprezintă încă dreptul fiecărui părinte din acest regat şi, desigur, al regelui şi reginei. E poziţia tatălui tău, dar tu ştii la fel de bine ca mine că întotdeauna va ceda voinţei mele. Am metodele mele.”

Mama ei o privi.

„Vezi, deci, vei face ce spun eu. Căsătoria ta va avea loc. Nimic nu o poate opri. Pregăteşte-te.”

„Nu o voi face”, răspunse Gwen. „Niciodată. Şi dacă mai aduci vreodată vorba despre asta, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.”

Mama ei îşi ridică privirea şi zâmbi, un zâmbet rece şi urât.

„Nu-mi pasă dacă nu mai vorbeşti cu mine niciodată. Sunt mama ta, nu-ţi sunt prietenă. Şi sunt Regina ta. Aceasta ar putea fi foarte bine ultima noastră întâlnire. N-are importanţă. Până la urmă, vei face ce-ţi cer. Şi te voi urmări de la distanţă, în timp ce trăieşti viaţa pe care ţi-o pregătesc.”

Mama ei se întoarse la jocul său.

„Eşti liberă”, spuse ea cu o fluturare de mână, ca şi cum Gwen ar fi fost unul dintre servitori.

Gwen era atât de furioasă, încât nu mai putu rezista. Făcu trei paşi, înaintă spre tabla de joc a mamei şi o răsturnă cu ambele mâini, făcând piesele de fildeş şi tabla mare de fildeş să se prăbuşească şi să se spargă în bucăţi.

Mama ei sări înapoi, în stare de şoc.

„Te urăsc”, şuieră Gwen.

Cu aceasta, Gwen se întoarse, roşie la faţă, şi ieşi ca o furtună din cameră, împingând mâinile însoţitorilor, hotărâtă să iasă singură şi să nu-şi mai revadă mama niciodată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Thor mergea de ore întregi, pe potecile şerpuitoare ale pădurii, gândindu-se la întâlnirea lui cu Gwen. Nu putea să şi-o alunge din minte. Timpul petrecut cu ea fusese magic, cu mult peste aşteptările sale, şi nu se mai îndoia acum de profunzimea sentimentelor ei. Fusese o zi perfectă, exceptând, desigur, ceea ce se întâmplase la sfârşitul întâlnirii lor.

Acel şarpe alb, atât de rar şi de rău augur. Avuseseră noroc că nu fuseseră muşcaţi. Thor se uită la Krohn, care mergea loial pe lângă el, fericit ca întotdeauna, şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi fost acolo, să ucidă şarpele şi să le salveze vieţile. Oare ar fi fost amândoi morţi acum? Îi era pe veci recunoscător lui Krohn şi ştiu că are în el un prieten de încredere, pe viaţă.

Cu toate acestea, prevestirea îl necăjea: şarpele acela era extrem de rar şi nu trăia prin părţile acestea ale regatului. Trăia mai departe, spre sud, în mlaştini şi smârcuri. Cum de călătorise atât de departe? De ce trebuise să li se arate tocmai în acel moment? Era o întâmplare ieşită din comun, iar Thor era absolut sigur că era un semn. Ca şi Gwen, simţise că e un semn rău, prevestitor al unei morţi iminente. Dar a cui?

Thor voia să alunge această imagine din minte, să uite de ea, să se gândească la altceva, dar nu putea. Îl afectase şi-i răpise liniştea. Ştia că trebuia să se-ntoarcă la cazarmă, dar nu fusese în stare să o facă. Aceasta era totuşi ziua lor liberă, aşa că, în schimb, hoinărise ore întregi, pe potecile din pădure, încercând să-şi limpezească gândurile. Era sigur că şarpele purta un mesaj ascuns numai pentru el, că era îndemnat să acţioneze.

Pentru a înrăutăţi lucrurile, despărţirea de Gwen fusese bruscă. Când ajunseră la marginea pădurii, porniră repede pe drumuri diferite, fără să-şi spună mai nimic. Ea părea îngrijorată. Îşi imagină că era din cauza şarpelui, dar nu putea fi sigur. Nu pomenise nimic de o nouă întâlnire. Oare se răzgândise în privinţa lui? Greşise oare cu ceva?

Gândul acesta era sfâșietor. Nu prea ştia ce să facă şi rătăci prin pădure ore întregi. Simţea nevoia să vorbească cu cineva care înţelegea lucrurile acestea, care putea interpreta semnele şi prevestirile.

Thor se opri brusc în loc. Desigur. Argon. Ar fi perfect. I-ar putea explica totul şi l-ar putea linişti.

Thor se uită în jur. Stătea la capătul nordic al celei mai îndepărtate creste şi de aici avea o panoramă completă asupra oraşului regal de dedesubt. Se afla aproape de o răspântie. Ştia că Argon locuia singur, într-o căsuţă de piatră, la marginile nordice ale Câmpiei Boulder. Ştia că dacă o lua la dreapta, îndepărtându-se de oraş, una dintre aceste poteci îl va conduce acolo. Îşi începu călătoria.

Era un drum lung şi era foarte posibil ca Argon nici să nu se afle acolo când ajungea el. Dar trebuia să încerce. Nu se putea linişti până nu avea nişte răspunsuri.

Thor schimbă pasul, mergând în marş forţat, îndreptându-se spre câmpii. Dimineaţa se făcu după-amiază, iar el continua să meargă. Era o zi frumoasă de vară, iar lumina soarelui scânteia minunat deasupra câmpurilor din jur. Krohn sărea înainte, pe lângă el, oprindu-se din când în când pentru a se dezlănţui asupra unei veveriţe pe care apoi o căra triumfător în gură.

Cărarea deveni mai abruptă, mai şerpuitoare, iar pajiştile dispărură, lăsând loc unui peisaj dezolant de pietre şi bolovani. Curând şi cărarea se şterse. Aici sus, locul era mai rece şi mai bătut de vânturi, căci copacii dispăruseră şi ei, iar peisajul devenise stâncos şi abrupt. Era straniu aici, nimic altceva decât pietre, praf şi bolovani cât vezi cu ochii; Thor se simţea de parcă ar fi călătorit pe o planetă pustie. Cum cărarea dispăruse complet, Thor se pomeni mergând pe pietriş şi piatră.

Lângă el, Krohn începu să scheaune. Se simţea ceva înfricoşător în văzduh, iar Thor simţea şi el acest lucru. Nu era ceva neapărat rău, ci doar diferit. Un fel de ceaţă imaterială, apăsătoare.

Tocmai când Thor începu să se întrebe dacă se îndrepta în direcţia cea bună, observă în zare, sus pe un deal, o casă mică de piatră. Era perfect rotundă, având forma unui inel, construită

din piatră neagră, masivă şi nu era prea înaltă. Nu avea ferestre, ci doar o singură uşă boltită, dar fără inel de bătut sau mâner. Oare Argon locuia într-adevăr aici, în acest loc dezolant? Se va supăra oare că Thor venise neinvitat?

Thor începu să aibă îndoieli, dar îşi impuse să nu se abată din cale. În timp ce se apropia de uşă, simţi energia din aer, atât de intensă că abia mai putea să respire. Când întinse braţul să bată în uşă, cu pumnul, inima îi bătu mai repede din cauza neliniştii,.

Înainte de a putea atinge uşa, aceasta se deschise singură, o deschizătură îngustă. Părea a fi întuneric înăuntru, iar Thor nu-şi dădea seama dacă nu cumva uşa fusese deschisă de vânt. Era atât de întuneric, încât nu vedea cum ar fi putut fi cineva înăuntru.

Thor întinse mâna încet, împinse uşa şi îşi vârî capul înăuntru.

„Hei”, strigă el.

O deschise mai larg. Era complet întuneric înăuntru, cu excepţia unei lumini slabe în partea opusă a locuinţei.

„Hei?” strigă el mai tare. „Argon?”

Lângă el, Krohn scheună. Lui Thor i se părea limpede acum că fusese o idee proastă, că Argon nu era acasă. Totuşi, se strădui să se uite mai bine. Făcu doi paşi înăuntru şi, cum făcu asta, uşa se trânti în urma lui cu zgomot.

Thor se răsuci şi acolo, în picioare, lângă peretele îndepărtat, se afla Argon.

„Îmi pare rău că v-am deranjat”, zise Thor, cu inima bătând puternic.

„Ai venit neinvitat”, zise Argon.

„Iertaţi-mă”, zise Thor. „Nu am vrut să vă deranjez.”

Thor privi în jur, în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, şi văzu câteva lumânări mici, aşezate în cerc, de-a lungul marginii peretelui de piatră. În cea mai mare parte, camera era luminată de o singură rază de lumină, care pătrundea înăuntru printr-o deschizătură mică, rotundă, în tavan. Acest loc era copleşitor, dezolant şi straniu.

„Puţini oameni au fost aici”, răspunse Argon. „Desigur, n-ai fi aici dacă eu nu ţi-aş fi îngăduit să fii. Uşa aceea se deschide

numai pentru cine trebuie. Pentru cine nu, nu s-ar deschide niciodată, nici cu toată puterea lumii.”

Thor se simţi mai bine, dar totuşi se întrebă cum de ştiuse Argon că venea. Totul în legătură cu acest om era un mister pentru el.

„Am avut o întâlnire pe care n-o înţeleg”, zise Thor, simţind nevoia să spună totul şi să audă părerea lui Argon. „Era un şarpe cu spinarea albă. Cât pe ce să ne-atace. Am fost salvaţi de leopardul meu, Krohn.”

„Noi?” întrebă Argon.

Thor roşi, înţelegând că spusese prea mult. Nu ştia ce să spună.

„Nu eram singur”, zise el.

„Şi cu cine erai?”

Thor îşi muşcă limba, neştiind cât de mult să spună. La urma urmelor, omul acesta era apropiat de tatăl ei, regele, şi probabil i-ar spune.

„Nu văd ce legătură are asta cu şarpele.”

„Are mare legătură. Nu te-ai întrebat dacă nu cumva şarpele a venit tocmai de aceea, din capul locului?”

Thor fu complet surprins.

„Nu înţeleg”, zise el.

„Nu toate prevestirile pe care le vezi îţi sunt menite ţie. Unele sunt menite celorlalţi.”

Thor îl cerceta pe Argon în lumina slabă, începând să înţeleagă. Îi era oare predestinat lui Gwen să i se întâmple ceva rău? Şi dacă era aşa, putea el să împiedice asta?

„Poţi schimba soarta?” întrebă Thor.

Argon se întoarse, traversând încet camera.

„Desigur, aceasta-i întrebarea pe care ne-o punem de secole”, răspunse Argon. „Oare soarta poate fi schimbat? Pe de o parte, totul este predestinat, totul este scris. Pe de altă parte, avem posibilitatea de a alege. Alegerile noastre ne determină şi ele soarta. Pare imposibil ca acestea două—destinul şi liberul arbitru—să existe împreună, unul lângă altul, cu toate astea, există. Acolo unde cele două se întrepătrund—unde destinul întâlneşte liberul arbitru—faptele omului intră în joc. Destinul nu

poate fi întotdeauna înfrânt, dar uneori poate fi deviat sau chiar schimbat, printr-un mare sacrificiu şi printr-o puternică voinţă. Cu toate acestea, de cele mai multe ori, destinul este de neclintit. De cele mai multe ori, suntem doar spectatori, puşi aici pentru a-i privi jocul. Credem că avem un rol în asta, dar cel mai adesea nu avem. Suntem mai degrabă observatori, decât participanţi."

„Atunci de ce se mai deranjează universul să ne prevină, dacă nu putem schimba nimic?" întrebă Thor.

Argon se întoarse şi zâmbi.

„Eşti ager, băiete, recunosc asta. Cel mai adesea, ne sunt arătate semne pentru a ne pregăti. Ne este arătată soarta, pentru a ne da timp să ne pregătim. Câteodată, foarte rar, ni se dă un semn pentru a ne permite să acţionăm, să schimbăm ceea ce urmează să se întâmple. Dar asta, foarte rar."

„E-adevărat că şarpele cu spinarea albă prevesteşte moartea?"

Argon îl examină.

„Este", zise el, în cele din urmă. „Negreşit."

Inima lui Thor începu să bată mai tare, auzindu-şi temerile confirmate. Fu de asemenea surprins de răspunsul direct al lui Argon.

„Am întâlnit unul astăzi", zise Thor, „dar nu ştiu cine va muri. Sau dacă pot face ceva să împiedic asta. Vreau să-mi alung acest lucru din minte, dar nu pot. Mereu, acea imagine a şarpelui mă însoţeşte. De ce?"

Argon îl cercetă timp îndelungat şi oftă.

„Pentru că oricine va muri, te va afecta direct. Îţi va afecta destinul."

Thor era tot mai tulburat; simţea că fiecare răspuns naşte o nouă întrebare.

„Dar asta nu e drept", zise Thor. „Trebuie să ştiu cine va muri. Trebuie să-l previn!"

Argon clătină din cap încet.

„Poate că nu-ţi este dat să ştii", răspunse el. „Şi dacă-ai şti, tot n-ai putea să faci nimic. Moartea îşi găseşte supusul—chiar dacă acesta este prevenit."

„Atunci de ce mi s-a arătat asta?” întrebă Thor, necăjit. „Şi de ce nu mi-o pot scoate din minte?”

Argon se apropie la numai câţiva centimetri distanţă; privirea lui intensă strălucea în întuneric şi îl înspăimânta pe Thor. Parcă ar fi privit în soare şi nu-şi putea lua ochii de la el. Argon ridică o mână şi o puse pe umărul lui Thor. Era rece ca gheaţa şi-l făcu să se înfioreze.

„Eşti tânăr”, zise Argon încet. „Încă înveţi. Simţi lucrurile prea profund. Să vezi viitorul e o mare răsplată. Dar poate fi şi un mare blestem. Majoritatea oamenilor care îşi trăiesc destinul nu sunt conştienţi de asta. Câteodată cel mai dureros lucru este să fii conştient de destinul tău, de ce va fi. Nici nu ai început să-ţi înţelegi puterile. Dar o vei face. Într-o zi. Odată ce vei înţelege de unde vii.”

„De unde vin?” întrebă Thor, confuz.

„Din casa mamei tale. Departe de-aici. De dincolo de Canion, din marginile Sălbăticiei. Acolo se află un castel, care se ridică până la cer. Stă singur pe o stâncă şi, ca să ajungi la el, mergi de-a lungul unui drum şerpuit de piatră. E un drum tainic, parcă ar duce chiar către cer. E un loc cu o putere imensă. De-acolo te tragi tu. Până nu vei ajunge în locul acela, nu vei înţelege pe deplin. Odată ce-ai făcut-o, vei primi răspuns la toate întrebările tale.”

Thor clipi şi când deschise ochii descoperi surprins că stătea în afara locuinţei lui Argon. Nu avea nici cea mai vagă idee cum ajunsese aici.

Vântul sufla printre vârfurile stâncoase, iar Thor îşi închise ochii pe jumătate, din cauza luminii puternice a soarelui. Krohn stătea lângă el, scâncind.

Thor se întoarse la uşa lui Argon şi bătu în ea cu toată puterea. Nu-i răspunse decât tăcerea.

„Argon!” strigă Thor.

Îi răspunse doar şuierul vântului.

Încercă uşa, împingând-o chiar şi cu umărul, dar nu o clinti.

Thor aşteptă mult timp, nu era sigur cât, până când se făcu târziu. În cele din urmă, înţelese că nu mai avea ce să caute acolo.

Se întoarse şi începu să coboare pe panta stâncoasă, gândindu-se. Se simţea mai nedumerit ca niciodată şi mai sigur că moartea va veni, dar şi mai neputincios s-o oprească.

În timp ce mergea prin locul acela pustiu, începu să simtă ceva rece pe glezne şi văzu o ceaţă groasă formându-se. Aceasta creştea, devenind tot mai groasă şi ridicându-se tot mai mult, cu fiecare clipă. Thor nu înţelegea ce se întâmplă. Krohn scheuna.

Thor încercă să meargă mai repede, să-şi continue drumul înapoi în josul muntelui, dar în câteva clipe ceaţa devenise atât de groasă încât abia vedea în faţa ochilor. În acelaşi timp, îşi simţi membrele tot mai grele şi, ca prin magie, cerul se întunecă. Se simţea tot mai obosit. Nu mai putu face nici un pas. Se ghemui jos, chiar acolo unde stătuse, învăluit în ceaţa groasă. Încercă să deschidă ochii, să se mişte, dar nu reuşi. În câteva clipe, era adormit.

*

Thor se văzu stând pe vârful unui munte, uitându-se peste întregul regat al Inelului. Înaintea sa, se aflau Curtea Regală, castelul, fortificaţiile, grădinile, copacii şi dealuri unduitoare, cât vedea cu ochii—toate în plină floare. Câmpurile erau pline de fructe şi flori colorate şi se auzea sunet de muzică şi de sărbători.

Dar în timp ce Thor se întorcea încet, cercetând totul, iarba începu să se înnegrească. Fructele căzură din copaci. Apoi copacii înşişi se scorojiră complet. Toate florile se uscară şi, spre groaza sa, clădirile se prăbuşiră una după alta, până când întregul regat nu fu altceva decât pustiu, grămezi de moloz şi piatră.

Thor privi în jos şi văzu deodată un uriaş şarpe cu spinarea albă, alunecându-i printre picioare. Stătea acolo neajutorat, în timp ce şarpele i se încolăcea pe picioare, apoi în jurul mijlocului, apoi pe braţe. Începu să se simtă sufocat, să simtă că viaţa se scurge din el, în timp ce şarpele îl înfăşura cu totul şi îl privea drept în faţă, de la câţiva centimetri distanţă, sâsâind, cu limba lui lungă aproape atingându-i obrazul. Şi apoi deschise larg gura, dezvelind colţi uriaşi, se aplecă şi înghiţi faţa lui Thor.

Thor ţipă, apoi se văzu stând singur în castelul regelui. Era complet gol, iar tronul nu se mai găsea la locul său. Sabia Destinului era aşezată pe jos, neatinsă. Ferestrele erau toate sparte, iar vitraliile zăceau în grămezi, pe podeau de piatră. Auzi muzică în depărtare, se întoarse în direcţia sunetului şi trecu dintr-o cameră goală în alta. În cele din urmă, ajunse în faţa unor imense uşi duble, înalte de treizeci de metri şi le deschise cu toată puterea sa.

Thor stătea la intrarea sălii regale de banchete. În faţa sa, se aflau două mese lungi de ospăţ, întinse în întreaga cameră, încărcate ce mâncăruri, dar la care nu stătea nimeni. La capătul îndepărtat al sălii, se afla un bărbat. Regele MacGil. Stătea pe tronul său, uitându-se drept la Thor. Părea atât de departe.

Thor simţi că trebuie să ajungă la el. Începu să traverseze camera spre el, printre cele două mese de banchet. În timp ce trecea, toată mâncarea de pe ambele părţi se strica, putrezind cu fiecare pas pe care îl făcea, înnegrindu-se şi acoperindu-se imediat de muşte. Muştele bâzâiau şi mişunau peste tot, devorând hrana.

Thor merse mai repede. Se apropie de rege, cam la zece paşi distanţă, când un servitor îşi făcu apariţia dintr-o cameră de alături, aducând un pocal mare de aur plin cu vin. Era un pocal deosebit, făcut din aur masiv şi acoperit cu rânduri de rubine şi safire. Cât regele nu se uită, Thor văzu cum servitorul strecoară o pudră albă în pocal. Thor îşi dădu seama că era otravă.

Servitorul îi aduse pocalul mai aproape, iar MacGil se aplecă şi-l luă cu ambele mâini.

„Nu!” strigă Thor.

Thor sări înainte, încercând să răstoarne pocalul.

Dar nu fu suficient de rapid. MacGil bău vinul cu înghiţituri mari. Când termină, vinul i se scurse pe barbă şi pe piept.

MacGil se întoarse şi se uită la Thor, cu ochii larg deschişi. Ridică mâna şi se ţinu de gât, până ce, înecându-se, îngenunche şi se prăbuşi de pe tron; căzu pe o parte, aterizând pe podeaua dură de piatră. Coroana căzu, lovi podeaua de piatră cu un zăngănit şi se rostogoli câţiva paşi.

MacGil zăcea acolo, nemişcat, cu ochii deschişi, mort.

Estopheles se năpusti în jos şi se aşează pe capul lui MacGil. Stătea acolo, uitându-se drept la Thor şi ţipa. Sunetul era atât de strident, că-i provocă lui Thor fiori pe şira spinării.

„Nu!” strigă Thor.

*

Thor se trezi strigând.

Se ridică, se uită peste tot în jur, transpirând, respirând greu, încercând să-şi dea seama unde se afla. Era încă întins la pământ pe muntele lui Argon. Probabil adormise acolo. Ceaţa se ridicase şi, când se uită în jur, văzu că se iveau zorii. Un soare roşu ca sângele răsărea la orizont, luminând ziua. Lângă el, Krohn scheună, îi sări în poala şi-i linse faţa.

Thor îl îmbrăţişă pe Krohn cu o mână, căci respira greu, încercând să-şi dea seama dacă era treaz sau dormea. Îi luă mult timp să înţeleagă că fusese doar un vis. Simţise că era atât de real.

Thor auzi un ţipăt şi se întoarse pentru a-l vedea pe Estopheles cocoţat pe o stâncă, la numai un pas distanţă. Pasărea mare se uită drept la el şi ţipă iar şi iar.

Sunetul îl înfioră pe Thor. Era acelaşi ţipăt din vis şi în clipa aceea ştiu, cu fiecare bucăţică din trupul său, că visul fusese un mesaj.

Regele urma să fie otrăvit.

Thor sări în picioare şi, în lumina zorilor care se iveau, începu să coboare în fugă muntele, îndreptându-se către Curtea Regală. Trebuia să ajungă la rege. Voia să-l prevină. Regele ar putea să creadă ca e nebun, dar nu avea de ales—ar fi făcut orice pentru a salva viaţa regelui.

*

Thor se grăbi peste podul mobil, alergă spre poarta exterioară a castelului şi, din fericire, gărzile îl recunoscură ca fiind din Legiune. Îl lăsară să treacă fără să-l oprească şi continuă să alerge, cu Krohn alături.

Thor traversă alergând curtea regală, trecu de fântâni şi fugi direct către poarta interioară a castelului. Acolo se aflau patru gărzi care-i blocau drumul.

Thor se opri, gâfâind.

“Ce doreşti, băiete?” întrebă unul dintre ei.

“Nu înţelegi, trebuie să mă laşi să intru”, gâfâi Thor. “Trebui să-l văd pe Rege.”

Oamenii din garda regală se priviră unii pe alţii, sceptici.

“Sunt Thorgrin din Legiunea Regală. Trebuie să mă lăsaţi să trec.”

“Ştiu cine e”, zise una dintre gărzi. “E unul de-al nostru.”

Dar comandantul gărzii ieşi în faţă.

“Ce treabă ai cu regele?” insistă el.

Thor se lupta încă să-şi recapete răsuflarea.

“O treabă foarte urgentă. Trebuie să-l văd de îndată.”

“Ei bine, probabil nu te aşteaptă, pentru că ai fost prost informat. Regele nostru nu e aici. A plecat cu convoiul său acum câteva ore, cu treburile curţii. Nu se vor întoarce până deseară, până la banchetul regal.”

“Banchet?” întrebă Thor, cu inima bubuind. Îşi aminti visul său, mesele de banchet şi simţi straniu cum totul prinde viaţă.

„Da, banchet. Dacă eşti din Legiune, sunt sigur că vei fi aici. Dar acum e plecat şi n-ai cum să-l vezi. Întoarce-te deseară, cu ceilalţi.”

„Dar trebuie să-i transmit un mesaj!” insistă Thor. „Înainte de banchet!”

„Poţi să-mi laşi mie mesajul, dacă vrei. Dar nu pot să i-l transmit mai devreme decât tine.”

Thor nu voia să lase un asemenea mesaj gărzii; îşi dădea seama ar părea o nebunie. Trebuia să-l transmită el însuşi, în această seară, până în banchet. Se ruga numai să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

În zori, Thor se grăbi înapoi spre cazarma Legiunii, sosind din fericire înainte ca instrucţia zilnică să înceapă. Sufla greu când ajunse, cu Krohn lângă el şi dădu peste ceilalţi băieţi tocmai când se treziseră şi începuseră să iasă unul câte unul pentru îndatoririle zilei. Stătea acolo, gâfâind, mai neliniştit ca niciodată. Nu prea ştia cum o să ducă la bun sfârşit instrucţia din acea zi; o să numere minutele până la banchetul din acea seară, până va putea să-l prevină pe rege. Era încredinţat că semnul i se arătase ca el să poată transmite avertismentul. Soarta regatului era în mâinile sale.

Thor veni în fugă lângă Reece şi O'Connor, în timp ce se aceştia se îndreptau spre teren, părând extenuaţi, şi începură să se alinieze.

„Unde ai fost noaptea trecută?" întrebă Reece.

Thor ar fi dorit să ştie ce să răspundă, dar, de fapt, nu ştia nici el unde fusese. Ce ar fi trebuit să spună? Că adormise afară, pe pământ, pe muntele lui Argon? N-avea niciun sens, nici măcar pentru el.

„Nu ştiu", răspunse el, neştiind cât de mult putea să le spună.

„Cum adică nu ştii?" întrebă O'Connor.

„M-am rătăcit", zise Thor.

„Rătăcit?"

„Ei bine, ai noroc că te-ai întors la timp", zise Reece.

„Dacă ai fi întârziat la datorie, nu te-ar mai fi primit înapoi în Legiune", adăugă Elden, venind lângă ei, bătându-l cu palma lui musculoasă pe umăr. „Mă bucur să te văd. Ţi s-a simţit lipsa ieri."

Thor era încă surprins de cât de diferit se purta Elden cu el, de când fuseseră de partea cealaltă a Canionului.

„Cum au mers lucrurile cu sora mea?" întrebă Reece, cu glas şoptit.

Thor roşi, neştiind cum să răspundă.

„Ai întâlnit-o?” îl îndemnă Reece.

„Da, am întâlnit-o”, începu el. „Am petrecut de minune. Deşi am fost nevoiţi să plecăm brusc.”

„Bine”, continuă Reece, în timp ce se aliniau umăr la umăr în faţa lui Kolk şi a oamenilor regelui, „o vei vedea din nou în seara asta. Pune-ţi hainele bune. E banchetul regelui.”

Curajul lui Thor pieri. Se gândi la visul său şi i se păru că destinul îi juca în faţa ochilor, iar el era neputincios, sortit să nu facă nimic, ci doar să urmărească cum se dezvăluie acesta.

„LINIŞTE!”strigă Kolk şi începu să se plimbe prin faţa băieţilor.

Thor înlemni împreună cu ceilalţi şi tăcură cu toţii.

Kolk se plimba încet înainte şi înapoi printre rânduri, inspectându-i pe toţi.

„V-aţi distrat ieri. Acum ne întoarcem la instrucţie. Iar astăzi veţi învăţa străvechea artă a săpatului de şanţuri.”

Un geamăt colectiv se ridică din rândul băieţilor.

„LINIŞTE!” strigă el.

Băieţii deveniră tăcuţi.

„Săpatul şanţurilor este o muncă grea”, continuă Kolk. „Dar importantă. Într-o zi vă veţi afla acolo, în sălbăticie, protejându-vă regatul, fără ajutorul nimănui. Va fi frig, atât de frig încât nu vă veţi mai simţi degetele de la picioare, în întunericul nopţii, şi veţi face orice pentru a vă încălzi. Sau v-aţi putea afla într-o bătălie, în care veţi avea nevoie să vă adăpostiţi, pentru a vă apăra de săgeţile duşmanilor. Pot exista un milion de motive pentru care aţi avea nevoie de un şanţ. Iar acest şanţ poate fi cel mai bun prieten. „Astăzi”, continuă el, dregându-şi glasul, „vă veţi petrece întreaga zi săpând, până ce mâinile vă vor fi roşii de bătături, iar spatele vi se frânge şi nu veţi mai putea îndura. După aceea, într-o zi de luptă, n-o să vi se mai pară atât de greu.”

„URMAŢI-MĂ!” strigă Kolk.

Din nou se auzi un murmur de dezamăgire, în timp ce băieţii se despărţiră în rânduri de câte doi şi începură să mărşăluiască peste câmp, urmându-l pe Kolk.

„Grozav”, zise Elden. „Săpat de şanţuri. Exact aşa doream să-mi petrec ziua.”

„Poate fi şi mai rău”, zise O’Connor. „Ar putea să plouă.”

Priviră cu toţii spre cer şi Thor observă nori ameninţători deasupra capului.

„Chiar s-ar putea”, zise Reece. „Nu cobi.”

„THOR!” se auzi un strigăt.

Thor se întoarse şi-l văzu pe Kolk uitându-se la el, dintr-o margine. Alergă la el, întrebându-se ce făcuse rău.

„Da, sire.”

„Cavalerul tău te-a convocat”, zise el tăios. „Prezintă-te la Erec, la castel. Eşti norocos: eşti liber astăzi. În schimb, îţi vei servi cavalerul, aşa cum trebuie să facă un scutier bun. Dar să nu crezi că scapi de săpatul şanţurilor. Mâine, când te întorci, vei săpa şanţuri de unul singur. Acum, du-te!” strigă el.

Thor se întoarse şi văzu privirile invidioase ale celorlalţi, apoi fugi de pe câmp, îndreptându-se spre castel. Ce voia Erec de la el? Avea oare de-a face cu regele?

*

Thor alergă prin Curtea Regală, luând-o pe un drum pe care nu mai fusese înainte—spre cazarma Cavalerilor de Argint. Cazarma lor era mult mai mare decât cea a Legiunii, clădirile de două ori mai mari, poleite cu cupru, iar aleile pavate cu piatră nouă. Pentru a ajunge acolo, Thor trebuia să treacă printr-o poartă mare, boltită, unde făceau de gardă doisprezece oameni ai regelui. Drumul se lărgea apoi, întinzându-se peste un imens câmp deschis şi sfârşind într-un complex de clădiri de piatră, încercuite de un gard şi păzite de zeci de alţi cavaleri. Era o privelişte impunătoare, chiar şi de aici.

Thor se grăbea pe drumul extrem de vizibil în câmpul deschis. Cavalerii se pregătiseră deja pentru sosirea sa, deşi era încă departe, ieşind în faţă şi încrucişându-şi lăncile, cu privirea aţintită drept înainte, ignorându-l în timp ce-i blocau calea.

„Ce treabă ai aici?” întrebă unul dintre ei.

„M-am prezentat la datorie”, răspunse Thor. „Sunt scutierul lui Erec.”

Cavalerii schimbară o privire circumspectă, dar un alt cavaler ieşi în faţă şi dădu aprobator din cap. Se retraseră, îşi descrucişară lăncile, iar poarta se deschise încet, iar ţepuşele sale metalice se ridicară scârţâind. Poarta era imensă. De cel puţin doi paşi grosime, iar Thor se gândi că locul acesta era şi mai fortificat decât castelul regal.

„A două clădire pe dreapta”, strigă cavalerul. „Îl găseşti la grajduri.”

Thor se întoarse şi se grăbi pe cărarea din curte, trecând pe lângă un grup de clădiri, încercând să înţeleagă totul. Totul strălucea aici, imaculat, perfect întreţinut. Întregul loc emana o aură de forţă.

Thor găsi clădirea şi fu uluit de priveliştea din faţa sa: zeci dintre cei mai mari şi mai frumoşi cai pe care-i văzuse vreodată erau legaţi în şiruri strânse în faţa clădirii, cei mai mulţi dintre ei fiind acoperiţi cu armuri. Caii străluceau. Totul aici era mai mare, mai grandios.

Cavaleri adevăraţi mergeau grăbiţi în toate direcţiile, cărând felurite arme, trecând prin curte în drumul lor, pentru a intra sau ieşi prin diferite porţi. Era un loc aglomerat, iar Thor putea simţi prezenţa spiritului de luptă aici. Locul acesta nu era legat de instrucţie; era legat de război. Pe viaţă şi pe moarte.

Thor trecu pe sub o poartă mică şi arcuită, printr-un coridor întunecat de piatră şi lăsă grăbit în urmă grajd după grajd, căutându-l pe Erec. Thor ajunse la capăt, însă Erec nu era de găsit

„Îl cauţi pe Erec, nu-i aşa?” întrebă o gardă.

Thor se întoarse şi dădu din cap aprobator.

„Da, sire. Sunt scutierul său.”

„Ai întârziat. E deja afară, pregătindu-şi calul. Deci, grăbeşte-te.”

Thor alergă pe coridor şi se năpusti afară din grajduri, într-un câmp deschis. Acolo se afla Erec, stând în faţa unui armăsar uriaş, de mare preţ, un cal negru strălucitor cu botul alb. Calul sforăi când sosi Thor, iar Erec se întoarse.

„Îmi pare rău, sire”, zise Thor, cu răsuflarea tăiată. „Am venit cât de repede am putut. N-am vrut să întârzii.”

„Ai sosit chiar la timp”, spuse Erec, cu un zâmbet binevoitor. „Thor, acesta este Lannin”, adăugă el, făcând semn spre cal.

Lannin sforăi şi se cabră, ca şi cum ar fi răspuns. Thor se apropie, întinse o mână şi-i atinse botul; el necheză încet, ca răspuns.

„Acesta e calul meu de călătorie. Un cavaler de rang are mulţi cai, după cum vei afla. Are unul pentru turnir, unul pentru luptă, unul pentru călătorii lungi, solitare. Acesta este cel cu care legi cea mai strânsă prietenie. Te place. Asta-i bine.”

Lannin se aplecă şi îşi vârî botul în palma lui Thor. Thor era copleşit de măreţia acestei făpturi. Putea să vadă inteligenţa strălucindu-i în privire. Era ciudat; i se părea că acest cal înţelegea totul.

Dar ceva din spusele lui Erec îi distrase atenţia lui Thor.

„Aţi spus o călătorie, sire?” întrebă el, surprins.

Erec încetă să strângă hamul, se întoarse şi-l privi.

„Astăzi este ziua mea de naştere. Am împlinit douăzeci şi cinci de ani. E o zi deosebită. Ce ştii despre Ziua Alegerii?”

Thor clătină din cap. „Foarte puţin, sire; numai ce mi-au spus alţii.”

„Noi, cavalerii Inelului, trebuie să continuăm, generaţie după generaţie”, începu Erec. „Până la douăzeci şi cinci de ani trebuie să ne alegem o mireasă. Dacă nu alegem una până atunci, legea ne porunceşte să ne găsim una. Ni se dă un an pentru a o găsi şi a ne întoarce cu ea. Dacă ne întoarcem fără mireasă, atunci ne va fi dată de rege şi ne pierdem dreptul de a alege. Aşa că astăzi trebuie să plec în călătorie pentru a-mi găsi mireasa.”

Thor se uita fix la el, fără grai.

„Dar, sire, plecaţi? Pentru un an?”

Lui Thor îi pieri curajul la gândul acesta. Simţi că întreaga lume i se prăbuşea în jur. Abia acum înţelegea cât de mult îl îndrăgise pe Erec; în unele privinţe, devenise ca un tată pentru el—fără îndoială, un tată mai bun decât cel pe care-l avea.

„Dar eu al cui scutier voi fi?” întrebă Thor. „Şi unde vă veţi duce?”

Thor îşi aminti cât de mult îl sprijinise Erec, cum îi salvase viaţa. La gândul plecării lui, Thor îşi simţea inima grea.

Erec râse, un râs lipsit de griji.

„La care dintre întrebări să răspund mai întâi?” zise el. „Nu te îngrijora. Vei fi sub comanda altui cavaler. Vei fi scutierul lui până la întoarcerea mea. Este Kendrick, fiul cel mare al regelui.”

Lui Thor îi veni inima la loc când auzi asta; simţea un ataşament la fel de puternic faţă de Kendrick, care, la urma urmei, fusese primul care avusese grijă de el şi-i asigurase un loc în Legiune.

„În ceea ce priveşte călătoria mea...” continuă Erec, „...nu ştiu încă. Ştiu că mă voi îndrepta spre sud, spre regatul din care mă trag, şi îmi voi căuta o mireasă acolo. Dacă nu-mi găsesc una în Inel, atunci aş putea chiar să traversez marea, spre regatul meu şi să-mi caut acolo una.”

„Regatul vostru, sire?” întrebă Thor.

Thor îşi dădu seama că nu ştia mare lucru despre Erec, despre locul din care venea. Întotdeauna a presupus că venea de undeva din interiorul Inelului.

Erec zâmbi. „Da, departe de aici, dincolo de mare. Dar asta-i o poveste pentru altă dată. Va fi o călătorie îndelungată şi trebuie să mă pregătesc. Aşa că ajută-mă acum. Timpul e scurt. Înhamă-mi calul şi încarcă-l cu tot felul de arme.”

Thor se simţi ameţit când se puse pe treabă, alergând spre locul în care se ţineau armurile cailor şi luând armura deosebită, neagră cu argintiu, care aparţinea lui Lannin. Alergă înapoi, aducând piesele una câte una, punând mai întâi armătura de zale pe spinarea calului, întinzându-se să o înfăşoare în jurul trupului său uriaş. Apoi adăugă pavăza subţire, placată cu metal, pentru capul calului.

Lannin necheză în timp ce el făcu asta, dar părea că-i place. Era un cal nobil, un războinic, Thor îşi dădea seama de asta, şi părea că se simte tot atât de confortabil în armură cum se simţea un cavaler.

Thor alergă înapoi şi îi aduse lui Erec pintenii de aur, ajutându-l să şi-i prindă unul câte unul, când Erec încălecă.

„Care sunt armele de care aveţi nevoie, sire?” întrebă Thor.

Erec privi în jos, părând uriaş din acea perspectivă.

„E greu de anticipat ce bătălii aş putea să întâlnesc în decursul unui an. Dar trebuie să fiu capabil să vânez şi să mă apăr. Aşa că, desigur, voi avea nevoie de sabia lungă. Îmi voi lua şi sabia scurtă, un arc, o tolbă cu săgeţi, o suliţă scurtă, o ghioagă, un pumnal şi scutul. Cred că e destul.”

„Da, sire”, zise Thor şi se puse pe treabă. Alergă la panoul cu armele lui Erec, de lângă grajdul lui Lannin şi căută prin zeci de arme. Avea un arsenal impresionant din care să aleagă.

Luă cu grijă toate armele pe care Erec le ceruse, aducându-le înapoi una câte una şi înmânându-i-le lui Erec sau punându-le la loc sigur în harnaşament.

În timp ce Erec stătea acolo, strângându-şi mănuşile de piele şi pregătindu-se să plece, Thor suporta cu greu să-l vadă plecând.

„Sire, simt că e de datoria mea să vă însoţesc în această călătorie”, zise Thor. „La urma urmei, sunt scutierul vostru.”

Erec clătină din cap.

„E o călătorie pe care trebuie s-o fac singur.”

„Atunci pot cel puţin să vă însoţesc până la prima răspântie?” insistă Thor. „Dacă vă îndreptaţi spre sud, acelea sunt drumuri pe care le cunosc bine. Eu sunt din sud.”

Erec coborî privirea, gândindu-se la asta.

„Nu văd nimic rău în faptul că vrei să mă însoţeşti până la prima răspântie. Dar e un drum de-o zi, aşa că trebuie să plecăm acum. Ia calul scutierului meu, din partea din spate a grajdului. Cel murg cu coama roşie.”

Thor alergă înapoi la grajd şi găsi calul. În timp ce-l încăleca, Krohn scoase capul afară din cămaşă, privi în sus şi scânci.

„Totul e în ordine, Krohn”, îl linişti Thor. Thor se aplecă în faţă, îmboldi calul şi ţâşni afară din grajd. Erec abia dacă aşteptă să-l ajungă din urmă, când el şi Lannin plecară în galop. Thor îl urmă pe Erec cât putu de repede.

Ieşiră împreună din Curtea Regală pe poartă, în timp ce câteva gărzi o deschiseră şi se dădură la o parte. Mai mulţi dintre Cavalerii de Argint erau aliniaţi, privind, aşteptând, iar

când Erec trecu călare pe lângă ei, aceştia îl salutară ridicând pumnul.

Thor era mândru să călărească alături de el, să-i fie scutier, şi era entuziasmat să-l însoţească, fie şi numai până la prima răscruce.

Thor ar fi avut încă atât de multe să-i spună lui Erec, avea atât de multe lucruri să-l întrebe şi atât de multe pentru care ar fi vrut să-i mulţumească. Dar nu mai era timp, căci cei doi galopau către sud, avântându-se peste câmpii, cu peisajul în continuă schimbare, în timp ce caii lor se întreceau de-a lungul Căii Regale, în soarele dimineţii târzii. Când trecură peste un deal, în depărtare, Thor văzu toţi membrii Legiunii pe un câmp, rupându-şi spinările săpând. Thor fu bucuros că nu se afla printre ei. Pe când privea, Thor văzu că unul dintre ei se oprise şi ridicase pumnul în aer spre el. Era greu de văzut în lumina soarelui, dar era sigur că era Reece salutând. Thor ridică pumnul la rândul său, călărind mai departe.

Drumurile bine pavate începură să lase loc drumurilor neîngrijite de ţară: mai înguste, mai accidentate şi doar cu puţin mai bune decât potecile bine bătătorite care se întretăiau în provincie. Thor ştia că era primejdios pentru oamenii de rând să călărească singuri pe aceste drumuri, mai ales noaptea, cu toţi hoţii care-i pândeau, dar Thor îşi făcea puţine griji pentru el însuşi, mai ales cu Erec alături—de fapt, dacă un tâlhar i-ar fi atacat, Thor s-ar fi temut mai mult pentru viaţa tâlharului. Desigur, ar fi o nebunie pentru orice tâlhar să încerce să oprească pe unul dintre Cavalerii de Argint.

Călăriră toată ziua, aproape fără pauză, până ce Thor obosi şi rămase fără suflu. Nu-i venea să creadă cât de rezistent era Erec—însă nu îndrăznea să-i spună lui Erec cât era de obosit, de teamă să nu pară slab.

Trecură de o răscruce mare, pe care Thor o recunoscu. Ştia că dacă ar fi luat-o la dreapta, ar fi ajuns în satul său. Pentru o clipă, Erec se simţi copleşit de nostalgie şi o parte din el ar fi vrut să pornească pe acel drum, să-şi vadă tatăl şi satul. Se întrebă ce făcea tatăl lui în acel moment, cine păzea oile, cât de furios trebuie să fi fost tatăl său pentru că el nu se mai

întorsese. Nu că i-ar fi păsat prea mult. Îi era numai dor, pe moment, de ceea ce-i era familiar. Era, de fapt, uşurat că scăpase din acel sat şi o altă parte din el îşi dorea să nu se întoarcă niciodată.

Continuară să galopeze, tot mai departe către sud, în ţinuturi în care Thor nu fusese niciodată. Auzise de răscrucea sudică, deşi nu avusese niciodată motiv să se îndrepte într-acolo. Era una dintre cele trei răscruci importante care duceau spre întinderile sudice ale Inelului. Se afla acum la o jumătate de zi călare de Curtea Regală şi deja soarele era de multă vreme pe cer. Thor, transpirând, cu răsuflarea întretăiată, începuse să se întrebe cu nerăbdare dacă se va putea întoarce la timp pentru banchetul regelui din seara aceea. Făcuse oare o greşeală că-l însoţise pe Erec atât de departe?

Înconjurară culmea unui deal şi, în sfârşit, Thor o văzu acolo, la orizont: semnul inconfundabil al primei răscruci. Era marcată de un turn mare, subţire, drapat cu steagul regelui în toate cele patru direcţii, iar Cavaleri de Argint stăteau de pază sus, pe parapete. Văzându-l pe Erec, cavalerul din vârful turnului suflă din trompetă. Încet, poarta se ridică.

Erau la numai câteva sute de metri depărtare şi Erec îşi încetini calul la pas. Thor simţi un nod în stomac, căci ştia că acestea erau ultimele sale minute cu Erec până cine ştie când. Cine putea şti, de fapt, dacă se va întoarce vreodată. Un an însemna multă vreme şi orice se putea întâmpla. Thor era bucuros, cel puţin, că avusese această şansă să-l însoţească. I se părea că-şi îndeplinise datoria.

Cei doi mergeau, unul lângă celălalt, iar caii şi bărbaţii suflau greu, în timp ce se apropiau de turn.

„Nu te voi mai vedea pentru mai multe luni”, zise Erec. „Când mă voi întoarce, voi avea o mireasă după mine. Lucrurile se pot schimba. Deşi, orice s-ar întâmpla, să ştii că întotdeauna vei fi scutierul meu.”

Erec trase adânc aer în piept.

„Acum, că te părăsesc, sunt câteva lucruri pe care vreau să le ţii minte. Nu forţa face un cavaler, ci inteligenţa. Curajul singur nu face un cavaler, ci curajul şi onoarea şi înţelepciunea

împreună. Trebuie să te străduieşti mereu să-ţi ascuţi spiritul şi mintea. Cavalerismul nu e înseamnă pasivitate, ci acţiune. Trebuie să lucrezi la asta, să fii tot mai bun, în fiecare clipă a fiecărei zile.

În timpul acestor luni, vei învăţa să mânuieşti tot felul de arme, îţi vei însuşi tot felul de deprinderi. Dar ţine minte: există o altă latură a luptei noastre. Latura magică. Caută-l pe Argon. Învaţă să-ţi dezvolţi puterile ascunse. Le-am simţit în tine. Ai un potenţial uriaş. Nu ai de ce să te ruşinezi. M-ai înţeles?”

„Da, sire”, răspunse Thor, inundat de recunoştinţă pentru înţelepciunea şi înţelegerea lui.

„Am ales să te iau sub aripa mea cu un motiv. Nu eşti ca ceilalţi. Ai un destin măreţ. Mai măreţ, probabil, decât al meu. Dar este încă neîmplinit. Nu trebuie să-l iei drept sigur. Trebuie să lucrezi la el. Pentru a fi un mare războinic, nu trebuie să fii doar neînfricat şi priceput. Trebuie să ai, de asemenea, spiritul unui războinic şi să păstrezi asta întotdeauna în inima şi în mintea ta. Trebuie să fii dispus să-ţi dai viaţa pentru ceilalţi. Cel mai măreţ cavaler nu caută bogăţii sau onoruri sau faimă sau glorie. Cel mai măreţ cavaler urmează cale cea mai dificilă dintre toate: calea spre a deveni un om mai bun. În fiecare zi, trebuie să te străduieşti să fii mai bun. Nu doar mai bun decât alţii, ci mai bun decât tine însuţi. Trebuie să cauţi să iei apărarea celor mai slabi decât tine. Trebuie să-i aperi pe cei care nu se pot apăra singuri. Nu e o cale pentru cei cu inima uşoară. Este o cale a eroilor.”

Thor îşi frământa mintea, căutând să înţeleagă totul, cântărind cuvintele lui Erec cu grijă. Era copleşit de recunoştinţă pentru Erec şi nu prea ştia ce să răspundă. Simţea că vor trece multe luni înainte ca întreaga semnificaţie a acestor cuvinte să aibă ecou.

Ajunseră la poarta primei răscruci şi, în acel moment, mai mulţi Cavaleri de Argint ieşiră să-l întâmpine pe Erec. Veniră călare spre el, cu zâmbete largi pe faţă şi, când el descălecă, îl bătură puternic pe spate, aşa cum fac prietenii vechi.

Thor sări jos, luă frâul lui Lannin şi-l conduse la paznicul porţii, să-l hrănească şi să-l ţesale. Thor stătea acolo şi Erec s-a întors şi s-a uitat la el, pentru ultima oară.

Când şi-au luat rămas bun, Thor mai avea încă multe de spus. Voia să-i mulţumească. Dar voia şi să-i spună totul. Despre prevestire. Despre visul său. Despre temerile sale în legătură cu regele. Se gândea că poate Erec ar înţelege.

Dar nu se putea hotărî să o facă. Erec era deja înconjurat de cavaleri şi Thor se temea că Erec—şi toţi ceilalţi—vor crede că e nebun. Aşa că stătea acolo, cu limba legată, când Erec întinse mâna şi îl bătu pe umăr pentru ultima dată.

„Protejează-l pe Regele nostru”, zise Erec cu fermitate.

Cuvintele lui îi stârniră lui Thor fiori pe şira spinării, de parcă Erec i-ar fi citit gândurile.

Erec se întoarse, intră pe poartă cu ceilalţi cavaleri şi, în timp ce se îndepărtau, ţepuşele de metal se coborau încet în urma lor.

Erec era plecat de-acum. Thor simţi un gol în stomac. Ar putea trece un an întreg până să-l vadă din nou.

Thor încălecă, apucă frâiele şi-i dădu pinteni calului. După-amiaza sosise şi avea de făcut mai bine de o jumătate de zi călare pentru a ajunge la timp la banchet. Auzi ultimele cuvinte ale lui Erec răsunându-i în minte ca o mantră.

Protejează-l pe regele nostru.

Protejează-l pe regele nostru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Thor călărea anevoie în întuneric, grăbindu-se către ultima poartă a Curţii Regale, abia încetinindu-şi calul când descălecă, respirând greu şi înmânând frâiele unui îngrijitor. Călărise toată ziua, soarele apusese de mult, şi, după torţele aprinse înăuntru, după distracţia care se auzea dinapoia porţilor, îşi dădu seama imediat că banchetul regal era în plină desfăşurare. Se mustră că fusese plecat atât de mult timp şi se ruga numai să nu fi ajuns prea târziu.

Alergă la cel mai apropiat servitor.

„E totul în ordine înăuntru?” întrebă el grăbit. Trebuia să afle dacă regele era bine—deşi, desigur, nu putea întreba direct dacă fusese otrăvit.

Servitorul îl privi nedumerit.

„Şi de ce n-ar fi? Totul e în ordine, cu excepţia faptului că ai întârziat. Membrii Legiunii Regale trebuie să ajungă întotdeauna la timp. Iar hainele îţi sunt murdare. Nu faci cinste camarazilor tăi. Spală-te pe mâini şi grăbeşte-te înăuntru.”

Transpirat, Thor intră grăbit pe poartă, îşi băgă mâinile într-un lavoar mic de piatră, plin cu apă, se stropi pe faţă şi îşi udă părul destul de lung. Încă din zori, fusese în continuă mişcare, era plin de praf de pe drum şi i se părea că trăise zece zile într-una singură. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze şi să pară liniştit, şi străbătu repede coridor după coridor, către uşile largi ale sălii de banchete.

Când păşi înăuntru, prin uşile largi, arcuite, totul arăta ca în visul său: înaintea sa se aflau două mese de banchet, lungi de cel puţin o sută de paşi, la capătul îndepărtat al cărora stătea regele, în fruntea propriei mese, înconjurat de bărbaţi. Zgomotul îl lovi pe Thor ca şi cum ar fi fost viu, sala fiind ticsită de oameni. Se aflau acolo nu numai oamenii regelui, Cavalerii de Argint şi membrii Legiunii, dar şi sute de alţi oameni, grupuri de muzicanţi nomazi, grupuri de dansatori, de bufoni, zeci de femei

uşoare... Se mai aflau acolo tot felul de servitori, gărzi, câini alergând de acolo, colo. Era un balamuc.

Bărbaţii beau din pocale uriaşe de vin şi bere, iar mulţi dintre ei stăteau în picioare, cântând cântece de pahar, ţinându-se pe după umeri, ciocnind carafe. Era hrană din belşug aşezată pe mese, mistreţi şi căprioare şi tot felul de vânat, rumenindu-se la frigare lângă vatră. Jumătate din cei prezenţi se îndopau, iar ceilalţi se învârteau prin cameră. Privind haosul din încăpere, văzând cât de beţi erau bărbaţii, Thor înţelese că dacă ar fi sosit mai devreme, de la început, ar fi fost mai multă ordine. Acum, la ora aceasta târzie, părea că totul se transformase într-o sărbătoare a beţiei.

Prima reacţie a lui Thor, în afară de faptul că fusese copleşit, a fost de profundă uşurare să vadă că regele era în viaţă. Scoase un oftat. Era în regulă. Se întrebă din nou dacă nu cumva prevestirea nu însemna nimic, dacă visul lui nu însemna nimic, dacă nu cumva exagera nişte fantezii, dând lucrurilor mai multă importanţă decât aveau. Dar cu toate acestea, pur şi simplu nu putea alunga sentimentul acela. Simţea o nevoie presantă de a ajunge la rege, de a-l preveni.

Protejează-l pe regele nostru.

Thor îşi croi drum prin mulţimea deasă, încercând să străbată lungul drum până la rege. Înainta lent. Bărbaţii erau beţi şi zgomotoşi, înghesuiţi umăr la umăr, iar MacGil se afla la sute de paşi distanţă.

Thor reuşise să străbată prin mulţime aproape jumătate din drum, când se opri, zărind-o brusc pe Gwendolyn. Era aşezată la una dintre mesele mici, într-o parte a sălii, înconjurată de slujnicele ei. Părea tristă, ceea ce nu-i stătea în fire.

Mâncarea şi băutura îi erau neatinse, iar ea stătea de-o parte, separată de ceilalţi membri ai familiei regale. Thor se întrebă ce putea fi în neregulă.

Thor se desprinse din mulţime şi se îndreptă grăbit spre ea.

Ea îşi ridică privirea şi-l văzu venind, dar în loc să-i zâmbească, aşa cum făcea întotdeauna, chipul i se întunecă. Pentru prima dată, Thor văzu mânie în privirea ei.

Gwen împinse scaunul, se ridică în picioare, îi întoarse spatele şi începu să se îndepărteze.

Thor se simţea de parcă i-ar fi fost înfipt un cuţit în inimă. Nu-i putea înţelege reacţia. Făcuse oare ceva rău?

Alergă în jurul mesei, grăbindu-se s-o ajungă şi o prinse delicat de încheietura mâinii.

Ea îl surprinse, trăgându-şi brusc mâna, întorcându-se şi privindu-l încruntată.

„Să nu mă atingi!” ţipă ea.

Thor făcu un pas înapoi, şocat de reacţia ei. Era aceasta aceeaşi Gwendolyn pe care o cunoştea?

„Îmi pare rău”, zise el. „Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Nici să te jignesc. Vreau doar să vorbesc cu tine.”

„Nu mai am nimic să-ţi spun”, răspunse ea fierbând, cu ochii aprinşi de furie.

Thor de-abia mai putea să respire; nu ştia deloc cu ce greşise.

„Domniţa mea, te rog, spune-mi ce-am făcut să te supăr? Orice ar fi, îmi cer scuze.”

„Ceea ce ai făcut nu poate fi schimbat. Scuzele nu vor fi de ajuns. Este ceea ce eşti.”

Începu să se îndepărteze din nou, iar o parte din el se gândea să o lase în pace; dar cealaltă parte nu putea suporta să plece pur şi simplu, nu după toate prin câte trecuseră. Trebuia să ştie —trebuia să ştie motivul pentru care îl ura atât de mult.

Thor alergă în faţa ei, tăindu-i calea. Nu putea să o lase să plece. Nu aşa.

„Gwendolyn, te rog. Te rog, dă-mi numai o şansă, aceea de a şti, cel puţin, ce am făcut. Te rog, dă-mi doar atât.”

Ea privi înapoi, fierbând, cu mâinile în şolduri.

„Cred că ştii. Cred că ştii foarte bine.”

„Nu ştiu”, declară Thor sincer.

Ea îl privi de parcă l-ar fi cântărit şi, în cele din urmă, păru a-l crede.

„În noaptea dinainte de a ne întâlni, mi s-a spus că ai vizitat bordelul. Că ţi-ai făcut de cap cu multe femei. Şi că te-ai desfătat cu ele toată noaptea. Apoi, când soarele a răsărit, ai

venit la mine. Ţi-ai adus aminte acum? Sunt dezgustată de purtarea ta. Dezgustată că te-am întâlnit, că m-ai atins vreodată. Sper să nu te mai văd niciodată. M-ai făcut de râs şi *nimeni* nu îşi bate joc de mine!”

„Domniţă”, strigă Thor, încercând s-o oprească, dorind să-i explice. „Nu-i adevărat!”

Dar un grup de muzicieni se strecură între ei, iar ea se îndepărtă grăbită, alunecând prin mulţime atât de repede, încât n-o mai putu găsi. În câteva clipe, îi pierdu complet urma.

Thor ardea pe dinăuntru. Nu putea crede că cineva ajunsese la ea, îi spusese aceste minciuni despre el, reuşise să o întoarcă împotriva lui. Se întreba cine era în spatele acestei poveşti. Nu prea mai avea importanţă; şansele de a fi cu ea îi fuseseră spulberate. Simţea că moare pe dinăuntru.

Thor se întoarse şi începu să se împleticească prin încăpere, amintindu-şi de rege, simţindu-se pustiit, ca şi cum n-ar mai fi avut pentru ce trăi.

„Înainte să fi făcut câţiva paşi, Alton apăru pe neaşteptate, tăindu-i calea, cu un rânjet satisfăcut. Purta pantaloni de mătase, o jachetă de catifea şi o pălărie cu pene. Îl privi de sus pe Thor, cu nasul şi bărbia sa lungă şi cu extremă aroganţă şi orgoliu.

„Ei bine”, zise el. „Nu cumva e chiar omul de rând. Nu ţi-ai găsit viitoarea mireasă aici până acum? Bineînţeles că nu. Cred că zvonurile despre isprăvile tale la bordel s-au răspândit până departe.” Zâmbi şi se apropie de el, dezvăluindu-şi dinţii mici, galbeni. „De fapt, sunt sigur că s-au răspândit.

Ştii ce se spune: nu poţi răspândi un zvon, fără o scânteie de adevăr. Eu am găsit acea scânteie. Şi acum reputaţia ta e distrusă, băiete.”

Thor, spumegând de furie, nu mai putu îndura. Se aruncă asupra lui Alton şi-l lovi cu pumnul în stomac, făcându-l să cadă în genunchi.

Câteva clipe mai târziu, o mulţime de oameni erau pe el, tovarăşi din Legiune, oşteni băgându-se între ei să-i despartă.

„Ai întrecut măsura, băiete!” strigă Alton, arătându-l cu degetul peste ceilalţi. „Nimeni nu atinge un membru al familiei

regale! Vei atârna în butuci pentru tot restul vieţii! Voi pune să fii arestat! Fii sigur de asta! La primele ore ale dimineţii, îi voi trimite după tine!” strigă Alton şi se întoarse, îndepărtându-se tunând şi fulgerând.

Lui Thor nu-i păsa câtuşi de puţin de Alton sau de gărzile lui. Se gândea numai la rege. Dădu la o parte membrii Legiunii şi se întoarse spre MacGil. Îmbrâncea oamenii din cale, în timp ce se grăbea spre masa regelui. Mintea îi era înecată de emoţii şi nu prea reuşea să înţeleagă această turnură a evenimentelor. Iată-l aici, tocmai când renumele îi creştea, să fie compromis de un şarpe veninos, să-şi vadă dragostea alungată. Şi acum, mâine, ameninţarea de a fi închis. Şi cu regina împotriva lui, se temea că întocmai aşa se vor întâmpla lucrurile.

Dar lui Thor nu-i păsa de nimic din toate acestea acum. Îi păsa numai să-l protejeze pe rege.

Se împinse şi mai tare, croindu-şi drum prin mulţime, dând peste un bufon, trecând drept prin reprezentaţia acestuia şi, în cele din urmă, după ce îşi făcu loc printre trei servitori, reuşi să ajungă la masa regelui.

MacGil stătea în mijlocul mesei, cu un burduf uriaş de vin într-o mână, cu obrajii roşii, râzând. Era înconjurat de cei mai buni generali ai săi, iar Thor se afla în faţa lor, luptându-se să-şi facă loc, până când în sfârşit regele îl observă.

„Majestate”, strigă Thor, auzindu-şi disperarea din glas. „Trebuie să vă vorbesc! Vă rog!”

O gardă veni să-l îndepărteze pe Thor, dar regele ridică palma.

„Thorgrin!” răcni MacGil, cu vocea lui profundă, regală, înecată în vin. „Băiatul meu. De ce ai venit la masa noastră? Masa Legiunii e acolo.”

Thor se înclină adânc.

„Regele meu, îmi pare rău. Dar trebuie să vă vorbesc.”

Un muzicant făcea să răsune un chimval în urechea lui Thor, dar, în cele din urmă, MacGil îi semn să se oprească.

Muzica tăcu, iar toţi generalii se întoarseră şi se uitau la Thor. Thor simţi că e în centrul atenţiei tuturor.

„Ei bine, tinere Thorgrin, acum ai cuvântul. Vorbeşte. Ce era aşa de important de ce nu putea aştepta până mâine? zise MacGil.

„Majestate”, începu Thor, apoi se opri. Ce ar fi putut spune mai exact? Că avusese un vis? Că văzuse un semn? Că simţea că regele va fi otrăvit? Ar fi absurd!

Dar nu avea de ales. Trebuia să insiste.

„Majestate, am avut un vis”, începu el. „Despre Majestatea Voastră. La acest ospăţ, în acest loc. Visul era... că n-ar trebui să beţi.”

Regele se aplecă spre el, cu ochii larg deschişi.

„Că n-ar trebui să beau?” repetă el, rar şi tare.

Apoi, după un moment de tăcere uimită, MacGil se lăsă pe spate şi hohoti, de se cutremură întreaga masă.

„Că n-ar trebui să beau!” repetă MacGil. „Ce vis mai e şi acesta! Ar trebui să-l numesc coşmar!”

Regele se lăsă pe spate şi hohoti, iar toţi oamenii săi i se alăturară. Thor se înroşi, dar nu putea da înapoi.

MacGil făcu un semn şi una dintre gărzi făcu un pas înainte, îl înhăţă pe Thor şi vru să-l ia de-acolo, dar Thor se smulse brutal din mâinile lui. Era hotărât. Trebuia să-i transmită regelui acest mesaj.

Protejează-l pe rege.

„Regele meu, vă cer să mă ascultaţi!” strigă Thor, roşu la faţă, continuând să insiste şi izbind cu pumnul în masă.

Masa se clătină şi toţi bărbaţii se întoarseră şi-l priviră lung. Se lăsă o tăcere deplină, iar regele se încruntă.

„TU ceri?” se răsti MacGil. „Nu ceri nimic de la mine, băiete!” strigă el, tot mai mânios.

Liniştea deveni şi mai apăsătoare la masă, iar Thor simţi cum îi roşesc obrajii de ruşine.

„Regele meu, iertaţi-mă. N-am vrut să vă jignesc. Dar sunt îngrijorat pentru siguranţa voastră. Vă rog. Nu beţi. Am visat că eraţi otrăvit. Ţin foarte mult la Regele meu. Acesta este singurul motiv pentru care spun asta.”

Încetişor, încruntarea lui MacGil dispăru. Se uită adânc în ochii lui Thor şi inspiră profund.

„Da, văd că ţii. Chiar dacă eşti nesăbuit, băiete. Îţi iert lipsa de respect. Acum pleacă. Şi nu vreau să-ţi mai văd din nou faţa până dimineaţă.”

Făcu un semn către gărzile sale şi ei îl smulseră pe Thor de-acolo, de data asta mai hotărâţi. Cei de la masă îşi recăpătară încet veselia şi se apucară din nou de băut.

Thor, târât câţiva paşi mai departe, fierbea de indignare. Se temea pentru ce făcuse aici în această seară şi avea sentimentul apăsător că mâine va plăti pentru asta. Poate chiar i se va cere să plece. Pentru totdeauna.

Când gărzile îl îmbrânciră pentru ultima dată, Thor se pomeni la masa Legiunii, la aproape douăzeci de paşi depărtare de rege. Simţi o mână pe umăr, se răsuci şi-l văzu pe Reece stând acolo.

„Te-am căutat toată ziua. Ce s-a întâmplat cu tine?” întrebă Reece. „Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă!”

Thor era prea copleşit pentru a răspunde.

„Vino şi stai cu mine—ţi-am păstrat loc”, zise Reece.

Reece îl trase pe Thor după el, la o masă rezervată pentru familia regelui. Godfrey avea câte o băutură în fiecare mână, iar alături de el stătea Gareth, urmărind totul cu ochi alunecoşi. Thor spera pierdut că Gwendolyn va fi acolo, dar nu era.

„Ce se întâmplă, Thor?” îl îndemnă Reece, în timp ce se aşeza lângă el. „Te uiţi la masa asta de parcă te-ar muşca.”

Thor clătină din cap.

„Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede. Aşa că mai bine îmi ţin gura.”

„Spune-mi. Poţi să-mi spui orice”, ceru Reece, insistent.

Thor îi văzu privirea şi înţelese că, în sfârşit, cineva îl lua în serios. Trase adânc aer în piept şi începu. Nu avea nimic de pierdut.

„Ieri, în pădure, cu sora ta, am văzut un şarpe cu spinarea albă. Ea spunea că e un semn de moarte, iar eu cred asta. M-am dus la Argon şi mi-a confirmat că moartea se apropie. La puţin timp după aceea, am visat că tatăl tău va fi otrăvit. Aici. În seara aceasta. În această sală. O ştiu cu toată fiinţa mea. Va fi otrăvit. Cineva încearcă să-l asasineze”, zise Thor.

Spusese totul în grabă şi se simţea bine că îşi descărcase sufletul. Se simţea bine că avea pe cineva care să-l asculte.

Reece rămase tăcut şi îl privi drept în ochi multă vreme. În cele din urmă, vorbi.

„Eşti sincer. Nu mă îndoiesc. Şi apreciez grija ta pentru tatăl meu. Te cred. Chiar te cred. Dar visele sunt lucruri înşelătoare. Nu sunt întotdeauna ceea ce credem."

„I-am spus regelui", zise Thor. „Iar ei au râs de mine. Desigur, o să bea în seara asta."

„Thor, cred că ai visat asta. Şi cred că simţi ceea ce simţi. Dar am avut vise îngrozitoare şi eu, toată viaţa. Noaptea trecută, am visat că eram alungat de la castel şi m-am trezit cu sentimentul că era adevărat. Dar nu era. Înţelegi? Visele sunt lucruri stranii. Iar Argon vorbeşte enigmatic. Nu trebuie să iei totul atât de în serios. Tatăl meu este bine. Eu sunt bine. Toţi suntem bine. Încearcă să stai aici, să bei şi să te destinzi. Şi bucură-te."

Cu acestea, Reece se lăsă pe spate, în scaunul său acoperit cu blănuri şi bău. Făcu semn unui servitor care puse o porţie uriaşă de carne de vânat în faţa lui Thor, împreună cu o cupă de băutură.

Dar Thor doar stătea acolo, uitându-se fix la mâncarea sa. Simţea că viaţa întreagă i se năruie. Nu ştia ce să facă.

Încă nu se putea gândi la nimic altceva decât la visul său. I se părea că trăieşte un coşmar, stând acolo, privindu-i pe toţi cum beau şi petrec în jurul lui. Tot ce putea face era să urmărească toate băuturile, toate pocalele care se îndreptau către rege. Supraveghea cu atenţie fiecare servitor, fiecare pocal cu vin. De fiecare dată când regele bea, Thor tresărea.

Thor era obsedat. Nu putea să privească în altă parte. I se părea că supraveghează lucrurile de ore în şir.

În cele din urmă, Thor zări un anumit servitor, care se apropie de rege cu un pocal ca niciun altul. Era mare, făcut dintr-un aur deosebit, acoperit cu rânduri de rubine şi safire. Era chiar pocalul din visul lui Thor.

Thor, cu inima spărgându-i pieptul, privi cu groază cum servitorul se apropia de rege. Când ajunse la doar câţiva paşi,

nu mai putu suporta. Fiecare părticică din trupul său striga că acela era pocalul otrăvit.

Thor sări de la masă, îşi făcu drum prin mulţimea deasă, lovind brutal cu cotul pe oricine îi stătea în cale. Tocmai când regele luă pocalul în mână, Thor sări pe masa acestuia, întinse mâna şi lovi cu palma pocalul din mâna regelui. Un murmur îngrozit umplu întreaga sală în timp ce pocalul zbură prin aer şi ateriză pe piatră, cu un clinchet puternic.

În întreaga sală se lăsă o linişte mormântală. Fiecare muzicant, fiecare jongler se opri. Sute de bărbaţi şi femei se întoarseră cu toţii şi priveau înmărmuriţi.

Regele se ridică încet şi se uită urât la Thor.

„Cum îndrăzneşti!” ţipă regele. „Băiat obraznic ce eşti! Te voi pune în butuci pentru asta!”

Thor stătea acolo, îngrozit. Simţea că lumea întreagă se prăbuşeşte pe el. Îşi dorea să dispară.

Deodată, un câine se îndreptă spre balta de vin care se forma pe podea şi începu să lipăie. Înainte ca Thor să poată răspunde, înainte ca cei din sală să se poată mişca din nou, toţi ochii se aţintiră asupra câinelui, care începuse să scoată zgomote înspăimântătoare, oribile.

O clipă mai târziu, câinele înţepeni şi căzu într-o parte, mort. Întreaga încăpere se uita la câinele mort cu o priviri îngrozite.

„Ştiai că băutura e otrăvită!” strigă o voce.

Thor se întoarse şi-l văzu pe prinţul Gareth, în picioare, venind lângă rege, arătând spre el acuzator.

„Cum ai fi putut şti că băutura era otrăvită? Doar dacă tu eşti acela care a pus otrava! Thor a încercat să-l otrăvească pe rege!” strigă Gareth.

Întreaga mulţime strigă de indignare.

„Duceţi-l în temniţă!” ordonă regele.

Un moment mai târziu, Thor simţi cum gărzile îl apucă puternic din spate, târându-l prin sală. Se răsuci şi încercă să protesteze.

„Nu!” ţipă el. „Nu înţelegeţi!”

Dar nimeni nu-l asculta. Era târât prin mulţime foarte repede şi, în timp ce se îndepărta, vedea cum toate dispar, cum

întreaga sa viaţă dispare. Traversară sala şi ieşiră pe o uşă laterală, care se trânti în urma lor.

Era linişte aici. O clipă mai târziu, Thor se simţi coborând. Era tras de mai multe mâini în jos, pe o scară spiralată de piatră. Se făcea tot mai întuneric şi curând putu să audă vaietele prizonierilor.

Uşa de fier a unei celule se deschise, iar el înţelese unde era dus. Temniţa.

Se zvârcoli, încercând să protesteze, să scape.

„Nu înţelegeţi!” strigă el.

Thor privi în sus şi văzu un gardian ieşind în faţă, un om voinic, grosolan, cu o faţă nerasă şi dinţi galbeni.

Îl privea pe Thor încruntat.

„Oh, ba înţeleg foarte bine,” se auzi vocea lui răguşită.

Îşi trase înapoi braţul şi ultimul lucru pe care Thor îl văzu fu pumnul acestuia, venind în jos, direct spre faţa sa.

Apoi, totul în jur se întunecă.